Licence. No. 530

കലാനിധി

Photo by R. M. Subramaniam

വിഷയ വിവരം.

		പേജ്
1951 ആഗസ്റ്റ് മാസത്തെ പഞ്ചാംഗം		1002
ഗാന്ധിസൂക്തമാല		1003
കബീർസൂക്തമാലി		1006
ഭക്തിഗീതം	(കവിത)	1007
തിരുവായ്മൊഴികൾ.	,,	
സമ്പാഷകീയം		1008
മേഘവും തരംഗവും	(കവിത)	1010
ഗീതാദിനം	(ഉപന്യാസം)	1011
അന്തിയിലെ ഗ്രാമം	(കവിത)	1013
രഹസ്യപേടിക	(നോവൽ തുടർച്ച)	1014
സ്മരണകൾ	(കവിത)	1017
രണ്ടു മണ്ഡലങ്ങൾ	(ഉപന്യാസം)	1018
നാഥർസിംഹൻ	(കവിത)	1022
സൌന്ദര്യം	(ചെറുകഥ)	1027
പ്രശാന്തശ്രീ	(കവിത)	1038
ഗൃഹസ്ഥ	(ചെറുകഥ)	1040
ആരാധന	(കവിത)	1044
ജീയുടെ ഓടക്കുഴൽ	(ഉപന്യാസം)	1046
ആ വൃക്ഷം	(കവിത)	1050
ഒരുങ്ങുക	,,	
അപരാധിനി	(ചെറുകഥ)	1051
അഭയാർത്ഥി	(കവിത)	1057
മാഞ്ഞുപോയ കാൽപ്പാടുകൾ	(ചെറുകഥ)	1058
ഗ്രാമത്തിലേയ്ക്ക്	(കവിത)	1065
സാഹിത്യകാരൻ	(ഉപന്യാസം)	1066
ഷഷ്ട്യബ്ദപൂർത്തി മംഗളം	(കവിത)	1068
ദേശഭക്തൻ	(ചെറുകഥ)	1070
പുലരികളുടെ പാട്ട്	(കവിത)	1074
പുരോഗമനം	(നാടകം)	1077
ഹീരക കണിക	(കവിത)	1080
മനുഷ്യൻ എങ്ങനെ ഉണ്ടായി?	(ശാസ്ത്രം)	1081
മറവി	(കവിത)	1085
ആരുടെ കുട്ടി?	(ചെറുകഥ)	1086
പ്രേമത്തിന്നപ്പുറം	(കവിത)	1089
പാപനാശംശിവൻ	(സിനിമാപംക്തി)	1090
കാട്ടുപൂക്കൾ	(ബാലപംക്തി)	1092
വിനോദപംക്തി		1093

ജ്യോതിർദ്ദീപിക

ഫാഗ്യ-മാനേടത്തെ അഭിനവപഞ്ചാംഗം.

തകഴി കെ. രാമവാര്യർ അവർകൾ ഗണിച്ചത്.

സമസ്ത കേരള ജ്യോതിഷ-പരിഷത്തിന്റെ നിർദ്ദേശനുസരണം 21 സംസ്കൃതാദ്ധ്യാപകരുടെ സഹായത്തോടുകൂടി 4 സംസ്കൃതങ്ങൾ ചെയ്തു രചിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന നിത്യപഞ്ചാംഗങ്ങൾക്ക് അത്യസാധാരണമായുള്ള നിത്യസവിശേഷതകളും ടങ്ങിയതും ചരിത്രപ്രസിദ്ധവുമായ ഈ പഞ്ചാംഗത്തിനു പുറമെ, ലഗ്നസ്പുടം ദിനരാത്രങ്ങളിലെ ഘടികാസ്പുടം, ഓരോ സ്ഥലത്തേയും രാശിപ്രമാണം, അയ, ഗണിപ്പാനുള്ള മാർഗ്ഗം, ഭരണിനക്ഷത്രത്തിൽ ചൊന്ന നാഴിക വിനാഴികകളുള്ള ദശാകാലപട്ടിക, ചന്ദ്രഗണി ചക്രം, ഗ്രഹങ്ങൾക്കുടിയ പരിഷ്കൃതപട്ടികയും തയ്യാറായിരിക്കുന്നു.

വില അണ 14.

പ്രസിദ്ധീകരണം: ശ്രീ സരസ്വതീ പുസ്തകശാല, പുരയ്ക്കാട്ടിരി.

1951 ആഗസ്റ്റ്.

ആഗസ്റ്റ് 7-൦൦നു- ചൊവ്വാഴ്ച 53 നാഴികയ്ക്ക് കുജൻ കർക്കടകത്തിൽ.
16-൦൦നു- 50 നാഴിക20വിനാഴികയ്ക്ക് അവിട്ടം മകരക്കൂറിൽ
സിംഹരവിസംക്രമം.

മല മാസം	ഇം മാ	ആഴ്ച	നക്ഷത്രം നാ.		നാ.	തിഥി വി.	നാ.	വി.	വിശേഷ ദിവസങ്ങൾ
	16	I	ബുധൻ	പൂ	48	18	ച	49	45	3-൦൦നു- സ്ഥാലീപാകം, വ്യതീപാതപുണ്യകാലം, ശ്രാവണ മാസവർഷർതുപ്രാരംഭങ്ങൾ.
	17	2	വ്യാഴം	പൂ	54	43	ഷ	54	39	
	18	3	വെള്ളി	അ	60	0	പ്ര	58	48	
	19	4	ശനി	അ	0	24	ദ്വി	60	0	5-൦൦നു- മൃത്യുയോഗം.
	20	5	ഞായർ	മ	5	13	ദ്വി	2	6	6-൦൦നു- നാഗചതുർത്ഥി.
	21	6	തിങ്കൾ	പൂ	9	0	തൃ	4	18	7-൦൦നു- ഗരുഡപഞ്ചമി 11॥നാ. മേൽ ആശ്രേഷായനോപാകർമ്മം, സുധായോഗം.
	22	7	ചൊവ്വാ	ഉ	11	42	ച	5	24	
	23	8	ബുധൻ	അ	13	6	പ	5	9	
	24	9	വ്യാഴം	ചി	13	12	ഷ	3	43	8-൦൦നു- ഷഷ്ഠീവ്രതം.
	25	10	വെള്ളി	ചോ	11	58	സ	0	50	9, 10, 11-൦൦നു- ദഗ്ധയോഗം.
	26	11	ശനി	വി	9	21	ന	51	7	13-൦൦നു- ഏകാദശീവ്രതം വൈധൃതി പുണ്യകാലം, 24 നാഴിക മുതൽ ഹരിവാസരം, ദഗ്ധയോഗം.
	27	12	ഞായർ	അ	5	32	ദ	44	34	
	28	13	തിങ്കൾ	മൂ	55	12	ഏ	37	9	
	29	14	ചൊവ്വാ	പൂ	49	5	ദ്വാ	29	11	14-൦൦നു- പ്രദോഷം.
	30	15	ബുധൻ	ഉ	43	6	ത്രി	21	3	16-൦൦നു- പൌർണ്ണമാസി ഒരിക്കൽ, ആടിയൂതി, ആവണി അവിട്ടം.
	31	16	വ്യാഴം	തി	37	12	ച	12	45	
	1	17	വെള്ളി	അ	31	58	ഷ	5	29	17-൦൦നു-വിഷ്ണുപദി പുണ്യകാലം, പൌർണ്ണമാസി ദാനം, ആവണിപ്പുറപ്പ്, സ്ഥാലീപാകം ഗായത്രീജപം.
	2	18	ശനി	ച	27	48	ദ്വി	58	18	
	3	19	ഞായർ	പൂ	25	10	തൃ	49	22	21-൦൦നു- ദഗ്ധയോഗം
	4	20	തിങ്കൾ	ഉ	24	0	ച	48	1	22-൦൦നു- ഇന്ദ്രസ്നാപകാലം.
	5	21	ചൊവ്വാ	രേ	24	46	പ	46	50	
	6	22	ബുധൻ	അ	27	17	ഷ	48	21	24-൦൦നു- അഷ്ടമിരോഹിണിവ്രതം ശ്രീകൃഷ്ണജയന്തി, ഭക്ഷിഷ്യാവൽസ്നിമനാദി.
	7	23	വ്യാഴം	ഭ	31	35	സ	51	39	
	8	24	വെള്ളി	കാ	37	32	അ	56	20	
	9	25	ശനി	രോ	44	6	ന	60	0	25-൦൦നു- ദഗ്ധയോഗം, സുധായോഗം.
	10	26	ഞായർ	മ	51	22	ന	1	57	
	11	27	തിങ്കൾ	തി	58	52	ദ	8	1	28-൦൦നു- ഏകാദശീവ്രതം, 30॥ നാഴികവരെ ഹരിവാസരം.
	12	28	ചൊവ്വാ	പു	60	0	ഏ	13	57	
	13	29	ബുധൻ	പു	5	56	ദ്വാ	19	27	29-൦൦നു- പ്രദോഷവ്രതം, വ്യതീപുണ്യകാലം.
	14	30	വ്യാഴം	പു	12	12	ത്രി	24	5	
	15	31	വെള്ളി	അ	17	28	ച	27	40	30-൦൦നു- സുധായോഗം.

1126 കർക്കടകം. 1127 ചിങ്ങം.

1, 6, 8, 15, 22, 29 ഈ തീയതികൾ പക്ഷ്മികി ഒഴിവു ദിവസങ്ങളാകുന്നു.

17/7/21

യാവദ്ഭൂമിർന്യസ്സപതി യാവദ് ഭ്രാജതി ചന്ദ്രമാഃ,
യാവദ്വായുഃ പ്രവഹതി താവജ്ജീയാൽ കലാനിധിഃ.

കലാനിധി

കലാമയ സാഹിത്യ മാസിക

Chief Editor—R. NARAYANA PANIKKAR, B. A., L. T.

സമം ൪ } ക്രോധന കർക്കടകം { ലക്കം ൧൦

ഗാന്ധിസൂക്തമാല

ഞാൻ എന്തിനു്, യാതൊരാവശ്യവുമില്ലാതെ, ആഹാരത്തിനുവേണ്ടി ജോലിചെയ്യുകയും നൂൽനൂല്ക്കുകയും ചെയ്യണം? എന്നൊരു ചോദ്യം ചോദിച്ചേക്കാം. എനിക്കുള്ളതല്ലാത്തതു്, ഞാൻ ഭക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽതന്നെ. എന്റെ നാട്ടുകാരെ കൊള്ളചെയ്തു ഞാൻ ജീവിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ കീശയിൽ കടന്നുകൂടുന്ന ഓരോ പൈസയുടേയും ഉൽപത്തിയേപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുക; അപ്പോൾ ഞാൻ എഴുതുന്നതിന്റെ സത്യം നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാകും.

നഗ്നന്മാക്കു് അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്ന ജോലിനൽകുന്നതിനുപകരം, അവക്കാവശ്യമില്ലാത്ത വസ്ത്രംനൽകി അവരെ ഞാൻ അപമാനിക്കയില്ല. അവരുടെ രക്ഷാധികാരിത്വം കൈയേല്ക്കുക എന്ന പാപം ഞാൻ ചെയ്കയില്ല; അവരെ ദരിദ്രീകരിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ഞാൻ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു് എന്നു മനസ്സിലാക്കി ഞാൻ അവക്കു് അപ്രക്ഷണങ്ങളോ പഴയ വസ്ത്രങ്ങളോ എറിഞ്ഞുകൊടുക്കയില്ല. എന്നാൽ എന്റെ ആഹാരത്തിലും വസ്ത്രത്തിലും ഉത്തമമായിട്ടുള്ളതിനെ അവക്കു കൊടുക്കയും, അവരോടൊപ്പം, അധ്വാനത്തിൽ പങ്കെടുക്കയും ചെയ്യും.

ആഹാരത്തിനുവേണ്ടി പണിയെടുക്കാനായി ഈശ്വരൻ മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടു വേലചെയ്യാതെ ഊണുകഴിക്കുന്നവർ കള്ളന്മാരാണു് എന്നു കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

യങ് ഇന്ത്യാ 13-10-21.

അധ്വാനഗീത

പ്രേമത്തിലോ അഹിംസയിലോ ശുദ്ധമൂലമല്ലാത്തപക്ഷം, സേവനം സാധ്യമല്ല. യഥാർത്ഥപ്രേമം സമുദ്രംപോലെ നിസ്സീമമാകുന്നു. അതു ഒരുവനുള്ളിൽ ഉദിച്ചു തുള്ളിത്തിങ്ങി പെരുകി നാലുപാടും പരക്കയും, എല്ലാ അതിരുകളേയും പ്രാന്തങ്ങളേയും കവിഞ്ഞു് ലോകത്തെ മുഴുവനും മൂടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ സേവനം-1 ഗീതയിൽ യജ്ഞംഎന്നു അന്യഥാ വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ സേവനം അനന്യധ്വാനത്താലല്ലാതെ സാധ്യമല്ല. സേവനാർത്ഥം കായികാധ്വാനം ചെയ്താൽമാത്രമേ ഒരു പുരുഷനോ സ്ത്രീക്കോ ജീവിക്കാൻ: അഹ്നത: ലഭിക്കുന്നുള്ളൂ.

യങ്ങ് ഇൻഡ്യാ 20-9-28.

സ്വാഭാവികവും അവശ്യകവും ആയ ജോലി എല്ലാം സുകരമാണു്. പൂർണ്ണതയ്ക്കു നിരന്തര പരിശീലനം അപേക്ഷിതമാണെന്നുമാത്രമേയുള്ളൂ; അതിനു നല്ലപോലെ ഉഴയ്ക്കണം. ഉഴയ്ക്കാനുള്ള ത്രാണിയാണു് സ്വരാജ്; അതാണു് യോഗം. ഏകസ്വരതകൊണ്ടു വായനക്കാർ ഭയപ്പെടേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഏകസ്വരത പ്രകൃതിനിയമമാണു്. സൂര്യൻ ഉദിക്കുന്നതിന്റെ ഐകരൂപ്യം തന്നെ നോക്കൂ. സൂര്യൻ ആ ഐകരൂപ്യം വിട്ടു തോന്നുംപോലെ ഉദിക്കുന്നുപക്ഷം പ്രപഞ്ചത്തിനുണ്ടാകാവുന്ന മഹാവിപത്തിനെപ്പറ്റി സങ്കല്പിക്കുക. എന്നാൽ നിലനിർത്തുന്ന ഐകരൂപ്യമുണ്ടു്; കൊല്ലുന്ന ഐകരൂപ്യവുമുണ്ടു്. അത്യാവശ്യകമായ തൊഴിലുകളുടെ ഐകരൂപ്യം ഉന്മേഷകരവും ജീവശക്തിപ്രദവും ആകുന്നു. ഒരു കലാകാരൻ തന്റെ കലയിൽ വ്യാപൃതനായിരിക്കുമ്പോൾ ക്ഷീണം അറിയുന്നില്ല. തന്റെ കലയിൽ വിശുദ്ധനായ നൂൽനൂല്പുകാരൻ ക്ഷീണംകൂടാതെ വളരെസമയം തന്റെ ജോലി തുടർന്നുചെയ്വാൻ തീച്ചയായും പ്രാണിയുള്ളവനായിരിക്കും. വിദഗ്ധനായ നൂലുനൂല്പുകാരനു് ശ്രുവിക്കാൻകഴിയുന്ന ഒരു സംഗീതം നൂൽചക്രത്തിനുണ്ടു്. ഇൻഡ്യ സ്വരാജ്യ നിർമ്മിതിക്കായി നിരന്തരം ഐകസ്വര്യേണ പണിയെടുത്തുതീരുമ്പോൾ, നിത്യാനന്ദകരമായ ഒരു സുന്ദരവസ്തുവിനെ സൃഷ്ടിച്ചുകഴിയും. എന്നാൽ നൂൽചക്രംകൂടാതെ അതു സാധ്യമല്ല. അതിനാൽ, ഇൻഡ്യയ്ക്കുള്ള ഉത്തമരാഷ്ട്രീയ വിദ്യാഭ്യാസം തീച്ചയായും, നൂൽചക്രത്തിന്റെ ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ തിരിപ്പിലാണിരിക്കുന്നതു്. യങ്ങ് ഇൻഡ്യാ 18-8-21.

കഴിഞ്ഞലക്കത്തിൽ, സർവ്വജനങ്ങളാലും അനുഷ്ഠേയമായ ഒരു യജ്ഞം എന്ന നിലയിൽ നൂൽനൂല്പിനെ അംഗീകരിക്കുന്നതിനേപ്പറ്റി മഹാകവി ചെയ്തിരിക്കുന്ന ആക്ഷേപങ്ങൾക്കു മറുപടിപറയാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വളരെ വിനയത്തോടും മഹാകവിയേയും അദ്ദേഹത്തിനെപ്പോലെ ചിന്തിക്കുന്ന മറ്റുള്ളവരേയും ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തണമെന്ന ഗ്രഹത്തോടും ആണു് ഞാൻ അങ്ങനെ ചെയ്തതു്. എന്റെ ഈ വിശ്വാസം പ്രധാനമായി ഭഗവദ്ഗീതയിൽ നിന്നു ലഭിച്ചതാണെന്നു് അറിവാൻ അനുവാചകനു് താൽപര്യമുണ്ടായിരിക്കും. ആ ലേഖനത്തിൽ ഗീതാശ്ലോകങ്ങൾ ഞാൻ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവയെ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

"നിയതം കുരു കർമ്മ ത്വം
കർമ്മ ജ്യായോ ഹ്യകർമ്മണഃ
ശരീരയാത്രാപി ച തേ-
ന പ്രസിദ്ധ്യേദകർമ്മണഃ
യജ്ഞാർത്ഥാൽ കർമ്മണോ ഽന്യത്ര
ലോകോ ഽയം കർമ്മബന്ധനഃ
തദർത്ഥം കർമ്മകൌന്തേയ
മുക്തസംഗഃ സമാചര

സഹയജ്ഞാഃ പ്രജാഃ സൃഷ്ട്വാ
പുരോവാച പ്രജാപതിഃ
അനേന പ്രസവിഷ്യധ്വം
ഏഷ വോ/സ്ത്വിഷ്ടകാമധുക്
ദേവാൻ ഭാവയതാനേന
തേ ദേവാ ഭാവയന്തു വഃ
പരസ്പരം ഭാവയന്തഃ
ശ്രേയഃ പരമവാപ്സ്യഥ
ഇഷ്ടാൻ ഭോഗാൻ ഹി വോ ദേവാ
ദാസ്യന്തേ യജ്ഞഭാവിതാഃ
തൈർദത്താ നപ്രദായൈഭ്യോ
യോ ഭുങ്ക്തേ സ്തേന ഏവ സഃ
യജ്ഞശിഷ്ടാശിനഃ സന്തോ
മുച്യന്തേ സർവകിൽബിഷൈഃ
ഭുഞ്ജതേ തേ ത്വഘം പാപാ
യേ പചന്ത്യാത്മകാരണാൽ-
അന്നാദ് ഭവന്തി ഭൂതാനി
പർജ്ജന്യാദന്നസംഭവഃ
യജ്ഞാദ് ഭവതി പർജ്ജന്യോ
യജ്ഞഃ കർമ്മസമുദ്ഭവഃ
കർമ്മ ബ്രഹ്മോദ്ഭവം വിദ്ധി
ബ്രഹ്മാക്ഷരസമുദ്ഭവം
തസ്മാൽ സർവഗതം ബ്രഹ്മ
നിത്യം യജ്ഞേ പ്രതിഷ്ഠിതം
ഏവം പ്രവർത്തിതം ചക്രം
നാനുവർത്തയതീഹ യഃ
അഘായുരിന്ദ്രിയാരാമോ
മോഘം പാർത്ഥ സ ജീവതി
യസ്ത്വാത്മ രതിരേവസ്യാ
ദാത്മതൃപ്തശ്ച മാനവഃ
ആത്മന്യേവ ച സന്തുഷ്ടഃ
തസ്യ കാര്യം ന വിദ്യതേ."

ഇവിടെ കർമ്മം എന്നതു് ശരീരാധ്വാനത്തെയാണു് തീച്ചയായും കുറിക്കുന്നതു്. യജ്ഞകർമ്മം പൊതുനന്മയ്ക്കായി എല്ലാവരാലും ചെയ്യപ്പെടുന്ന കർമ്മമാവാനേതരമുള്ളൂ. ആമാതിരികർമ്മം, ആമാതിരി യജ്ഞം, നൂലു നൂല്പുമാത്രമായിരിക്കും. ഭഗവദ്ഗീതാകർത്താവ് നൂൽചക്രത്തെ മനസ്സിൽ വച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കണം ഈ ശ്ലോകങ്ങൾ രചിച്ചതെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. അദ്ദേഹം കർമ്മത്തിന്റെ ഒരു മൌലികതത്വത്തെ എടുത്തു പറഞ്ഞിട്ടേയുള്ളൂ. ആ തത്വത്തെ ഇൻഡ്യയിൽ പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ, ഉചിതതമവും എല്ലാവരാലും അംഗീകാര്യവും ആയ കായികാധ്വാനമായി എനിക്കു നൂൽനൂല്പിനെമാത്രമേ ചിന്തിക്കാൻ കഴിയൂ. അതിനെക്കാൾ, ഉൽകൃഷ്ടമോ രാഷ്ട്രീയമോ ആയി മറെറാരു കർമ്മത്തെയും എനിക്കു സങ്കല്പിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ദീവസേന ഒരു മണിക്കൂർനേരം, പാവങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചെയ്യേണ്ടതായ ആ ജോലിചെയ്യു്, അവരുമായും, അവരിലൂടെ മനുഷ്യരാശിയോടും, നാം സാത്മ്യം പ്രാപിക്കുന്നു. ഈശ്വരന്റെപേരിൽ പാവപ്പെട്ടവർക്കുവേണ്ടി അവർ ചെയ്യുന്ന ജോലിയെ ചെയ്യുന്നതിൽകവിഞ്ഞു് മറെറാരാരാധനയും എനിക്കു് ഊഹിപ്പാൻ സാധ്യമല്ല. നൂൽചക്രം ഭൂമിയിൽ ധനത്തിന്റെ കുറേക്കൂടി നീതിപൂർവമായ വിതരണം സാധിക്കുന്നു. യങ് ഇൻഡ്യാ, 20-10-21.

കബീർസൂക്താവലി

രാഗം ഗൗഡി.

41

ജലത്തിൽ ആശൌചമുണ്ട്; സ്ഥലത്തിൽ ആശൌചമുണ്ട്; കിരണങ്ങളിലും ആശൌചമുണ്ട്. ജനനത്തിലും മരണത്തിലും ആശൌചമുണ്ട്. ഇപ്രകാരം നീ ആശൌചത്തെ പരിച്ചുകളഞ്ഞു് ആത്മനാശം വരുത്തുന്നു. ഹേ പണ്ഡിത, ആരാണു് പരിശുദ്ധനെന്നു പറയുക. എന്റെ മിത്രമായിരുന്നിട്ടു് ഈ മാതിരി ജ്ഞാനത്തെ പാടിക്കൊണ്ടു നടക്കുന്നോ? (1)

കണ്ണിൽ ആശൌചം; വാക്കിൽ ആശൌചം; കണ്ണുങ്ങളിൽ ആശൌചം. ഇരിക്കുമ്പോഴും എണീല്ക്കുമ്പോഴും നിനക്കു് ആശൌചം. (2)

ഇതേപരയ്ക്കുള്ള ആഹാരത്തിലും ആശൌചം വന്നുചേരുന്നു. ഇങ്ങനെ കമ്പബന്ധനത്തിൽ കുടുക്കുന്ന വിധി ഒട്ടുവളരെ ആളുകൾ അറിയുന്നു. മുക്തനാവാനുള്ള വിധിയാകട്ടെ അപൂർവം ചിലക്കുമാത്രവും അറിയാം. കബീർ പറയുന്നു:—രാമനെ ഹൃദയത്തിൽ സൂരിക്കുന്നവനു് ആശൌചം എന്നൊന്നു് ഉണ്ടാവുകയേ ഇല്ലെന്നു്. (3)

42

ഹേ രാമ, നിനക്കു് നിന്റെ ഭക്തനെ പ്പറ്റിയുള്ള വിചാരമുണ്ടെങ്കിൽ ഈ വഴക്കൊന്നു് തീർത്തുതരു. ഈ മനസ്സോ വലുതു് അതോ മനസ്സു് ആരിൽ അനുരക്തമായിരിക്കുന്നു അവനോ വലുതു്? രാമനോ വലുതു അതോ രാമനെ അറിയുന്നവനോ? (1)

ബ്രഹ്മാവോ വലുതു്? യാതൊന്നിനെ അവൻ ഉൽപാദിപ്പിച്ചുവോ അതോ വലുതു്? വേദമോ വലുതു്, വേദം ആരിൽനിന്നുത്ഭവിച്ചുവോ അവനോ? (2)

കബീർ പറയുന്നു:—ഞാൻ ഈ തർക്കത്തിൽ കേവലം ഉദാസീനനായിരിക്കുന്നു. തീർത്ഥമോ വലുതു് ഹരിയുടെ ദാസനോ വലുതെന്നു് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു. (3)

43

ഹേ സഹോദര, ജ്ഞാനക്കൊട്ടങ്കാറു വന്നിരിക്കുന്നതുനോക്കൂ. മായാബന്ധത്താലുണ്ടായ ഈ ഭ്രമത്തിന്റെ തട്ടി പൊളിഞ്ഞു. സംശയബുദ്ധിയുടെ രണ്ടു തൂണുകളും ഇടിഞ്ഞുവീണിരിക്കുന്നു. മോഹക്കുര തകർന്നുപോയി. തൃഷ്ണയാകുന്നുത്തരം പൃഥ്വിയിൽ പതിച്ചു. ദുർബുദ്ധിയുടെ കൊടി പൊട്ടിവീണു.(1)

ഈ കൊടുംകാറിനുശേഷം വർഷിച്ച ജലത്താൽ നിന്റെ ഭക്തൻ നനഞ്ഞുപോയി. (2)

കബീർ പറയുന്നു, ഉദയം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ആത്മജ്ഞാനം ഉണ്ടായിട്ടു മനസ്സു് പ്രകാശിക്കുന്നു. (3)

ഭക്തിഗീതം.

എം. ടി. എസ്സ്. നായർ.

അരിയയുണ്ണിമശിക്കും ഗോക്കളോടൊത്തുമേവും
ഹരിതയനികചൂഴും കണ്ണനെക്കുമ്പിടുന്നേൻ
മരതകമണിവർണ്ണശ്യാമളസ്നിഗ്ദ്ധരൂപം
പരിചിനൊടിഹകാണ്മാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടാകണംമേ

ഇളയിലശരണൻ ഞാൻ ഭവ്യമായുള്ളജന്മ-
ക്കളരിയിലടർചെയ്തെത്തോല്പുപറിച്ചിടാതെ
കളിയിലൊളിവിതയ്ക്കുംതവൽകൃപാപാംഗലേശം
നളിനയദന, പാലിക്കേണമെന്നെന്നുമെന്നെ.

കരളിനുടെയുറപ്പും കേമമാം മെയ്മിടുക്കും
ഹരിയുടെദയയില്ലാത്തോർക്കു പാഴ്വാക്കുതന്നെ;
ധരണിയിലിഹയാഴും തവൽക്കരാശ്ലേഷിതർക്കോ
മരണാദിനാവുമോത്താൽ മഞ്ഞുളസ്പർശതുല്യം.

കഴിവതിനനിശംഞാൻ പാടുപെട്ടന്ത്യയാത്രാ-
മൊഴികളുരുവിടുമ്പോളങ്ങുതൻ സ്പർശലേശാൽ
മിഴിയിണയഴിമേന്മേലൂറിടുന്നോരുനീരിൽ
കുഴകണമടിയൻതൻ കർമ്മപാപങ്ങളെല്ലാം.

പുളകഭരിതരായിദ്രോകലസ്തോകംപാട്ടു-
ന്നളവു കുതുകമോടങ്ങുതിടും വേണുനാദം
ചെതളിയൊടുചെവിയോർത്തിട്ടോടിയെത്തുന്നളക്ത
ക്കളിരുചകലരും നിന്നംഗകംപുണ്യധാമം.

അന്ധനിയിലെഴുമോരോ വ്യക്തിയും തവൽപദം ബീജ-
മ്മുവിയുടെയലതട്ടിലിപ്പിമത്തായിടുന്നു.
വിധിശരിലനുതാപം ഭക്തരിൽസ്നേഹഭാവം
തവകരുണ പലേമട്ടീവിധം വ്യാപരിപ്പൂ.

അടിയനതുളിടേണം ഗർവ്വമേശാത്തൊരുള്ളം
ദൃടിതിരിവേദഭീഷ്മം നേടുവാനുള്ളകെല്പും
വടിവിലിടയുറച്ചോരാർഷസംസ്കാരവും നൽ-
പ്പൊടിയുമിതരദൈന്യം കാണരുവാനുള്ളകണ്ണും.

തിരുവായ്മൊഴികൾ.

എലവന്നാട്ട് ശങ്കരൻനമ്പൂതിരി, കുമാരനല്ലൂർ.

ഒന്ന്.

നീറ്റാറനീലനീരാളം നിയത്തതിൽ-
വാടാമലരിട്ടും വാനിടമേ!
നാശത്തിൻ കാളായസോന്മാദസപ്പുണ്ട-
ളാശിച്ച 'കാവുകം' തീക്കയാലേ;

രണ്ട്.

തല്ലിപ്പറപ്പിക്കപ്പെട്ട പ്രശാന്തത-
കുല്ലാലം തല്ലുന്ന ചില്ലതകൾ!
പാപപരിക്ഷുബ്ധപ്പാന്ഥകൾ സന്മാർഗ്ഗ-
പ്രാവിന്റെ ചേക്കേറി; ചോരചീറി.
നിൻനയനം കണ്ടകാർക്കുകളേവമോ
നിന്നിമേഷാക്ഷവിയൽപ്പരന്തേ!

മൂന്ന്.

ആനന്ദസാന്ദ്രത ചാരുതശീലത
ആത്മായനിർമ്മലനിർമ്മലത!—
ത്യാഗപതാകസുഭഗതൻതേരിൽ
ഭാഗധേയത്തേരാട്ടിലെന്നമട്ടിൽ
ഏതൊരു മാനുഷസ്നേഹിതൻ പാവനോ-
പേതമാംഗീതിയിൽ ചേന്നൊലിക്കേ.
വാരണ്ടും വിണ്ണിൻവദനേ വിളക്കുന്ന
പാരിന്റെ പാരമ്യപ്പാൽ പതഞ്ഞു!

നാല്.

അക്കമ്മവിഗ്രഹം ജീവിപ്പു ശാശ്വത-
സൽക്കർമ്മമാർഗ്ഗത്തിൽ മായുകയായ്.
മുൾക്കിരീടത്തിന്റെ സന്ദേശംസ്നേഹ
മുക്തിയെഴുതിയ ചൈതന്യമേ! [ത്തിൽ
കാകോളമാളുന്ന കേളികെടുക്കുവാ-
നാകാവൂ! നിൻ തിരുവായ്മൊഴികൾ!!

[പകർപ്പവകാശം എലവന്നാടിനു്.]

കലാനിധി

ഡെമോക്രററിക് കാൺഗ്രസ്സ്.

കാൺഗ്രസ്സിനു് ഒരു ആദശ്മുണ്ടായിരുന്നു; പക്ഷേ അധികാരലബ്ധിയോടുകൂടി അതു വിസ്മൃതമായെന്നേയുള്ളു. സോഷ്യലിസ്റ്റ്പാർട്ടിക്കും സുന്ദരമായ ഒരു ആദശ്മുണ്ടു്; എന്നാൽ കാൺഗ്രസ്സിൽനിന്നു വേർപിരിഞ്ഞിട്ടു് അധികകാലമായിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ, ജനതയെ സ്വതന്ത്രനിലയിൽ സമീപിക്കുന്നതിനു് കുറെ കാലതാമസം നേരിട്ടുപോയി. കാൺഗ്രസ്സിനുവേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ നഷ്ടപ്പെട്ട നല്ലപേരു വീണ്ടെടുക്കാൻ സാധിച്ചേയ്ക്കാം. അതിനുള്ള സൌമനസ്യം മാത്രം മതി. ലോകത്തിന്റെറഭാവി സോഷ്യലിസത്തിനുള്ളതാണു്. അതിനാൽ ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ, സോഷ്യലിസ്റ്റ്പാർട്ടിക്കു ശക്തി വൎദ്ധിക്കാതിരിക്കയില്ല. മറു കക്ഷികളൊക്കെ എന്തിനു്? അവയ്ക്കു പരമാൎത്ഥത്തിൽ ഒരു ശല്യമൂല്യമേ (nuisance value) ഞങ്ങൾ കാണുന്നുള്ളു. യഥാൎത്ഥബലപരീക്ഷനടക്കാൻ പോകുന്നതു് കാൺഗ്രസ്സും സോഷ്യലിസവുംതമ്മിലാണു്. തൽക്കാലം ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ കാൺഗ്രസ്സിനു വിജയംസിദ്ധിച്ചേക്കുമെങ്കിലും സ്ഥിരതാൽപൎയ്യക്കാരുടെ കൈയിൽപ്പെട്ട ഞെരുങ്ങുന്ന കാൺഗ്രസ്സിനു ചിരകാലം അധികാരം വച്ചു പുലൎത്താൻ സാധ്യമാവുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഡെമോക്രററിക്ക് കാൺഗ്രസ്സിന്റെറ ഉല്പത്തിവികാസങ്ങളുടെ ചരിത്രം നോക്കിയാൽ അതിന്റെറ വിജയം ക്ഷണികമാണെന്നു കാണാം. എസ്—എൻ—ഡി—പിയും എൻ എസ്സ്—എസ്സും—ഇവരണ്ടും [illegible]ചേൎന്നുണ്ടായ പ്രസ്തുത കാൺഗ്രസ്സിൽ ജനങ്ങൾ എങ്ങനെ വിശ്വാസമർപ്പിക്കും? എസ്—എൻ—ഡി പിയ്ക്കാണെങ്കിൽ, അതിശോഭനമായ ഒരു സമുദായ സേവനചരിത്രമുണ്ടെന്നുള്ളതിനെ ആരുംസമ്മതിക്കും. എൻ—എസ്സ് എസ്സിനാകട്ടെ, നിരവധിക വാഗ്ദാന ലംഘനങ്ങളുടേയും, കൃതഘ്നതയുടേയും സമുദായ ദ്രോഹത്തിന്റെറയും ഒരു നീണ്ടചരിത്രമല്ലാതെ മറെറാന്നും ഇല്ല. 'കള്ളത്തിൽ' വേലായുധത്വം വഹിക്കുന്ന ഈ സ്ഥാപനത്തിനു് നായന്മാരുടെ പിൻബലം ഉണ്ടെന്നു സ്വയം അഭിമാനിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അടുത്തതെരഞ്ഞെടുപ്പു വരുമ്പോൾ ആ അഭിമാനം താനേ നശിച്ചുകൊള്ളും. നാട്ടതോറും ഇരന്നു്, അതായതു നാട്ടിലെ ജനങ്ങളുടെ പണം പിടുങ്ങി ഏതാനും വിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു എന്നുള്ളതാണു് എൻ—എസ്സ്—എസ്സിന്റെറ വലിയ നേട്ടം. എന്നാൽ ഈ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ എത്ര എണ്ണം വിജയകരമായി നടത്തപ്പെടുന്നുണ്ടു്? എന്നാലോചിക്കുമ്പോൾ, അതിനുവേണ്ടി കെട്ടവളരെ പണം ദാനംചെയ്ത നായന്മാർ ലജ്ജിച്ചു തലതാഴ്ത്തിപ്പോകും. എന്താണു് ഈ ദുരവസ്ഥയുടെ കാരണം. എൻ—എസ്—എസ്സ്. പ്രവൎത്തകസമിതി ഏതാനും ചൂഷകന്മാരുടെ സേച്ഛാപ്രവൎത്തനത്തിനു വഴങ്ങിക്കൊടുക്കുന്നതുനിമിത്തം വിദ്യാലയങ്ങളെയെല്ലാം ജ്ഞാതികളെക്കൊണ്ടു നിറയ്ക്കുക എന്നതിൽ കവിഞ്ഞു്, മറെറാരുദ്ദേശ്യവുംഎഡ്യൂക്കേഷണൽ കമ്മീഷണൎക്കില്ല. ഇപ്രകാരംഏതാനും പേരുടെ സ്വാൎത്ഥലാഭത്തിനുവേണ്ടിമാത്രം പ്രവൎത്തിച്ചുപോരുന്ന എൻ—എസ്സ്—എസ്സും സമുദായസേവനൈകതൽപരമായ എസ്സ്—എൻ—ഡി—പി—യും തമ്മിൽ യോജിച്ചുനിന്നാൽ ഉണ്ടാവുന്ന ഫലം നായന്മാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അശാസ്യമായിരിക്കു

യില്ലെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയാനില്ലല്ലോ. എൻ-എസ്സു്-എസ്സിന്റെ ഒരു ചരിത്രം മാന്യവായനക്കാരുടെ അറിവിലേക്കായി ഈ പംക്തികളിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാമെന്നു് വിചാരിക്കുന്നു.

തെരഞ്ഞെടുപ്പു് അടുത്തിരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ, സമ്മതിദായകന്മാർ ഉണർന്നിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, നാടു് അപകടത്തിലാകും. ഡെമാക്രററിക്കു് കാൺഗ്രസ്സിനുകൊടുക്കുന്ന ഓരോ വോട്ടും സമുദായച്ചൂഷകന്മാക്കു കൊടുക്കുന്ന വോട്ടാണെന്നു് ഞങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കിത്തരാം.

* * *

വീണ്ടും വനമഹോത്സവം

കിടുക്കു്, വെടും ഉച്ചക്കിടുക്കു്. എന്നല്ലാതെ ഇതിനെപ്പററി മറെറാന്നും പറയാനില്ല. വനങ്ങളെ: എല്ലാം ഒരു വഴിയിൽക്കൂടെ അരിഞ്ഞുതള്ളിയിട്ടു്, നഗരവീഥികളുടെ പാർശ്വങ്ങളിൽ, മാവിൻറേയും പ്ലാവിൻറേയും കൊമ്പുകൾ കൂഴിച്ചുനാട്ടിയാൽ അതു വനങ്ങളുടെ അഭാവത്തിനു പരിഹാരമാവുമോ? അതുംപോകട്ടെ: നിരവധിപണംചെലവിട്ടു് ഇപ്രകാരം കൂഴിച്ചുനാട്ടപ്പെടുന്ന കമ്പുകളിൽ ഒന്നെങ്കിലും കിളുർക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു അന്വേഷിക്കാറുണ്ടോ? സാധുക്കളുടെ പണം? എങ്ങനെ എങ്കിലും ചെലവഴിക്കേണ്ടേ?

* * *

ഭക്ഷ്യക്ഷാമംതീർന്നു.

നമ്മുടെ മൻഷി സാറിന്റെ കൃപാധിക്യത്താൽ ഭക്ഷ്യക്ഷാമം നീങ്ങി; അതായതു് പ്രതിവാരം ഒൻപതു ഔൺസായിരുന്നതു ഇനി അടുത്തയാണ്ടുവരെ എട്ടേ മുക്കാലും കാലും ആക്കി വർദ്ധിപ്പിച്ചിരിക്കയാണു്. അടുത്ത ആണ്ടു പിറന്നാൽ പിന്നെ ഭാരതം സ്വയം പര്യാപ്തമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. എന്തൊരാശ്വാസം! എല്ലാരും ആണ്ടേ പിറക്കണേ! ആണ്ടേ പിറക്കണേ എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണു്. അങ്ങനെ എങ്കിലും ജനങ്ങളുടെ ആയുസ്സു നീളട്ടെ.

* * *

വസ്ത്രക്ഷാമം.

അതും ഒതുങ്ങി. 25-ം മുപ്പതും അംഗങ്ങൾക്കുള്ള ഒരു വീട്ടിൽ നാലുമുഴം തുണിയും രണ്ടുമുഴം അല്ലറചില്ലറയും അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നു. അടുത്ത കോട്ടവരുംവരെ ഈ മൂന്നു് ഓരോ അംഗവും മാറിമാറി ഉടുത്തു കൊള്ളണം എന്നാണു് വ്യവസ്ഥ. മുണ്ടില്ലാത്തിട്ടില്ല. ആഷ്ട്രമിയാണിതു്. ഫലമൂലാശനവും അംബരവാസസ്സും പരിശീലിക്കേണ്ടതുജനങ്ങളുടെ കടമയാണു്. അടുത്ത കോട്ടാവരുമ്പോൾ, ഒരാൾക്കുകൂടി മുണ്ടുടുക്കാം. അതല്ലഇപ്പൊഴെവയറുനിറച്ചു ഊണുകഴിക്കയും നേരിയ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിക്കയും ചെയ്തേ മതിയാവൂ എന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ധാരാളം വാങ്ങാൻ കിട്ടുമല്ലോ. കരിഞ്ചന്തയിൽ—അതുപോരെ?

* * *

പനമ്പള്ളിപദ്ധതി

അതു് ഒരു ഉറച്ച പദ്ധതിയാണു്. അതിനെ കൃപവൽകരിച്ച മന്ത്രിയും അംഗീകരിച്ച മന്ത്രിസഭയും തകർന്നു. എന്നിട്ടും പുതിയ മുഖ്യമന്ത്രി പറഞ്ഞു—പനമ്പള്ളി പദ്ധതിയിൽ മാറ്റമൊന്നും വരുത്തുകയില്ലെന്നു്. വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രിയും പറഞ്ഞു—ആ പദ്ധതിയ്ക്കു നീക്കമില്ലെന്നു്. അങ്ങനെ നീക്കുപോക്കുമില്ലാത്ത വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി ഇപ്പോൾ എവിടെ നില്ക്കുന്നു? നീക്കമില്ലാത്ത ശൂന്യാവസ്ഥയിൽ. കത്തോലിക്കാപാതിരിമാരോടുകളിച്ചാൽ ഇതാണു് ഫലം. ഇളക്കമില്ലാത്തതും ഇളകും.

മേഘവും തരംഗവും

കുന്നത്തൂർ ശിവശങ്കരപ്പിള്ള.

[മഹാകവി ടാഗോറിന്റെ Crescent Moon എന്ന കൃതിയിൽ നിന്ന്.]

എന്നമ്മേ യാമേഘത്തട്ടിൽ വസിക്കുമോർ
അങ്ങോട്ടേക്കെയ്യെന്നെ വിളിച്ചു ചൊല്ലു.

'ഞങ്ങളുറക്ക മുണർന്നെഴുമ്പോൾ മുത-
ലന്തിനേരംവരെ കേളിചെയ്തു
പൊന്നുഷഃകാലവും തുമ്പപ്പിള്ളിച്ചുണ്ടനും
ഞങ്ങൾക്കു നമ്മസഖാക്കളത്രേ.'

ഓതുന്നു ഞാനുടൻ 'നിങ്ങളോടൊത്തെന്നെ-
യുണ്ണുകയുമാനെന്തു മാർഗ്ഗം?

ഉത്തരം ചൊന്നവർ "ചക്രവാളക്കര-
യെത്തി നീ വാനിലുയർത്തുകൈകം
എങ്കിലോ വിദൂരം ഞങ്ങൾ വസിക്കുമീ
നാട്ടിലേക്കാനീതനായിടും നീ."

ഞാൻ പറ—'ഞാനമ്മ പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു.
വീട്ടിൽ—പിന്നെങ്ങനെ വിട്ടു പോരും?

എന്നിട്ടു തുമന്ദഹാസം പൊഴിച്ചവർ
അംബരം തന്നിലൊഴുകിപ്പോയി.

അമ്മേ! യതിനേക്കാൾനല്ല കളിയെന്നി-
പ്പോന്നോമൽപ്പുത്രനറിയുന്നുണ്ടു്.
ഞാനാകട്ടമ്മേയും—അമ്മയച്ഛനും
—അമ്മതന്നാസ്യം ഞാൻ കൈയാൽ മൂടും.
നമ്മുടെ വീടിനേറ മേൽപ്പുരയാകട്ടെ
നീലാകാശമുമാകാശദേശം!

* * * *

അമ്മേയിക്കല്ലോല മാലയിൽ മേവുന്നോ-
രെന്നെ വിളിച്ചു മൊഴിയുകയായ്.

"നേരം പുലച്ചുതോടമ്മമാനാഴിയിൽ-
താഴംവരെ ഞങ്ങൾ പാടിടുന്നു.
മേൽക്കുമേൽഞങ്ങൾചരിക്കുന്ന പക്ഷേ ഹാ!
ഓർക്കുന്നില്ലെങ്ങളൂറൊക്കെയെന്നു്."

ഞാനര—"മ്മെക്കുട്ടിൽ കൂട്ടരേ, നിങ്ങടെ
കൂട്ടത്തിൽ ഞാനുമൊന്നൊത്തു ചേരും?

'ഇക്കടൽത്തീരത്തു വന്നു നിന്നിട്ടു നീ
കണ്ണുകം നല്ലപോൽ പൂട്ടിയാലും.
എങ്കിൽ നീയംബുധിതരംഗങ്ങളിലേക്കും
തൽക്ഷണമാനീതനായിടുംകേൾ!

"നിത്യവുമന്തിയിൽ ഞാൻ വീട്ടിൽ വേണമെ-
ന്നമ്മയ്ക്കുനിർബ്ബന്ധം" ചൊല്ലി ഞാനും.
"എങ്ങിനെ പിന്നെ ഞാനമ്മയേകൂട്ടാക്കാ-
തങ്ങോട്ടു വന്നിടും കൂട്ടി കൂടാൻ!"

പുഞ്ചിരിതൂകിയും നൃത്തം ചവിട്ടിയും
വീചിചയങ്ങളും കടന്നുപോയി.

അമ്മേ! യമ്മതൻ ലീലയെക്കാളും നല്ല
കേളിയിക്കൊച്ചുമകനറിയാം.

അജ്ഞാതമായൊരു ക്ലമാണമ്മ; ഞാൻ
തത്തിക്കളിക്കും തരംഗമാണ.
എങ്കിലോ തുള്ളിക്കളിച്ചു ചിരിച്ചുകൊ-
ണ്ടമ്മതന്നങ്കം തകർത്തിടും ഞാൻ.
നമ്മളിരുവരുമങ്ങുവസിപ്പതെ-
ന്നുവിയിലാരുമറികയില്ല.

ഗീതാദിനം

ആയാംകുടി പി. ആർ. ശങ്കരപ്പിള്ള.

ലോകത്തിലുള്ള ഏതൊരു ഭാഷയിലും "ഭഗവദ്ഗീതയെ"പ്പോലെ അത്ര മഹത്തരമായ ഒരു ഗ്രന്ഥം കണ്ടുകിട്ടുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. "ഗീതിഗീത" വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ട് കേമവുമാണ്. മഹാത്മജി ഒരിക്കൽ അതിനെ വാനോളം വാഴ്ത്തിയിട്ടുമുണ്ട്. എങ്കിലും ഭഗവദ്ഗീതയോട് തട്ടിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ അതു സൂര്യോദയത്തിലെ ഖദ്യോതശരിത്തുപോലെ അത്ര നിഷ്പ്രഭമാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഭഗവദ്ഗീത ലൗകികാമുഷ്മികങ്ങളെ കൂട്ടിയിണക്കുന്ന ഒരു സന്ദേശമാണ്. വേദങ്ങളെ ബഹുമാനിക്കുകയും വിശ്വസിക്കുകയും പ്രമാണമാക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് ധർമ്മത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവനാണ് യഥാർത്ഥഹിന്ദു. വേദങ്ങൾ ഈശ്വരവചനങ്ങളത്രേ. വേദത്തിൽ കർമ്മകാണ്ഡമെന്നും ജ്ഞാനകാണ്ഡമെന്നും രണ്ടു ഭാഗങ്ങളുണ്ട്. മതതത്വങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത് ജ്ഞാനകാണ്ഡത്തിലാണ്. നിത്യനൈമിത്തികകർമ്മാനുഷ്ഠാനത്താൽ ഹൃദയശുദ്ധിസമ്പാദിച്ച് ഉപാസനാകാണ്ഡത്തിൽകൂടി ജ്ഞാനകാണ്ഡത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്.

"ജ്ഞാനകാണ്ഡത്തിലാണ് മതതത്വങ്ങൾ പ്രകടമായിരിക്കുന്നത്. ജ്ഞാനകാണ്ഡത്തിനെ ഉപനിഷത്തെന്നും പറയുന്നു. ഉപനിഷത്തിലെ ആശയങ്ങൾ കൂറേക്കൂടി ലളിതമായി സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് ഗീത. വേദം മുഴുവൻ പഠിക്കാനും, ഉപനിഷത്തുകളുടെ ആശയം ഗ്രഹിക്കാനും കഴിയാത്തവൻ ഗീതയെങ്കിലും പഠിക്കണം. അഥവാ വേദവും ഉപനിഷത്തും മുഴുവൻപഠിച്ചാലും അവയുടെസാരമെന്തെന്ന് അനായാസേന ഗ്രഹിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ഗീത പഠിക്കുകതന്നെവേണം. ഗീത ഹിന്ദുവിന്റെ മുഖ്യപ്രമാണഗ്രന്ഥമാണ്. ഗീതയെ പ്രമാണമാക്കുന്നവനാണ് യഥാർത്ഥഹിന്ദു."

പതിവായി എല്ലാ ഹിന്ദുഭവനങ്ങളിലും ഗീതാപാരായണം നടത്തുന്നതു് ഉത്തമവും അവശ്യകവുമാണ്. ഗീത നമ്മെ കർമ്മനിരതരാക്കുന്നു. അതു നമ്മെ തൽക്കർത്താവിലേക്കു കഷ്ടിച്ച് ആസ്തിക്യബോധം വളർത്തുന്നു.

ഇത്രയും മഹത്തും ഉപരിസ്ഥിതവും ചിത്തശുദ്ധിപ്രദവും ജ്ഞാനസംവർദ്ധകവുമായ ഭഗവദ്ഗീതയുടെ അവിർഭവദിനത്തെ ആചരിക്കണമെന്ന ദേവസ്വംബോർഡിൽ നിന്നുണ്ടായിട്ടുള്ള വിധിയും സമുചിതവുമായിട്ടുണ്ട്. ദേവസ്വംബോർഡിന്റെ നിർദ്ദേശത്തെ അനുസരിക്കുവാനുള്ള ഒരു പുരുഷായുസ്സിലാണ് ഞാനിപ്പോൾ ചേർന്നിരിക്കുന്നതു്.

"ഭാരതയുദ്ധം തുടങ്ങിയ ധനുമാസത്തിൽ വെളുത്തപക്ഷത്തിലെ ചതുർദ്ദശിദിവസം മകയിരത്തിൻ നാളിലാണ് ഗീതോപദേശം ഉണ്ടായതു്. അതനുസരിച്ചു ധനുമാസം കഴിഞ്ഞ ഒമ്പതാംതീയതിതോറുമുള്ള ഗീതാദിനമാചരിക്കുവാൻ ദേവസ്വംബോർഡു് തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു."

ഭാരതയുദ്ധം ആരംഭിച്ചദിവസമാണ് ഗീതോപദേശമുണ്ടായതെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. എന്നാൽ യുദ്ധം ആരംഭിച്ച തിഥിയും

നക്ഷത്രവും ചതുർദ്ദശിയും മകയിരവുമാണോ എന്നു സംശയമാണു്.

"ഹേമന്തേ പ്രഥമേ മാസി
ശുക്ലപക്ഷേ ത്രയോദശീ
പ്രവൃത്തം ഭാരതംയുദ്ധം
നക്ഷത്രം യമദൈവതം"

ഈ പദ്യംമൂലം യുദ്ധമാരംഭിച്ച പക്ഷം ത്രയോദശിയും നക്ഷത്രം ഭരണിയുമാണെന്നു കാണുന്നു. ഭാരതയുദ്ധം—പതിനെട്ടായുദ്ധം പതിനെട്ടുദിവസമാണല്ലോ നീണ്ടുനിന്നതു്. യുദ്ധം അവസാനിച്ച പതിനെട്ടാംദിവസം അമാവാസിനാൾ അർദ്ധരാത്രിക്കാണു് ദുര്യോധനനെ നിഗ്രഹിക്കുന്നതു്.

അമായാമർദ്ധരാത്രേ തു
രാജാ ദുര്യോധനോ ഹതഃ
ഭീമസേനേന ഗദയാ
താഡിതോ വിനിപാതിതഃ"

ത്രയോദശിദിവസം യുദ്ധം ആരംഭിക്കുന്നുവെങ്കിൽ മാത്രമേ അമാവാസിനാൾ പതിനെട്ടാവുകയുള്ളു. അതിനാൽ ചതുർദ്ദശിദിവസമാണു് യുദ്ധം ആരംഭിച്ചതും ഗീതോപദേശമുണ്ടായതുമെന്നു പറയുന്നതിൽ യുക്തികാണുന്നില്ല. ശ്രാദ്ധം, ജന്മനക്ഷത്രം മുതലായവയ്ക്കു കേരളീയരുടെ ഇടയിൽ മാത്രമേ നക്ഷത്രത്തിനു പ്രാധാന്യംകൊടുത്തുകാണുന്നുള്ളു. തിഥിക്കാണു് മറ്റുള്ളവർ പ്രാധാന്യം നൽകിയിരിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ നാളു് മകയിരമോ ഭരണിയോ, എന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതിലുത്തമം പക്ഷം ത്രയോദശിയൊ ചതുർദ്ദശിയൊ എന്നു നിർണ്ണയിക്കുന്നതാണു്. നാളിനും തീയതിക്കും മാറ്റം വന്നാലും യുദ്ധാരംഭദിനം അഥവാ ഗീതാവതരണദിനം ധനുമാസത്തിലെ വെളുത്ത ത്രയോദശിദിവസമാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ധനുമാസം 9 -ാംതീയതി ഗീതാദിനമാചരിക്കണമെന്നു ദേവസ്വംബോർഡു നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതു് എന്തടിസ്ഥാനത്തിന്മേലാണെന്നു് എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല.

പതിനെട്ടു ദിവസത്തെ യുദ്ധമാണുണ്ടായതെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

"ദിനാനി ദശ ഭീഷ്മേണ
ഭാരദ്വാജേന പഞ്ച ച
ദിനദ്വയേ തു കർണ്ണേന
ശല്യേനാർദ്ധദിനം തഥാ
ദിനാർദ്ധം തു ഗദായുദ്ധ-
മേതദ് ഭാരതമുച്യതെ."

ഈ ഭാഗംകൊണ്ടു യുദ്ധം എത്രദിവസം നടന്നുവെന്നും ആരെല്ലാം എത്രയെത്ര ദിവസങ്ങളിൽ സേനാനായകത്വം വഹിച്ചുവെന്നും വ്യക്തമാകുന്നതാണു്. ദുര്യോധനനെ വധിക്കുന്നതു് അമാവാസിനാൾ അർദ്ധരാത്രിയ്ക്കാണെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അങ്ങനെ മറ്റു ചിലരേയും വധിക്കുന്നതായിപ്പറയുന്നുണ്ടു്. മേലുദ്ധരിച്ച പദ്യഭാഗങ്ങൾകൊണ്ടു ഗീതാവതരണം ധനുമാസത്തിൽ വെളുത്തത്രയോദശിദിവസം ഭരണിനാളിലാണെന്നു കാണാവുന്നതാണു്. ദേവസ്വംബോർഡുകാർ മറ്റൊരു ദിവസമാണു് നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതായിപ്പറയുന്നതും—ഇതിൽ ഏതാണു് ശരിയെന്നു വിദ്വാന്മാർ വിധിക്കട്ടെ.

അന്തിയിലെ ഗ്രാമം

ഭാസ്കരൻ ചാലക്കുടി.

പകലെല്ലാം പുത്തനായ് പരസഹസ്രംതുപൊള്ളി-
ക്കതിർ നിരനീളെച്ചൊരിഞ്ഞൊരുക്കൻ,
ഒടുവിലന്നന്തിയിലേറെ പിഴുക്കനായ്
ഒളിവിലൊളുങ്ങാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ,
വയൽവരമ്പിലന്തിക്കതിരാൽ ചെമന്നൊരാ-
വഴിയിലൂടേകനായ് ഞാൻ നടന്നു!

പകലിൻ പൊന്നോമൽക്കിരണങ്ങളൊക്കെയും
ഇരമ്പിൻ കരാളമാം കാളസർപ്പം
ഉലകോളം വിസ്തൃതമായാപിളർന്നുകൊ-
ണ്ടുലകിനെ യാകെ വിഴുങ്ങി നില്പൂ,
ഭയനീയം മൂണ്ഡനം ചെയ്ത ശിരസ്സുമായ്
വയലുകൾ ഥന്ത, വിധവപോലെ,
പൊടിയും ചളിയും നിറഞ്ഞതിഖിന്നയായ്
ചുടുവീർപ്പിട്ടങ്ങു ശയിച്ചിരുന്നു!

അയ്യൊഴുതകലെ നിന്നന്തോകമാരന്റെ
മധുരതരഗാനമുയർന്നു കേൾക്കായ്!
അമൃതസമമാധ്യഗാനമഗ്രാമത്തിൽ
വിമലതരശാന്തി സന്ദേശമേകി,
നിശയിലെ നിറയുന്ന നിശ്ശബ്ദതയിങ്കൽ
നിലപറ്റി പാടെ യൊഴുകിച്ചെന്നു!

പുതുമണം വിതറിക്കൊണ്ടണയുംകുളിർകാറ്റിൽ
പുളകിതമാമഞ്ജുവാഴത്തോപ്പും,
ഇളനീരിൻ പൊൻകുടമന്തിയെങ്ങും പച്ച-
ക്കുടചൂടി നില്പുമാതെങ്ങിൻ തോപ്പും;
മരതകകാന്തി വിതറി വിലസുമാ-
നിരയുധി കായ്കനിത്തോപ്പുകളും,
വിരചിച്ച ശീതളച്ഛായയിഗ്രാമം
അഭിരാമം,—കണ്കൾക്കുത്സവം താൻ!
അണിചേർന്നാഭംഗിക്കതീതമായ് വേഗത്തി-
ലണയാറില്ലാരുടെ ദൃഷ്ടിയിന്നും!
അതുലസൌരഭ്യം വഴിഞ്ഞുലഞ്ഞാടിടും
പുതുമലർത്തോപ്പി,ലയിടെ നിന്നും
വിജനമായ് നീണ്ടു നിവർന്നു ശയിക്കുന്ന
വിമലഹരിതയായ് ഗ്രാമകന്യ!

ഒളിചിന്നി സാധ്വിയ്ക്കു കൺചിമ്മും താരക-
വലയത്തിൻ താഴെ ചരിക്കുമീ ഞാൻ,
വളയേകാതങ്ങിനെ നീണ്ടു കിടക്കുമാ-
വഴിയിൽ സകൌതുകം നിന്നാനല്പം.

ചെറുതൊട്ടിലാട്ടികൾ വള്ളിപ്പടർപ്പുകൾ;
നറുമലർ മഞ്ചങ്ങൾ പുൽത്തട്ടികൾ;
നിറയുന്നനിത്യസുനിർമ്മലരംഗമാ-
നിലയനസൌഭാഗ്യലക്ഷ്മീകേന്ദ്രം!
പ്രണയാഭിരമ്യമാമാഹ്ലാദഭേരികൾ
പ്രഭചേർന്നയിടെ നിരന്നപോലെ!
കലുഷതചേരാത്ത ഹൃദ്യവിഭവങ്ങൾ
കമനീയം വിണ്ണിൻ വിഭവരാശി-
അഖിലവും തന്നോമൽ കുളിരിളം കൈകളിൽ
അയ്യോ നിശാദേവിസ്നേഹമായിൽ,
അരുമയിലേന്തിയെന്മുന്നിൽനിശ്ശബ്ദയായ്
മരുവുന്നതേറ്റം ഞാൻ നോക്കി നിന്നു!

രഹസ്യപേടികാ

അദ്ധ്യായം 19.

അജ്ഞാതാക്രമണം.

"ഈ സംഭവങ്ങൾക്കെല്ലാം ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നു എന്നു നിനക്കറിയാമല്ലോ. കടലിൽ സഞ്ചരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത നിന്നെ ആ അപകടസ്ഥാനത്തേക്കു പറഞ്ഞയച്ചതു ശരിയായില്ല. ഞങ്ങൾക്കൊക്കെ ആണെങ്കിൽ അതു സാധാരണ തറയിൽ നടക്കുമ്പോലെ എളുപ്പമാണു്" എന്നു ഹീരലാൽ, മുടിപ്പുതച്ചു കിടന്നിരുന്ന രവുവിനോടു പറഞ്ഞു.

"അതല്ല ഏമാനേ—ഞാൻ അഴിയിൽ മുറുകെ പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. എനിക്കു ലേശംപോലും അസുഖം തോന്നിയില്ല" രവു മറുപടി പറഞ്ഞു.

"പിന്നെ എങ്ങനെ വെള്ളത്തിലായി? തലകറങ്ങിയോ?"

"ഇല്ല ഇല്ല. എനിക്കു ലേശം തലക്കറക്കം ഉണ്ടായില്ല.—തിളങ്ങുന്ന ജലപ്പരപ്പിനെ ആനന്ദപരവശനായി നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. ഇതുപോലൊരു കാഴ്ച ഞാൻ മുമ്പൊന്നും കണ്ടിരുന്നില്ല."

"പിന്നെ—ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കാൻഹേതു?"

"അതോ! എനിക്കു തലക്കറക്കം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല—പിന്നിൽനിന്നുള്ള ഒരടി തലകറക്കം ഉണ്ടാക്കുകയാണു ചെയ്തതു"

"അടിയോ? അതിനു് അവിടെ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലല്ലോ? വല്ല കുപ്പൽപായോ മറ്റോ വീണെന്നു പറഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ മനസ്സിലാകുമായിരുന്നു."

"അങ്ങനെ ഒന്നും അല്ല സംഭവിച്ചതു്. ഒരു മനുഷ്യൻ—ഒരു തേക്കുതടിക്കഷണം കൊണ്ടായിരിക്കണം—എന്നെ അടിച്ചുവീഴ്ത്തിയതു്."

"അതു വിശ്വാസ്യമേ ആവുന്നില്ലല്ലോ—എനിക്കു നിന്നെ നല്ലപോലെ അറിയാമായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, ഇതു് ഒരു കല്പനമാത്രമാണെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുമായിരുന്നു" എന്നു ഹീരലാൽ കണ്ണുതുറിച്ചു് തന്റെ ഭൃത്യനെ നോക്കിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു:—

"ഇതു് എന്റെ കല്പനയൊന്നുമല്ല. വെള്ളം പാഞ്ഞുപോകുന്നതു സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് ഞാൻ കപ്പലിന്റെ പാർശ്വത്തിൽ നില്ക്കുയായിരുന്നു. അപ്പോൾ ആരോ എന്റെ വളരെ അടുത്തു നില്ക്കുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. അതു കാവൽക്കാരനായിരുന്നില്ല. ആളിനെ വിശദമായി കാണാമായിരുന്നു. ആരോ അണിയപ്പടി കയറി എന്റെ അടുത്തെത്തി. ആരെന്നു് എനിക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചില്ല; എന്തെന്നാൽ എണ്ണത്തുണികൊണ്ടുള്ള ഉടുപ്പിനാൽ ദേഹം മൂഴുവനും മൂടിയിരുന്നു. കുപ്പൽക്കാരിൽ ആരെങ്കിലും ആയിരിക്കുമെന്നുവിചാരിച്ചു ഞാൻ എന്തോ പറവാൻഭാവിച്ചു. അപ്പോഴാണു് പെട്ടെന്നു് അയാൾ എന്നെ ആക്രമിച്ചതു്. അതിനോ

ടുകൂടി എനിക്കു ബോധമില്ലാതായി. അതിനേടുകൂടെ ഒരു തള്ളും. പിന്നെപ്പോലെ എനിക്കു തോന്നി. ആ മനുഷ്യൻ പടിയിറങ്ങിപ്പോയതു തെല്ലൊരോർമ്മയുണ്ടു്. പിന്നീടുള്ളതൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ.''

''നല്ല കായ്മയായി! ഞാൻ കുഴങ്ങി.'' ഹീരാലാൽ സംഭ്രാന്തനെന്നപോലെ പറഞ്ഞു:—

''എല്ലാം ഒരു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ തീർന്നതിനാൽ, കാപ്പൽനിന്നിരുന്നയാൾ ആ സമയത്തു് ഒന്നും കേൾക്കയോ കാണുകയോ ചെയ്തിരിക്കയില്ലെന്നു തീച്ചയാണു്. ഞാൻ വെള്ളത്തിനുമീതെ വളരെ പണിപ്പെട്ടു് എത്തിയശേഷം നിലവിളിച്ചപ്പോഴേ അയാൾ എന്തെങ്കിലും കേട്ടുകാണുകയുള്ളു. 'ഒരാൾ വെള്ളത്തിൽ വീണിരിക്കുന്നു' എന്നു് അയാൾ വിളിച്ചുപറയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടു. എന്നാൽ അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ ഞാൻ വീണ്ടും താണുപോയി. ബോധരഹിതനായി വെള്ളത്തിൽ വീണതിനാൽ ശ്വാസംമുട്ടി ചത്തുപോകുമെന്നു് ആ മനുഷ്യൻ വിചാരിച്ചുകാണണം. എന്നാൽ ജലത്തിന്റെ ശൈത്യം എനിക്കു ബോധംവീഴുകയാണു് ചെയ്തതു്. അയാളുടെ അടി അത്രത്തോളമേ പറ്റിയുള്ളു. എന്റെ അവസ്ഥ തീരെ നിരാശാജനകമായിരുന്നു എന്നു ചുരുക്കിപ്പറയാം. കപ്പലിന്റെ വെളിച്ചം അകന്നകന്നു പോകുന്നതു് എനിക്കു കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞു. അതിനാൽ രക്ഷയ്ക്കുള്ള മാർഗ്ഗം വിരളമാണെന്നുതന്നെ ഞാൻ വിചാരിച്ചു. അവിടെന്നില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ രക്ഷപ്പെട്ടവനായിരുന്നില്ലെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടല്ലോ.''

''അതെല്ലാം കളയൂ. നിന്നെത്തേടി വെള്ളത്തിൽച്ചാടാൻ ഒരു ഡസനിലധികം അളുകൾ ഒരുക്കമായിരുന്നു. ഞാൻ അദ്യമായി ചാടി എന്നേയുള്ളു.''

''അതുതന്നെയാണു് ഞാനും പറഞ്ഞതു്— ഈ കടൽകോപത്തിൽ തനിച്ചു വെള്ളത്തിൽച്ചാടുക എന്നതു് ഒരു നിസ്സാരസംഗതി ഒന്നുമല്ല.''

''ഛെ, ഛെ! അതൊക്കെ വെറും അസംബന്ധം. ഈ നിസ്സാരസംഗതിയെ ഇത്ര വളരെ നീ പുകഴ്ത്തുന്നതു നിന്റെ കഥയില്ലായ്മകൊണ്ടാണു്. പലരുംചേർന്നാൽ സാധിക്കാത്തതു പലപ്പോഴും ഒറ്റ ആൾക്കു സാധിച്ചു എന്നുവരും. എന്നാൽ അതൊന്നുമല്ലല്ലോ കായ്മം, നിന്നെ ഈ വിധത്തിൽ രംഗത്തിൽനിന്നു് അകറ്റണമെന്നു വിചാരിക്കുന്ന ആ പന്നി ആരാണു്? നീ പറയുന്നതു ശരിയാണെങ്കിൽ—ഇല്ല. അക്കായ്മത്തിൽ നിന്നെ നല്ലപോലെ അറിയാവുന്ന എനിക്കു തെല്ലും സംശയമില്ല. ആ സ്ത്രീയുടെ ഘാതകൻ ഇപ്പോഴും കപ്പലിൽ നിന്റെ സമീപത്തുതന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കണം, നീ അയാളെ അറിയും എന്നുള്ളതായിരിക്കാം ഈ ആക്രമണത്തിന്റെ ഹേതു. ഈ കൊടുംകാറ്റിലും പിശറിലും, അയാൾ കപ്പലിൽ നിന്നു പോയിരിക്കാൻ ഇടയില്ല.''

''അതു ശരിയാണെന്നു് എനിക്കും തോന്നുന്നു. അക്കായ്മത്തിൽ സംശയത്തിനവകാശമേ ഇല്ല.''

ഹീരാലാൽ തന്റെ സ്മരണശക്തിയെ, യാറാനദിയിലെ പാളയത്തിൽനിന്നു് രാത്രി ഒളിച്ചോടിയ മനുഷ്യനിലേക്കു് ആദ്യമായി നയിച്ചു. അയാൾ ലാഡ്ഡൽനദിയിൽനിന്നുവന്ന ഗുഡ്സിക്കോ, ഗ്രൽബോൺ വാലിയിൽനിന്നുവന്ന ഫിർ ഓനീലോ, അഥവാ ബിൽ എന്നുമാത്രം അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന് ആ അജ്ഞാതമനുഷ്യനോ ആയിരിക്കണം. അയാൾ അന്നു് ആരുമാരും അറിയാതെ കടന്നുകളഞ്ഞതു മതിയായ കാരണംകൂടാതെ ആയിരിക്കയില്ല. ആ ഘാതകൻ പാളയത്തിൽ ഒളിച്ചുകാണണം എന്നു രണ്ടു പറഞ്ഞതും ശരിയായിരിക്കേണ്ടേ?

പിന്നീട് നൌകാശയത്തിൽവച്ചുണ്ടായ ആക്രമണത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ഓർത്തു. രഘുവിന്റെ സാന്നിധ്യം ഘാതകനു ആപൽക്കരമായതിനാലായിരിക്കണം, ആ ആക്രമണം നടന്നതു്. രാത്രിയിലെ ആ കൂരിരുട്ടും, തന്റെയും, താരാചന്ദിന്റെയും പെട്ടെന്നുള്ള ആവിർഭാവവും ആയിരിക്കാം ആ യത്നത്തെ വിഫലമാക്കിയതു്. പെട്ടെന്നു ഹീരലാലിന്റെ ചിന്താഗതി കുള്ളിമാനിൽ എത്തി.

ആ മനുഷ്യൻ എതിരാളിൽനിന്നുള്ള ധനസഹായത്തെ തിരസ്കരിച്ചതിൽനിന്നുതന്നെ അയാളുടെ പ്രതിക്രിയാബുദ്ധി ഊഹിക്കാമായിരുന്നു. അയാൾ ഉച്ചരിച്ച ഭീഷണിയും വെറും വീൺവാക്കുകളായിരുന്നിരിക്കയില്ല. അയാൾ എപ്പോഴും തോക്കു ധരിച്ചുകൊണ്ടാണിരുന്നതെന്നുള്ളതിനും തരംവന്നാൽ അതു പ്രയോഗിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ഒട്ടും മടിക്കയില്ലെന്നുള്ളതിനും സംശയമേ ഇല്ല.

എന്നാൽ ഈ ഊഹത്തിനു വലിയൊരു ബാധയുണ്ടു്. അയാളുടെ തോക്കിനെ നദിയിൽ എറിഞ്ഞുകളഞ്ഞു. ആറ്റിൽനിന്നു അതിനെ മുങ്ങിത്തപ്പി എടുക്കാൻ അയാൾക്കു അവസരം കിട്ടിക്കാണുകയില്ലെന്നുള്ളതോ പോകട്ടെ, ഇതുയും വേഗത്തിൽ അയാൾക്കു ശരീരസ്വാസ്ഥ്യത്തിന്റെ പുനഃപ്രാപ്തി ഉണ്ടായിരിക്കാനും ഇടയില്ല. അതിനാൽ രഘുവിന്റെ ആക്രമണകാരി അയാളായിരിക്കാനേ ഇടയില്ല.

കപ്പലിൽഉള്ളവരിൽ പിന്നെ ഹാഡ്സൻ മാത്രമേ ബാക്കിയുള്ളു. ബോംബേയിൽവച്ചു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട നാവികന്മാരിൽ അതുമായിരിക്കാൻ തീരെ ഇടയില്ല. അവരെല്ലാം വിശ്വാസ്യന്മാരായിരുന്നതിനു പുറമേ, രഘുവിനെ അവർക്കു അറിയാമായിരുന്നുമില്ല.

ജേംസ് കാതുത്തരോ? അദ്ദേഹത്തിനെ സംശയിക്കുന്നതു ഭ്രാന്തിനുതുല്യമായിരിക്കും. അയാൾക്കു അതിനുംമാത്രം ശരീരശക്തി ഉണ്ടായിരുന്നില്ലതാനും. അയാളെ കമ്പിളിയിൽപൊതിഞ്ഞു് കപ്പലിൽ എടുത്തുകയറ്റുകയാണുചെയ്തതും. അതിനുംപുറമേ, ഒരു ധനികകുടുംബത്തിലെ അംഗം—വിദ്യാസമ്പന്നൻ—അങ്ങനെ ഒരാൾ ജീവിതകാലത്തു ഒരിക്കലും കണ്ടിരിക്കാൻ തരമല്ലാത്ത രഘുവിനെ നിഗ്രഹിക്കാൻശ്രമിച്ചു എന്നു എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കാം?

ഹാർഡന്റെ കാര്യം അതല്ല. അയാൾ പല ദിക്കുകളിലും സഞ്ചരിച്ചിട്ടുള്ളവനാണു്; പലതും പ്രവർത്തിച്ചും കാണാം. അതിനാൽ ഹീരലാലിന്റെ സംശയം ബലമായി അയാളിൽആണു് പതിഞ്ഞതു്. ആലോചിച്ചുനോക്കിയതിൽ, അയാൾക്കു് അതിനുള്ള സൌകര്യം നല്ലപോലെ ഉണ്ടായിരുന്നതാനും. എന്നാൽ ബോട്ടിറക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ സന്നദ്ധത പ്രകടിപ്പിച്ചവരിൽ ആദ്യൻ ഹാർഡൻ ആയിരുന്നു എന്നുള്ള സംഗതി താരാചന്ദ് പറഞ്ഞു അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞിരുന്നു. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടെന്തു്? അതു തന്റെ പാതകരഹസ്യത്തെ മറച്ചുവയ്ക്കാനായി അയാൾ കരുതിക്കൂട്ടിച്ചെയ്തതാണെന്നു വരുമോ? ഏതായാലും അയാളെ ചോദ്യംചെയ്യാതെ വിടാൻപാടില്ല. എന്നാൽ അയാളെ വിളിക്കാൻഭാവിച്ച മാത്രയിൽ, ആ നിശ്ചയത്തിൽനിന്നു് അദ്ദേഹം പിൻവലിഞ്ഞു. എന്തിനിതു തിടുക്കം? കപ്പൽ സിഡ്നിത്തുറമുഖത്തെത്താൻ ഇനിയും ധാരാളം സമയമുണ്ടല്ലോ. അതിനു മുമ്പു് അയാൾ രക്ഷപ്പെട്ടുകളയുമെന്നു വിചാരിക്കാൻ അവകാശമില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്കു് പരിശോധന പതുക്കെ മതിയാകുമെന്നു അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു. (തുടരും)

സ്മരണകൾ

മുതുകുളം, ശ്രീധർ.

കിളികുലങ്ങളേ! നിങ്ങൾതൻ ജീവിത-
കളനിനദം പൊഴിഞ്ഞിരുന്നോരുനാൾ,
തളിർമരങ്ങളേ! നിങ്ങൾതൻ ഭൈരവീ-
കലിതമമ്മരം കേട്ടിരുന്നോരുനാൾ,
മിളിതസൌരഭമെങ്ങുമിളന്തളിർ-
ക്കുളിരു വീശുന്ന മഞ്ജു മന്ദാനിലൻ,
അയുതിതാനന്ദ ചാമരം വീശിയെൻ
ഹൃദയമേനികൾ കോരിത്തരിച്ചുനാൾ,
കലിത കേളിയാനന്ദ വിഭ്രാന്തയ-
പ്പുതുവനിയിലെപ്പൂവണിഞ്ഞോരുനാൾ,
സുമശരാമോദമേള സരളമ-
"ക്കുഹുകുഹു"രവം പൂങ്കുയിൽ കൂകയേ,
മുഗ്ദ്ധമലർ മാഞ്ചിലാഞ്ഞിട്ടും പൂങ്കുല-
ക്കുടപിടിക്കും വസന്തം വിരിഞ്ഞനാൾ,
പുഷ്പലതിതരാം തോഴരോടൊത്തിളം
പുതുനിലാവലിപ്പാലലച്ചാത്തെഴും
തടിനിതൻ തീരഭൂവിലിരുന്നോരോ
വെടിപറഞ്ഞു രസിച്ചിരുന്നോരുനാൾ,

ഹൃദയമേറക്കവരുമെന്നോമനേ
സഹൃദയപ്രേമസമ്പന്ന ശാരദേ!
അമൃത പുണ്യം നിറഞ്ഞതെൻ "ദക്ഷിണ-
സ്തന"രസാസ്വാദമാർന്നിരുന്നോരുനാൾ;
സഹജലാവണ്യസമ്പത്തുറയുമെൻ
മഹിതജന്മമഥിയിൽ കഴിഞ്ഞനാൾ;
സ്മൃതിയിലെത്തുകിലപ്പൊഴെന്മാനസം
കുളിരുകോരിച്ചൊരികയാണെപ്പൊഴും

തരളവായുവിൽ ചാടി സീൽക്കാരമാ-
ന്നരിയ നെല്ലാടമോളമടിക്കലും
ചിരപരിചിതഭൃഭാഗഭംഗിയും
ഹൃദയവേദി പൊൻചായമടിക്കയാം.
മുഗ്ദ്ധമലർ മങ്കയാട്ടമെൻ ഭാവനാ-
മുകുരബിംബിയാമെൻ ജന്മദേശമേ!
നിരുപമ പ്രേമസാരമേ! നിന്നെയി-
ച്ചിരവിരഹിതൻ കാണാൻ കൊതിപ്പുഞാൻ!

പോർക്കളത്തിന്റെ പിന്നിൽ

കെ. എൻ. ഗോപാലപിള്ള.

തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രസംബന്ധമായ
ഒരൊന്നാന്തരം ആഖ്യായിക.

വില 1 ക. 8 ണ.

റെഡ്യാർപ്രസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

തളിരു തിങ്ങും തരുക്കളേ! താരക-
ക്കവിളുരുമ്മുന്ന ശൃംഗശൃംഗങ്ങളേ!
മൃദുതരംഗം തഴുകും പുഴകളേ.
മിഴിമനങ്ങളലിക്കും കിളികളേ!
പരിചിതാത്മസഖാക്കളേ! നിങ്ങൾതൻ
പരിസരത്തിലണയാൻ കൊതിപ്പുഞാൻ!

രണ്ടു മണ്ഡലങ്ങൾ

[അദ്ധ്യയനവും രാഷ്ട്രീയവും ഒരദ്ധ്യാപകന്റെ രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനത്തിന് പരിമിതി വേണ്ടതെന്നോ?]

വേളൂർ കൃഷ്ണൻകുട്ടി, വെളിച്ചം പത്രാധിപർ.

കഴിഞ്ഞ പ്രശ്നങ്ങൾ പലതുമിന്നു കുരുത്തു കുന്നു കൂടിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. നാഡിയിടിപ്പു പരിശ്ലേഷം നീങ്ങിയെന്നു നാം നിനച്ചുറച്ചിരുന്ന പല പ്രശ്നങ്ങളും ഇന്നു നാവനക്കിത്തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെ ആകെക്കൂടി ഇന്നത്തെ വ്യവസ്ഥിതി അസ്വസ്ഥതകളുടെ അലട്ടലുകളിൽ പെട്ട് ആടിയുലയുകയാണ്. ഏതൊരു വീക്ഷണകോടിയെ അധികരിച്ചു പരിചിന്തിച്ചാലും തീരുമാനത്തിന്റെ കേന്ദ്രം ഇതായിരിക്കാനേ തരമുള്ളൂ. ഇതു മിക്കവാറും പ്രായശ്ചിത്തങ്ങളേയും ഭ്രഷ്ടബന്ധങ്ങളേയും സ്മരിക്കുന്നൊരു പരമാർത്ഥം കൂടിയാണ്. ശാന്തവും സമാധാനസുന്ദരവുമായ ഒരന്തരീക്ഷസൃഷ്ടിക്കുവേണ്ടിയുള്ളവെമ്പൽ പെടലാണ് ഇതിന്റെയെല്ലാം പിന്നിലെ തടിച്ചുപ്പേരണാശക്തി. ഇതു ബാഹ്യമായിമാത്രമല്ല, മാനസീകമായും കൂടിയുണ്ട്. ജീവിതത്തോതുകളുടെ പൊരുത്തമില്ലായ്മ, ആശയത്തിന്റെയും ആദർശത്തിന്റെയും ഇണക്കക്കുറവ് ഇങ്ങനെ എല്ലാറ്റിലുമുണ്ട് ഈ വൈരുദ്ധ്യസ്വഭാവങ്ങളും, ലോകത്തിന്റെ ശാശ്വതികമായ ചലനാത്മകതത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെ ഇവയെല്ലാം ദൃഷ്ടാന്തീകരിക്കുന്നുമുണ്ട്. ജീവിതത്തിൽ രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവും മറ്റുവിധത്തിലുള്ളതുമായ ചലനങ്ങളും ചരിത്രപരമായി നോക്കുന്നപക്ഷം, അവ ലോകത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പിനു് അപരിത്യാജ്യങ്ങളാണെന്നുകാണാനാവും.

വ്യക്തി സ്വതന്ത്രനായും, അപ്പോൾ തന്നെ സമുദായത്തിന്റെ അവിഭാജ്യസംഘടകമായും വർത്തിച്ചു സ്വയം വികസിക്കുവാനും സമുദായത്തെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുവാനും പര്യാപ്തവും, സമതുലപൂർണ്ണവുമായ ഒരു സാമൂഹ്യജീവിതത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള കാലികമായ ഭാവനാവ്യതിയാനങ്ങളും ഈ ചരിത്രസത്യങ്ങളുടെ അവിഭക്താംശങ്ങളാണ്. ലോകം ഇന്നു ശാസ്ത്രത്തിന്റെ തണലിലൂടെ അതിവേഗം വളർന്നു വികസിക്കുകയാണ്. ഇവിടൊരു വിലമതിക്കാനാകാത്ത പൊരുത്തക്കേടുണ്ട്. എന്താണെന്നോ? ഇന്നത്തെ ലോകപരിസ്ഥിതിയിൽ ചിന്തയുടെ മേൽ അസംസ്കൃതമായ വികാരങ്ങളുടെ ഭരണത്തിനു മുന്തിയ പങ്കും പ്രസക്തികല്പിക്കുക എന്നുള്ളതാണ്. ഇതംഗീകരിക്കുവാൻ ആർക്കും നിവൃത്യാഥമുണ്ടായെന്നുവരില്ല.

ഇങ്ങനെ ഇന്നു കാണുന്ന പ്രമാണയോഗ്യമല്ലാത്ത പലേ നിലപാടുകളെയും ഉദ്ഭൂതിയെറിഞ്ഞു മനുഷ്യസംസ്കാരം ഇന്നു കാണുന്ന വ്യാപ്തിയിൽ നിന്നും അത്യധികം വികസ്വരമായിത്തീരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇന്നു കാണുന്ന വൻകിട രാഷ്ട്രീയശക്തികളെ ഉച്ചസവോന്നതമായ മനുഷ്യപ്രഭാവത്തിൽ സംസ്കരിച്ചു വാർത്തെടുക്കേണ്ടതു് ഒരു സുന്ദരമായ ഭാവിക്കു് അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരിക്കുന്നു.

ഈ ആശയത്തെ മുൻകൊണ്ടുകൊണ്ടു ലോകം ഇന്നു് ആസന്നമായ ഒരു വിപ്ലവത്തിനുവേണ്ടി ഉപകരണങ്ങളൊരുക്കുകയാണ്. ഈ നിലയിൽ ചരിത്രത്തിന്റെയും ശാസ്ത്രത്തിന്റെ

യും വെളിച്ചത്തിൽ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ആകെ ക്കൂടിയുള്ള വികാസത്തിനു വിലങ്ങു തടിയായി നിലകൊള്ളുന്ന പഴഞ്ചൻപ്രമാണങ്ങളും പ്രയോഗങ്ങളും ഇന്നു് അടുക്കടെന്നോഴുകി അകലുകയാണു്—അഴുകി നശിക്കുകയാണു്. ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ഏതൊരു വസ്തുവിനെയും വിഷയത്തെയും ചിന്താപരമായും ചരിത്രപരമായും ആമൂലാഗ്രം അപഗ്രഥിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ അഭ്യുദയവും രാഷ്ട്രീയവും എന്നു രണ്ടു മണ്ഡലങ്ങൾ എടുക്കാം. ഒരു അഭ്യുദയാവിന്റെ രാഷ്ട്രീയചെയ്തികൾക്കു പരിമിതി വേണ്ടെന്നോ? ഈ വിഷയം ഇന്നു സാവർത്തികമായ ഒരു പ്രശ്നവും പ്രമേയവും ആയിരിക്കുകയാണു്.

ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥിലോകം അച്ചടക്കരാഹിത്യത്തിന്റെ ഉഗ്രഭാവം കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ വലിയ തെറ്റാനുമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇതിനെന്താണു കാരണം? ഇതിന്റെയെല്ലാം അടിസ്ഥാനം ഓരോതരം അവശതകളും ആവശ്യങ്ങളുമാണു്. വ്യക്തിപരമായും, സംഘടനാപരമായുമാകാം. ഈ അവശതകളുടെയും ആവശ്യാവബോധത്തിന്റെയുമെല്ലാം പുറപ്പാടു്. ഏതെങ്കിലും ഒരാദർശത്തിന്റെ പ്രായോഗികത, അവശ്യമെന്നുകണ്ടാൽ അതിനെ മുറുകെപ്പുണർന്നുകൊണ്ടു മുന്നേറുകയായി, വിപ്ലവത്തിന്റെ വഴിവക്കിലേക്കു്, മുമ്പും പിമ്പും നോക്കി, തങ്ങൾ ആരാണു്, എങ്ങോട്ടണു പുറപ്പാടു്, എന്തിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്നു എന്നൊന്നും നീട്ടിച്ചിന്തിക്കാതെയുള്ള ഇമ്മാതിരി എടുത്തു ചാട്ടങ്ങൾ പലപ്പോഴും വിദ്യാർത്ഥികളെ അപകടങ്ങളുടെ അഗാധതയിലേക്കു് ആഞ്ഞെത്തറിട്ടുണ്ടു്. അനുഭവങ്ങൾ കൊണ്ടും പഠിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഒരുതരം ബാലിശമായ വാസനവിദ്യാർത്ഥികളിൽ പാരമ്പര്യമായി പലതരത്തിൽ ദ്രോഹിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്തുകൊണ്ടു ഞങ്ങളുടെ അവകാശവാദങ്ങൾ അനുവദിച്ചു തന്നുകൂടാ എന്നു് അധികാരമായ ഒരു ചോദ്യം ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികൾ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നുണ്ടു്. ഓരോ ആദർശത്തിന്റെയും പേരിൽ രൂപംകൊണ്ടിട്ടുള്ള എല്ലാ സംഘടനകളും ഇങ്ങനെയോരോന്നും ഉന്നയിക്കുന്നുണ്ടു്. ഒരു രാജ്യത്തു്—പ്രത്യേകിച്ചു ജനകീയഭരണം നിലവിലുള്ള ഒരു രാജ്യത്തു്—അവശതക്കാരുടെ എണ്ണം തൊണ്ണൂറിയൊൻപതുശതമാനവും കണ്ടെന്നുവരാം. എല്ലാവർക്കും അവശതപരിഹരിക്കണം. എല്ലാവരുടേയും അവശതകളും അടിയന്തിരമായി പരിഹരിക്കേണ്ടുന്നവയുമാണു്. അതിനു നിലവിലുള്ള ഭരണകൂടത്തെ അലട്ടുകയായി. ആക്കൊക്കെയാണു് ഈ അവശതകളും ആദ്യം പരിഹരിക്കുക? ഒരു കൂട്ടർക്കു് കൂടുതൽ പരിഗണനകല്പിച്ചാൽ മറ്റൊരു കൂട്ടർക്കു് അതമൃഷ്ടമായി, വെറുപ്പായി. എല്ലാവരും പറയും, തങ്ങൾക്കും ഇവിടുത്തെ ജനകീയഭരണസ്ഥാപനത്തിൽ കയ്യുണ്ടു്. കായ്മുണ്ടു് എന്നൊക്കെ. അതുകൊണ്ടു തങ്ങളുടെ അവശത ആദ്യം പരിഹരിക്കണം. ഇതു കേട്ടാൽ തോന്നും കൈവിരൽ എണ്ണാവുന്നതു വ്യക്തികൾക്കു വേണ്ടിയാണു് ഓരോരുത്തരും ത്യാഗങ്ങളും ക്ലേശങ്ങളും സഹിച്ചതെന്നു്. നാമോരോരുത്തരും ഇവിടുത്തെ ജനകീയഭരണസ്ഥാപനത്തിനുവേണ്ടി യാതനകൾ അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അതിന്റെ പേരിൽ അവശതകളുടെ പട്ടിക നീട്ടുന്നതു് എന്തൊരസംബന്ധമാണു്?

കഴിഞ്ഞ കോൺഗ്രസ് സമരത്തിന്റെ വിജയത്തിൽ ഇവിടുത്തെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും ഒരു നല്ല പങ്കുണ്ടു്. തീച്ചതന്നെ. ആ ഒരഭിമതയുടെ പേരിൽ അവശ്യപ്പെടുന്നതെല്ലാം ഉടനടി പരിഹരിക്കുന്നതിനു ഭരണകൂടം ചില സാഹചര്യങ്ങളിൽ അല്പമൊരമാന്തം അവലംബിക്കേണ്ടിവന്നാൽ, ഉടൻതന്നെ ആ ഭരണകൂടത്തെ എതിർത്തറിയുന്നതിനുള്ള ബാഹുല്യങ്ങളായി. ഇങ്ങനെയുള്ള പടയൊരുക്കങ്ങൾ പൊതുസമാധാനത്തിനു വിഘാതമായി വരുമ്പോൾ ഭരണകൂടം നിയമപരമായ ചില ശിക്ഷണനടപടികൾക്കു വിധേയമായെന്നുവരാം. ഈ വിധമുള്ള ഒരു അനുഭവ

ജ്ഞാനത്തിന്റെ ന്യൂനത സമർത്ഥരായ പല വിദ്യാർത്ഥികളുടെയും സുന്ദരമായിത്തീരേണ്ടുന്ന ഭാവിയെ കെടുത്തിക്കളഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇതു ഒരു തരം 'കാളപെറ്റു കയറെടുത്തു.' എന്നു പറയുന്നതുപോലുള്ള ബോധശൂന്യതയുടെ പ്രേരണയിലുടെയുള്ള പരക്കം പാച്ചിലാണ്.

ഇതുകൊണ്ടു വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ പങ്കില്ലെന്നല്ലർത്ഥം. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു തികച്ചും ഒരു പങ്ക് ആവശ്യമാണ്; അനിഷേധ്യമാണ്. അതിനു പരിമിതമായ ഒരു പരിധി കൽപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വിദ്യാർത്ഥി ഒരു രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകനല്ല; വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അവരുടെ ചുമതലയെപ്പറ്റി കാര്യമായ—ശരിയായ ഒരു ബോധം ഉണ്ടായിരിക്കണം.

ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയെന്നു പറയുന്നതു വിജ്ഞാനപരവും ചിന്താപരവുമായ ശക്തികളുടെ ഒരു സംഭരണകേന്ദ്രമായിരിക്കണം. ജീവിതത്തേയും മനുഷ്യചരിത്രത്തേയും പരിതഃസ്ഥിതിയേയും സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയോടുകൂടി വിശ്ലേഷിച്ചു മനസ്സിലാക്കി വർത്തമാനത്തേയും ഭാവിയേയും ക്രാന്തദൃഷ്ടിയോടുകൂടി സമീപിക്കേണ്ട സമുദായപ്രതിനിധിയാണു വിദ്യാർത്ഥി. ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ കുരുക്കുകൾ അഴിക്കേണ്ടതും, ഇന്നത്തെ സാമൂഹികരചനയെ അപഗ്രഥിച്ചു ശോഭനമായ ജീവിതത്തിന്റെ പുനഃസൃഷ്ടി നടത്തേണ്ടതും വിദ്യാർത്ഥിയാണ്. ഇതുകൊണ്ടും ഒരലോഹതാവിന്റെ ചുമതലതീർന്നില്ല. നാളത്തെ ലോകവ്യവസ്ഥിതിയുടെ നിയന്താവു്, സർവതോമുഖമായ മനുഷ്യസംസ്കാരത്തിന്റെ സംരക്ഷകൻ, ജാതിമതം പ്രാദേശിക ചിന്ത തുടങ്ങിയ പരിമിതികളെയും, മാനസികവും ചിന്താപരവുമായ അടിമത്തങ്ങളേയും ഉല്ലംഘിച്ചു സാർവ്വലൗകികമായ വീക്ഷണകോടികൾ പുലർത്തി കാലോചിതമായ സാമൂഹികജീവിതം ആസൂത്രണം ചെയ്യേണ്ടുന്ന സമുദായ പ്രതിനിധിയും കൂടിയാണ വിദ്യാർത്ഥി. വിദ്യാർത്ഥി കേവലം പരിമിതനായ ഒരു വ്യക്തിയക്തിയല്ല, ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യപ്രശ്നങ്ങളുടെ പരിഹാരം വിദ്യാർത്ഥിയിൽ വികസിച്ചുവരുന്ന സാമൂഹ്യബോധത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ അച്ചിൽതന്നെ വാർക്കപ്പെടുന്ന ഉൽപ്പന്നങ്ങളാണു വിദ്യാർത്ഥികളെങ്കിൽ, ലോകത്തിനു് അവരിലൂടെ വിശേഷിച്ചൊന്നും പ്രതീക്ഷിക്കാനില്ല. അവർ നേടുന്ന അറിവിന്റെ കഴിവുകൾ ഉപയോഗിച്ചു് അവിതലമായ ഒരു നൂതനസാമൂഹികവ്യവസ്ഥിതി പടുത്തുയർത്തുവാൻ വിദ്യാർത്ഥികൾ യത്നിക്കേണ്ടതാണു്. ജീവിതത്തിലെ വിവിധമണ്ഡലങ്ങളിലെ വസ്തുതകൾ സൂക്ഷ്മസൂക്ഷ്മം പരിശോധിക്കേണ്ടതും അവരുടെ ധർമ്മമാണു്.

ചിന്താപരമായ അപക്വതയും ഉത്തരവാദിത്വബോധത്തിന്റെ അളവുകുറവും പ്രവർത്തനമണ്ഡലങ്ങളിൽ അപകർഷങ്ങളാണു്. സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ ഗതിവിഗതികളുടെ നിഷ്പക്ഷപാതിയായ ഒരദ്ധ്യേതാവാണെന്നുള്ളതല്ലാതെ, വിദ്യാർത്ഥി ഒരിക്കലും രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകനല്ല. അവൻ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന മനുഷ്യത്വത്തിന്റെയും, സംസ്കാരത്തിന്റെയും നീതിബോധത്തിന്റെയും ആ വിഷ്കരണമായിരിക്കണം നാളത്തെലോകം. ലോകസമാധാനത്തിനായി ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യഘട്ടനകളെ പാടെ ഉടച്ചു വാർക്കേണ്ടതു നാളത്തെ ആവശ്യമാണെങ്കിൽ, അതിനു വേണ്ട മനക്കരുത്തും ഉപാധികളും ഇന്നുതന്നെ സമ്പാദിക്കേണ്ടതു വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ധർമ്മമാണ്. ഇന്നത്തെ പുസ്തകപാരായണവും ചിന്തയും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ അന്തർമുഖമായ യഥാർത്ഥമനുഷ്യചൈതന്യത്തെ ഉണർത്താനുള്ള ഉപാധികളായിരിക്കണം. അവർ ചിന്തയിൽ സ്വതന്ത്രരായിരിക്കണം.

വിദ്യാർത്ഥികളെ എന്തിനെങ്കിലും വിധേയമാക്കുന്ന നേതൃത്വത്തെക്കുറിച്ചു ശരിയായബോധം ഉണ്ടായിരുന്നതിനു. വിദ്യാർത്ഥി എന്നു പറഞ്ഞാൽ എന്താണെന്നും എന്തെല്ലാം ചുമതലക

ളുടെ പങ്കാളിയാണെന്നും ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽ നിന്നും തിരിഞ്ഞുകാണുമെന്നു കരുതുന്നു.

ഓരോ ജീവിതമണ്ഡലങ്ങളും പരസ്പരബന്ധങ്ങളാണു്. സാമൂഹികം, രാഷ്ട്രീയം, സാമ്പത്തികം ഇങ്ങനെ സാങ്കല്പികമായി വിഭജിച്ചു ധരിക്കാമെങ്കിലും, അവയ്ക്കു പരാനപേക്ഷമായ അതിരുകൾ കല്പിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ഈ നിലയിൽ വിദ്യാർത്ഥിയും രാഷ്ട്രീയതയുടെ ഘടകമാണു്. വിദ്യാർത്ഥിയെന്നല്ല, ഒരു റേഷൻ കാർഡുകാരൻകൂടി ഒരു നിലയിൽ ഒരു രാഷ്ട്രീയ ജീവിയാണു്. രാഷ്ട്രീയരംഗങ്ങളിലെ കോളിളക്കങ്ങൾ ജനതയുടെ സാമൂഹികജീവിതത്തെ ആപൽഘട്ടങ്ങളിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ നീതിയുടെ ചേരിയിൽചേർന്നുനിന്നു് പ്രവർത്തിച്ചു് ജനതയുടെ ജീവിതത്തിന്റെ 'ബാലൻസു്' സൂക്ഷിക്കേണ്ട ചുമതല മനുഷ്യസ്നേഹിഎന്ന നിലയിൽ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിക്കുമുണ്ടു്.

ജനതയുടെ മോചനത്തിനായി ഒരിക്കൽ മഹാത്മാഗാന്ധിതന്നെ വിദ്യാർത്ഥികളെയും ആഹ്വാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇവിടത്തെ കാൺഗ്രസ്സു് ഭരണകാലത്തെ ചരിത്രവും ഇതിനോടു സാധർമ്മ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇങ്ങനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങൾ മേലിലും രാഷ്ട്രീയജീവിതത്തിലുണ്ടാകാം. വിദ്യാർത്ഥിയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിൽനിന്നും അകന്നുനില്ക്കുന്ന ഒരു ജീവിയല്ല, വിദ്യാർത്ഥിയുടെ ജീവിതമണ്ഡലം രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനമണ്ഡലത്തിൽനിന്നും തുലോം വിഭിന്നമാണു്. ചിന്താശൂന്യവും, വെറും വികാരനിർഭരവും, വിവേകരഹിതവുമായ ഒരുതരം ഹാലിളക്കത്തിനും യഥാർത്ഥരാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനത്തിനുംതമ്മിൽപൊരുത്തമില്ല. മിക്കവാറും വിദ്യാർത്ഥികൾ രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ പേരിൽ മുൻകയ്യെടുത്തു് പ്രവർത്തിക്കുന്നതു് ചില നേതൃതല്പരമോഹത്തിന്റെ പ്രേരണയിലൂടെയാണു്. വിദ്യാലയത്തിൽ നിന്നും രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ മുദ്രാവാക്യങ്ങളുമായി ഒച്ചപ്പാടോടുകൂടി ക്ലാസിനു പുറത്തുവരുന്ന ഓരോ വിദ്യാർത്ഥികളോടും, നിങ്ങൾ എന്തിന്റെ പേരിലാണു് ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു ചോദിച്ചാൽ ശരിയായ ഒരു സമാധാനം കിട്ടിയെന്നു വരില്ല. ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയിറങ്ങി, വേറൊരു വിദ്യാർത്ഥിയും അതനുകരിച്ചു. അങ്ങനെ ഒരു 'രസ'ത്തിനുവേണ്ടിയല്ലാതെ കാര്യബോധത്തോടുകൂടി ഇറങ്ങിത്തിരിക്കുന്നവരുടെ എണ്ണം നന്നേ വിരളമായിരിക്കും. ഇതു വളരെ തെറ്റാണു്.

വിദ്യാർത്ഥികൾ സൂക്ഷ്മമായ വിജ്ഞാനവും വിവേകവും ശക്തിയും സമ്പാദിക്കണം. വിദ്യാർത്ഥിയുടെ വ്യക്തിപരവും സാമൂഹികവുമായ വളർച്ച ഭാവിരാഷ്ട്രത്തിന്റെ ബീജമാണു്. ലോകത്തിന്റെ ആശാകേന്ദ്രം ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികളാണു്. നാളത്തെ ലോകത്തിന്റെ ജനയിതാക്കൾ എന്ന നിലയിൽ ഇന്നത്തെ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകന്മാരേക്കാൾ സാമൂഹിക ജീവിതത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് ഒരു സവിശേഷമായ പദവിയുണ്ടു്.

ഒരു വിദ്യാർത്ഥി സാധാരണമനുഷ്യജീവിയാണു്. മനുഷ്യപ്രഭാവത്തിന്റെ ഈ അങ്കുരത്തെ അവൻ നാനാമുഖമായ അടിമത്തങ്ങൾക്കും, പരിമിതികൾക്കും വിധേയമാക്കാതെ സൂക്ഷിച്ചുവളർത്തുമെങ്കിൽ, നാളത്തെ ലോകം ശോഭനമായിരിക്കും. ഇന്നു വിദ്യാർത്ഥികൾ നേടുന്ന അനുഭവം കഴുതപ്പുറത്തെ ശർക്കരച്ചുമടാവാതിരിപ്പാൻ അവർ ബോധപൂർവം യത്നിക്കേണ്ടതാണു്. അപരിമിതവ്യക്തിയായ ഒരു വിദ്യാർത്ഥി ഒരു രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകനായിത്തീരുമ്പോൾ പ്രായേണ എല്ലാ നിലകളിലും സൂക്ഷ്മാംശത്തിൽ ഒരു സങ്കുചിതവ്യക്തിയായിത്തീരുകയാണു് ചെയ്യാറുള്ളതു്. വളർച്ചയുടെ ഈ അധോമുഖസ്വഭാവം മറുവിധത്തിലുള്ള അടിമത്തങ്ങൾമൂലം ഉണ്ടാവുന്നതാണു്.

ഗാന്ധിജിയുടെയും നെഹ്രുവിന്റെയും മറ്റും വിദ്യാഭ്യാസകാലചരിത്രങ്ങൾ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു കൂടുതൽ അനുകരണാർഹവും മാർഗ്ഗദർശകവുമാണു്. പരിധിയെ ഉല്ലംഘിച്ചുകൊണ്ടു് അവർ

നാഹർസിംഹൻ

തെക്കേക്കുന്നത്തു് രാധാകുമാരി, ചേന്നമംഗലം.

[സലിം മെഹറുന്നീസയിൽഅനുരക്തനായിരുന്നു. അക്ബർ അനുകൂലിയായിരുന്നില്ല. കുല മഹിമ കുറഞ്ഞ അവളെ അദ്ദേഹം ധീരനായ ശേർഖാനെക്കൊണ്ടു വിവാഹംചെയ്യിച്ചു. ജഹാംഗീർ (സലിം) സ്ഥാനാരോഹണംചെയ്തപ്പോൾ പലവിധത്തിലും ശേർഖാനെ കൊല്ലാൻ ശ്രമിച്ചു. ആക്രാട്ടത്തിൽ ഒരിക്കൽ നാഹർസിംഹനെ ആ കാര്യത്തിൽ പ്രേരിപ്പിക്കയും അയാളുടെ ഭാര്യ ആ നീചവൃത്തിയെ തടയുകയും ചെയ്തതാണു് കഥാവസ്തു.]

ജഹാംഗീർ—

"സാഹസപ്രിയനാകയാൽ നിന്നെ
'നാഹർസിംഹ!' വരുത്തി ഞാൻ.
സാരമില്ലാത്ത വല്ലതും ചൊല്ലി
നേരംപോക്കുവാനല്ലെടോ.
സൈനികത്വത്തിൽ നിന്നൊരുന്നത
സ്ഥാനത്തെയ്ക്കു കയറിടാം.
ശുദ്ധമോശമാമിന്നത്തെ നില
ബദ്ധമോദമുയർത്തിടാം
ഉന്നതമാം പദവിയിൽ നിന്നെ-
യെന്നെന്നേയ്ക്കുമിരുത്തിടാം
സാഹസമൊന്നുനീ നടത്തണം
സ്നേഹപൂർവ്വം നിഗ്രഹമായ്
മമകസുഖമാഗ്രഹിപ്പുമായ്
കാണുമതുണ്ടൊരു കണ്ടകം!
വന്നുചേർന്നു വിലങ്ങടിച്ചു ഹാ!
നിന്നിടുന്നു വിഷമമായ്.
വിശ്വാസം നിന്നിൽ മാത്രമാണെനി-
യ്ക്കാശ്വാസപ്രദനല്ലി നീ!
നീ നിഗ്രഹമായ് ചെന്നൊടുക്കയു
ടുടനെയെങ്ങാനെറിയണം.
ശുദ്ധയോടതി സൂക്ഷ്മമായിക്കെ-
ട്ടെയ്യണമീ പ്രവൃത്തിയിൽ.
കാര്യമേറെ നിസ്സാര;മെന്നല്ല
നേരവും വേണ്ടധികമായ്.
പിന്നെ യന്നെന്തു ചോദിച്ചാലുമ-
തന്നു നിന്നുടെ സ്വന്തമായ്!"

അങ്ങുമിങ്ങും പകച്ചു നോക്കിയൊ-
ന്നങ്ങെണീറ്റു സസംഭ്രമം
ചെന്നയാളോടു ചേർന്നിരുന്നെന്തോ
മന്ത്രമോതി നിഗ്രഹമായ്.
മന്ത്രമെല്ലാം കഴിഞ്ഞെണീറ്റപ്പോൾ
വേർത്തതൻ മുഖം കൈകളാൽ
വേഗമൊന്നു തുടച്ചു നിശ്വസി-
ച്ചാഗതനോടു പിന്നെയും
'മേൽക്കുമേൽ ഋദ്ധ'മെന്നു ഭൂമിപ-
നാക്കരങ്ങളും ഗ്രഹിച്ചതിൽ

അന്നു പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഈ നില യിൽ വ്യക്തിപ്രഭാവന്മാരായിത്തീരുവാൻ അവർക്കു സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല.

വിദ്യാർത്ഥികൾ സ്വതന്ത്രരായിരിക്കണം. അവർ മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകങ്ങൾ എന്ന നിലയിൽ വളരേണ്ടതാണു്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു് ഒന്നാമതായി വേണ്ടതു് ചിന്തയും മനക്കരുത്തുമാണു്. ആ ശക്തികളെ വിദ്യാർത്ഥികൾ നേടണം. വർത്തമാനകാലത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ വിദ്യാർത്ഥിജീവിതത്തോടു ബന്ധങ്ങൾതന്നെ. എങ്കിലും ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥി, ആസന്നഭാവിയുടെ മഹാനായ ഒരു പൗരനാകുന്നു എന്നുള്ളതാണു് കൂടുതൽ സാധുതരമായ പരമാർത്ഥം.

രണ്ടു നല്ല പദൻ കിഴിവെച്ചു
കൊണ്ടനുഗ്രഹമേകിനാൻ.

മാനസം മഥിക്കുന്ന ചിന്തയാ-
ലാ നരാധിപനാത്തനായ്
സാവധാനം നടന്നു മന്ത്രജീവം
പൂവനമണഞ്ഞാകുലാൽ
ശോകമൂർച്ഛിതനായ് തലതാങ്ങി-
യേകനായങ്ങിരുന്നുപോയ്!

* * *
* * *

നാഥർസിംഹൻ—ദോയ്യോട്:—

"പോകയാണു ബങ്കാളിലേയ്ക്കുഞാൻ
നാളെ രാവിലെ തന്നെ നീ
ലോകമോഹനീയാംഗി! സസ്മിതം
യാത്രയാക്കണമോമലേ!
നിന്നെ നല്ലൊരു റാണിയാക്കുവാൻ
വേണ്ടിയാണിപ്പരിശ്രമം
നാന്ദിയാണിതാ! നാടകത്തിനെ-
ന്നോർത്തു വാഴ്ക സന്തോഷമായ്
ഉഗ്രകർമ്മമിതാചരിക്കുവാൻ
തക്കതായ പ്രോത്സാഹനം
ചക്രവർത്തി കല്പിച്ചു തന്നതാ-
ണിപ്പുവൻ കിഴി രണ്ടുമേ.
കയ്യിലായി വിജയമെങ്കിൽ നാ-
മൊത്തു ചേർന്നിനി ഭംഗിയിൽ
ചെയ്യണം രാജ്യപാലനം; ഞാൻ
മടങ്ങിയെത്തിയില്ലെങ്കിലോ
പെട്ടുപോയ് മൃത്യുവിങ്കൽ;എന്നതോ-
ർത്തൊട്ടുമേ നീ പരിഭ്രമം
തട്ടിടാതതി ശാന്തമായ്തന്നെ
ജീവിതം നയിച്ചീടണം,"

ഭർത്തൃവാക്യമത്യുഗ്രതാന്ധയാ-
യതരുണികേട്ടെതുമു-
മാർത്തിപൂണ്ടതിനന്തരം നെടു-
വീർപ്പുവിട്ടിടമോതിനാൾ.

ദോയ്യ—

"യുദ്ധമെന്നു തുടങ്ങി?യെത്രനാൾ
കാത്തിരിക്കണമിന്നി ഞാ-
നത്തമാശയാ! നിന്നൊടൊത്തു സ-
ന്തുഷ്ടയായി വസിക്കുവാൻ!
കഷ്ടം! മീശ്വരനേകിയില്ലെനി-
ക്കിഷ്ടനാഥനൊടൊത്തു മേ-
ന്നൊട്ടുനാളുകൾ സപ്തപുത്തുല്യമായ്
മാറുവാനാനന്ദിക്കുവാൻ
വേണ്ടതെല്ലാമൊരുക്കിയോ? ഭട-
ന്മാരെയറിയിച്ചുവോ?
വേണ്ടിടത്തോളമായുധങ്ങളും
ശേഖരിച്ചുകഴിഞ്ഞുവോ?
പോക! യുദ്ധക്കളത്തിൽ മാറാല-
ക്കുള്ള ശക്തികെടുത്തുവാൻ,
പോക! നിൻബാഹുവീര്യമങ്ങിനെ
മാറുരച്ചു കാണിക്കുവാൻ,
പോക നമ്മുടെ കീർത്തിയെന്നുമ-
നശ്വരമാക്കിത്തീർക്കുവാൻ,
പോക മാതൃഭൂമിക്കെഴും പ്രതാ-
പം വിളിച്ചറിയിക്കുവാൻ.
യോദ്ധാവായ് ജയകാഹളത്തൊടു-
മാഗമിക്കും ഭവാനുടെ
പൂജ്യപാദപത്മങ്ങളിൽ പ്രേമ
ചുംബനങ്ങളർപ്പിക്കുവാൻ,
ഗർവിതയായടുത്തിരുന്നൊന്നു
വീശിയാശ്വസിപ്പിക്കുവാൻ,
ചൊവ്വിലോരോരോ നമ്മവാക്കുക-
ളോതിയാനന്ദിപ്പിക്കുവാൻ,
യുദ്ധമെല്ലാം കഴിഞ്ഞു നീ ജയ-
മൂർത്തിയായി വരുംവരെ
യിദ്ധരിത്രിയിൽ ജീവനെ യെടി-
യാതെഞാൻ കാത്തിരുന്നിടാം.
ആര്യ! നിൻ വീരയാത്രയിലാരൊരു
ഭ്രാന്തിയുംകാതിരിക്കുവാൻ
സൂര്യദേവനെ നോക്കി ഞാൻ പകൽ
നേരമങ്ങിനെ പോക്കിടാം.
വല്ലപാടും വിരഹവേദന-
യുള്ളിലൊട്ടൊട്ടൊതുക്കി ഞാ-
നല്ലൽ കൂടാതെ നക്ഷത്രങ്ങളെ-
യെണ്ണി രാത്രി കഴിച്ചിടാം

സേനയിൽ ചേർന്നു പോവുകിൽ, പ്രാണ-
ഹാനി കാത്തിരുന്നീടണം
സൈനികന്മാക്ക് ജീവിതാശതാൻ
ത്യാജ്യമല്ലയോ വല്ലഭ!
ബന്ധുമിത്രങ്ങളെയുപേക്ഷിച്ചു
യുദ്ധവും കാത്തുകാത്തുകൊ-
ണ്ടന്ധരാവാതരമുക്കിത്ത-
ള്ളാറെടുത്തിരുന്നീടണം.
എന്തു കായ്ത്തിനാണ് യുദ്ധമെ-
ന്നോതിയില്ലിത്രനേരവും
കാന്തയാം ഞാനറിഞ്ഞിരിപ്പതിൽ
ദോഷമില്ലെങ്കിൽ ചൊല്ലണേ."

നായർ—

"വേണ്ട തെല്ലും പരിഭ്രമം ഭവ-
തിക്കു, സംഗരമൊന്നുമേ
വേണ്ട; ഞാനൊളിവായ് വധിക്കണ-
മല്പരാത്രിയിലുറങ്ങുമ്പോൾ.
വിശ്വവിഖ്യാതനായ "ശേർഖാ"നോ-
ടിക്കൊടും ചതി ചെയ്യുകിൽ
ശാശ്വതസുഖം ചക്രവർത്തിക്കു
സംഭവിക്കും സുശോഭനേ!
ആഹവം കൂടാതെയുള്ളതാംഗിയാം
തൽ പ്രിയാ വിശ്വമോഹിനീ
"മേഹറുന്നീസ"യെന്ന സുന്ദരി
തമ്പുരാനടങ്ങീടണം.
അക്കുലക്കളത്തിങ്കൽ വെച്ചുഞാൻ
മൃത്യുവിന്നിരയാകുകിൽ
മല്ലുട്ടുംബിനി! പിന്നെ നമ്മൾക്കു
സ്വർഗ്ഗലോകത്തിൽ കണ്ടിടാം."

ഭാര്യ—

"എന്തു കേൾപ്പു ഞാൻ?-ഹാ-നികൃഷ്ടമേ;
പാർത്തുനിന്നും പതുങ്ങിയും
ഹന്ത! കൊല്ലുവാൻ പോകയാണൊരു
വീരനെന്നോമൽ പ്രിയൻ
ക്ഷത്രിയകുലജാതരാകിയ
നമ്മുടെ കുലമേന്മയും
കീർത്തിയുമൊരു ദുഷ്പ്രവൃത്തിയാൽ
മൂടേരിക്കുവാൻ പോകയോ?
സ്വല്പവും ലജ്ജതോന്നിയില്ലല്ലോ
നീചമാമിപ്രവൃത്തിയി-
ലുൾപ്പെടുവാനെ ചേർന്നുവെന്നു ഞാ-
നോർത്തു പോകുന്നു ദൈവമേ.
ഹാ! ധനത്തിനുവേണ്ടി മൺമറ-
ഞ്ഞൊരു പൂർവികന്മാക്കെഴു-
മാധവള യശസ്സിൽ നാം കരി
തേച്ചു തീരെ മറയ്ക്കുയോ?
ഈ വിധം ചില മായകൾകൊണ്ടു
മാന്യനാകുമെന്നോർത്തുവോ?
ഹാ! വിധിവൈപരീത്യമിങ്ങനെ
തോന്നുവാനെന്തു നായകാ!
ലക്ഷ്മിയസ്ഥിരയാണു സമ്പത്തു
യന്നു പൊയ്പ്പോണ്ടിരുന്നിട്ടു-
മിക്ഷണാതലെ ബാക്കി നില്പതു
സദ്യശസ്സൊന്നുമാത്രമാം.
മരിച്ചു പോയതു കൊള്ളാം; പക്ഷേ
കളവായ് കൊല ചെയ്താ-
മരണമതിനുടെ പാപംപേറി
മരിക്കണമെന്നുണ്ടോ?
ദമ്പതിമാർ സുഖമായ് വാഴും
പാവനമാം മുറിയിൽ
ഇമ്പമൊടെത്തിസ്സുതിമാർമണിയുടെ
പതിയെക്കൊല്ലുകയോ?
സത്യം ധർമ്മമിതൊക്കെയെടിഞ്ഞാ-
പ്പാപി "ജഹാംഗീറി"—
നുത്തമ സൈനികനായീടേണ്ടാ,
ലാഭമെനിയും വേണ്ടാ.
വേണ്ടാ നമ്മൾക്കതിനാൽ കിട്ടും
പദവിയുമന്തസ്സും
വേണ്ടാ മേലാലീ യുദ്യോഗവു-
മീതിനേറ്റ ശമ്പളവും.
ആജ്ഞകളോരോന്നായ് പ്പാലിക്കാൻ
നികൃഷ്ടമാം മട്ടിൽ
അജ്ഞാനത്താൽ തുനിയരുതിങ്ങി-
നെ മാനം വിൽക്കരുതേ.
സൈനികനായാൽ മർത്യാദ-
യുള്ളാജ്ഞകളും പാലിക്കണം

ഞാനിഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല, ഉപമയ്ക്കുപോ-
യെയെതിർത്തു നില്ക്കുന്നു ഞാൻ.
വിവേകമില്ലാതുള്ളോരു ദാസ്യവു-
മനന്തമാം ധനവും
ഭയാനകമാണെന്നു ചൊല്ലിക്കരുതേ
പോവുക നാമൂടനേ.
കാട്ടുകിഴങ്ങുതോരുമലഞ്ഞുനടക്കലു-
മനിശം പട്ടിണിയും
വീട്ടുകിഴങ്ങുതോരുമിരന്നു നടക്കലു-
മിതിലും ഭേദമഹോ!
ദൈവഭയം വെടിയരുതൊരുനാളും
സ്വതന്ത്രരാകിയ നാം
ഭവിയിലും ചെയ്യരുതൊരു വധവും
ഭീരുവിനെപ്പോലെ
മരിച്ചുകൊടുക്കുവതിലില്ലൊരുതെറ്റും;
ദുഷ്ടമൃഗത്തപ്പോൽ
പരന്റെ രക്തം കുടിച്ചുവേണം
മരിക്കുവാനെന്നോ?
മരിച്ചുപോയ കൊള്ളാം തന്നുടെ
രാജ്യം രക്ഷിക്കാൻ;
മറിച്ചു നാടിനു നാശത്തിന്നായ്
പടവാൾ വീശരുതേ
സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു നേരേ പൊരുതു
ജയക്കൊടി നാട്ടേണം
സ്വാർത്ഥം പാലിക്കാനൊരുനാളും
വഞ്ചന ചെയ്യരുതേ.
"ചമ്പാവതി"യുടെ താതൻ "റാണാ
പ്രതാപ"നെപ്പോലെ
സമ്പാദിച്ചവയെല്ലാം തന്നുടെ
സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നായ്.
ബലിയർപ്പിച്ചിട്ടഭിമാനത്തോ-
ടിരുന്നിടേണം നാം
അലിവൊരു നാളും നീചന്മാരിൽ
തോന്നിപ്പോകരുതേ
മരിച്ചുപോയതുകൊള്ളാം ത-
ന്നുടെ ധർമ്മം പാലിക്കാൻ
മരിച്ചു ലോകം മൂന്നിലുമങ്ങിനെ
കീർത്തി പരക്കട്ടെ

ഏതായാലും പരദോഷം
കൂടാതെ കഴിക്കാനാ
യേതുവിധേന മരിച്ചെന്നാലും
പാപം വരികില്ലും.
പാവനമാകും സ്വതന്ത്രയുദ്ധ-
ത്തിങ്കൽ മരിച്ചീടിൽ
ജീവനു മോക്ഷം ലഭിക്കുമങ്ങിനെ
മരിച്ചു ജീവിക്കാം.
അധൈര്യമായിട്ടവിടുന്നിങ്ങനെ
പറയുകയാണെങ്കിൽ
അധികം കേഴുക്കുമുമ്പേ ഞാനെൻ
ജീവനുപേക്ഷിക്കും
അധൈര്യമായിട്ടവിടുന്നിങ്ങനെ
യധ:പതിച്ചീടിൽ
ആയുകാണാൻ നില്ക്കാതെ ഞാനെൻ
ജീവനുപേക്ഷിക്കും.
കൊല്ലാനവിടെ ഭയാനകയാ-
യുന്നില്ലാ ഞാനെന്നും
കൊല്ലാനും ചാകാനുമയയ്യു-
ന്നില്ലാ ഞാനവിടെ.
നികൃഷ്ടമാകും വിധത്തിലാരെക്കൊ
ചെയ്യ കഴിഞ്ഞെന്നാൽ
സ്വകുത്രിമത്തിനു ചേരും മുഖമിനി-
യെന്നെ ക്കാട്ടരുതേ.
ഉറച്ചുപോയ് കൊലചെയ്യുകെങ്കിൽ
പോകുംമുമ്പേകൈ-
യറപ്പു തീർന്നൊരു വാളാൽ പ്രിയയുടെ
കഴുത്തറുത്തേയ്ക്കും.
അയ്യോ! ബുദ്ധനാ മണ്ടയ്ക്കീ ഞാൻ
പറയാതെതന്നെ
പൊയ്യല്ലെല്ലാം സംഗതിയും ശരി
യായറിയാമല്ലോ!"
സതിയാം പ്രിയതമയുടെ ക്ഷോഭത്തോ-
ടീവിധമോരോന്നാ-
പ്രതിയോടോതുംപൊഴതാപ്രകൃതം
പാടെ മാറിപ്പോയ്.

നാഥർ—

"മതി! മതി! എന്നോടീവിധമിനിയും
ലജ്ജിപ്പിക്കരുതേ

മതിമുഖി! അറിയില്ലായുയിൽ ജീവിത-
മപകടമായേനെ.
ഞെയ്യ് " മേതം നീയിന്നെന്നുടെ
ധർമ്മം രക്ഷിച്ചു.
ആയ്യേ! നമ്മുടെ കുലമഹിമയെ ഞാ-
നിന്നു തുലച്ചേനെ
ഞാനിന്നേറ്റം കൃതാർത്ഥനായീ
ഭാഗ്യവശാൽ ദേവീ!
നിന്നേപ്പോലുള്ളുത്തമപത്നിയെ
ലഭിക്ക കാരണമായ്
ദാസ്യമായും തെറ്റാണീ ഞാൻ
ചെയ്തതു മൽ കാന്തേ!
സത്യം, മാപ്പരുളണമെനിയ്ക്കുൻ
പ്രാണാധീശ്വരി! നീ.
നിന്നേയെന്നല്ലെന്നുടെ കൈയിലി-
രിക്കും വാളിനെയും
എൻമുഖമിനിമേലാൽ കാണിക്കാൻ
കൊള്ളരുതാതായി
അധഃപതിച്ചേനത്യന്തീ
ഞാനവിവേകംമൂലം
അധഃപതിച്ചേനാക്കർമ്മം ചെ-
യ്യാമെന്നേറ്റതിനാൽ
മരിച്ചു മാനം കാക്കുക ഞാനീ
നിമിഷത്തിൽതന്നെ"
മരിച്ചുപോയേക്കാമീ വാളാൽ
കഴുത്തറുത്തിപ്പോൾ

ഭാവുകമണയാനണിയിക്കാം ജയ-
മാല്യത്തേപ്പോലെ."
ഇത്രയുമോതിക്കൈകൾ നാഥനു
നേരേ നീട്ടിയയ്യോ
സത്വരമങ്ങിനെയട്ടത്തുചെല്ലാൻ
ഭാവിച്ചീടുമ്പോൾ
സ്നേഹാധിക്യത്തോടാവേശാ-
ലട്ടത്തു ചെന്നുടനെ
"നാഥരുസിംഹൻ" പ്രിയതമയെത്താ-
നാശ്ലേഷംചെയ്തു

ഏറ്റവും പുതിയ പ്രസിദ്ധീകരണം

കൈനോട്ടം

ചിത്രങ്ങളോടുകൂടിയതു്.

ഗ്രന്ഥകർത്താ,

പഴകുളം നാണുക്കുറുപ്പ്.

മലയാളത്തിൽ ഇന്നേവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള കൈരേഖാശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽവച്ചു് അത്യുത്തമമായ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു്

വില 1 ക. മാത്രം.

റെഡ്യാർപ്രസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

ഞെയ്യ്—
"പ്രാണാധീശ! ഭവാനിന്നീക്കല
ധർമ്മം പാലിച്ചു
നീണാൾ വാഴുക! വാളിനു പകരം
പ്രിയതമയുടെ കയ്യാൽ
ഭവാന്റെ കണ്ണും മുറിയൊരുത്തമ
ഹാരം വേഗത്തിൽ

പിന്നെച്ചെന്നു പവൻകിഴിരണ്ടും
തിരിയെ സമർപ്പിച്ചി-
ട്ടന്നത്തെയുള്ള വധിയുമങ്ങിനെ
മാപ്പുമപേക്ഷിച്ചു.
പത്നിയെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടതൊരു
നാട്ടിൽ പോയെന്നാ-
യിത്തിരിപോലുമൊരുത്തനുമിന്നേ
യരെ നിശ്ചയമില്ലാ.

സൌന്ദര്യം

കവിയൂർ എസ്. [illegible] ഗ്രന്ഥശാല, മലയിൻകീഴ്

ആനന്ദൻ ഒരു ചിത്രകാരനായി.

അതിനു വേണ്ടി അയാൾക്കു ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ നരകയാതനകളിൽകൂടി പതിനാറുവർഷം വലിഞ്ഞിഴയേണ്ടതായിവന്നു. അയാളുടെ ആഗ്രഹങ്ങൾ ഏതാണ്ടു സാധിതപ്രായമായി ഇന്നു ലോകം ഒരു ചിത്രകാരനാണ്. ലോകരാൽ അറിയപ്പെടുകയും ആരാധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ചിത്രകാരൻ.

പത്താംക്ലാസ്സിൽ വരയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി സ്ലേറ്റിലും, പുസ്തകങ്ങളിലും, പാറപ്പുറത്തും, ഭിത്തികളിലും മറ്റും. അന്നൊക്കെ രക്ഷകർത്താക്കളുടെയും, അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെയും അമിതമായ ശാസനകളും പ്രഹരങ്ങളും ഏല്ക്കേണ്ടതായി വന്നു. പലപ്പോഴും പട്ടിണിയും പരിവട്ടവുമായികഴിഞ്ഞുകൂടി. എങ്കിലും ആ കൊച്ചുകലാഹൃദയം അവിടെയൊന്നും തോറ്റില്ല. പ്രതികൂലമായ ചുറ്റുപാടുകളെ വകവയ്ക്കാതെ—അവയെ തട്ടിത്തകർത്തുകൊണ്ടു ആ പരിശ്രമശീലൻ മുൻപോട്ടുതിരിച്ചു. ആയിരമായിരം പ്രതീക്ഷകളോടെ—ഭാവനകൾ മൊട്ടിട്ടു തുടങ്ങിയ ഒരു ഹൃദയത്തോടെ. ഉത്സാഹശീലന്റെ ദൃഢനിശ്ചയത്തോടുകൂടിയുള്ള മുന്നേറ്റം!! അതിന്റെ മുൻപിൽ കഷ്ടതകളും പ്രതികൂല്യങ്ങളുംവെറും പുല്ലാണ്. അന്നത്തെ തല്ലുകൊള്ളിയും നിന്ദാപാത്രവുമായ പത്താംക്ലാസ്സുകാരൻ ഇന്നു ഇരുപത്തിയാറുകാരനായ "ചിത്രകലാരത്നം" ആനന്ദകുമാർ ആണ്.

അതുല്യമായ ജന്മവാസനയും, അനന്യസാധാരണമായ അക്ഷീണപരിശ്രമവും ഉദാരമതികളായ ചിലരുടെ സാമ്പത്തിക സഹായവും അദ്ദേഹത്തെ ഇന്നു ഈ നിലയിൽ എത്തിച്ചു.

പണിയും അതുമൂലമുള്ള പണവും കിട്ടിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ ആനന്ദൻ ഗ്രാമപ്രദേശത്തുള്ള തന്റെ കൊച്ചുഗൃഹത്തിൽനിന്നു പട്ടണത്തിൽ വന്നു താമസിക്കേണ്ടതായി വന്നു. അതു ജോലിക്കു കൂടുതൽ സഹായകമായിരുന്നു. പക്ഷെ...? അച്ഛനും... അമ്മയും...? ഒരു കാലത്തു തനിക്കു വേണ്ടിഎല്ലുമുറുങ്ങെ പണിയെടുത്ത രണ്ടുകഷ്ടത്തൊഴിലാളികൾ—ഈ വാർദ്ധക്യകാലത്തുനിസ്സഹായരായി അവരെ ഗ്രാമപ്രദേശത്തു തള്ളുകയോ?

അവരും പട്ടണത്തിലേക്കു തിരിച്ചു. ഏക പുത്രന്റെ കൂടെ. അവർക്കൊരു കൊച്ചുവീടു വാടകയ്ക്കു കിട്ടി. രണ്ടു മുറികളും, ഒരടുക്കളയും ഒരു വരാന്തയുമുള്ള ഒരു വീട്. ആനന്ദൻ തന്റെ ജോലിക്കായി പ്രത്യേകമൊരു മുറി തിരിച്ചെടുത്തു.

കലാപരമായും വ്യാവസായികമായുംപുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ പട്ടണവാസികളുടെയിടയിൽ ആനന്ദനു പട്ടിണികിടക്കേണ്ടതായി വന്നില്ല. എങ്കിലും കലാകാരന്മാരുടെ ജന്മദത്തമായ സാമ്പത്തികവൈഷമ്യങ്ങളും, പ്രയാസങ്ങളും പലപ്പോഴും അലട്ടാറുണ്ടായിരുന്നു. അല്പപട്ടിണികളും മുഴുപ്പട്ടിണികളും, ഫർലോഗുകറികളും മൈൽക്കുറ്റികൾപോലെ ജീവിതപന്ഥാവിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചിരുന്നു. എന്നാലും അയാൾ യെറും പട്ടണിപ്പണ്ടാരമായില്ല.

ആറേഴു സിനിമാശാലകളും യേണ്ടുയോളം വ്യവസായികളും ഉള്ള ആ നഗരത്തിൽ, ആന

ങ്ങനെ അവശ്യമുള്ളതുപോലെയും ജോലികിട്ടി. ചിത്രകലാ സംബന്ധമായ ഏതു ജോലികളും അദ്ദേഹത്തിനു വശമാണ്. കല ജീവിതത്തിനു വേണ്ടിയെന്നു വാദിക്കുന്നവരും മുൻപന്തിയിൽതന്നെ നിന്നുകൊണ്ടു ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ ചായം കൊണ്ടു ചിത്രീകരിക്കുവാനും, ഇന്നത്തെ ജീവിതാവശ്യങ്ങളെ ചിത്രങ്ങളിൽ പ്രതിബിംബിപ്പിച്ചു കാണിക്കുവാനും, തദ്വാരാ മനുഷ്യരാശിക്കു വേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുവാനും അദ്ദേഹത്തിനു കഴിയും. അതനാവശ്യമായ ജന്മവാസനയും, ഹൃദയനൈർമ്മല്യവും, ഭാവാവിഷ്കരണശക്തിയും ആ ചിത്രകാരനിൽ വേണ്ടുവോളമുണ്ട്. പക്ഷെ ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതരത്തിലുള്ള ചിത്രങ്ങൾവെറും സ്വയം തൃപ്തിക്കുവേണ്ടി മാത്രമേ അദ്ദേഹം വരയ്ക്കാറുള്ളൂ. അതയാളുടെ കുറവല്ല. സമൂഹമാണ് അതിനദ്ദേഹത്തെ അനുവദിക്കുന്നില്ല. അത്തരം ചിത്രങ്ങൾക്കു വിപണി കുറയുന്നു. ദൈനംദിനജീവിതത്തിലെ സത്യസംഭവങ്ങൾ ഉരുക്കി വാർത്തെടുക്കുന്ന അത്തരം കനകഭൂഷണങ്ങൾക്കു പലപ്പോഴും സാമ്പത്തികമായി വെറും പരാജയമാണു സംഭവിക്കാറുള്ളതു്.

ജീവിക്കണം! അതേ കലാകാരനുമുണ്ട് അങ്ങനെയൊരാശ. ആനന്ദനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഴിവുകൾ മുതലാളിത്വത്തിന്റെ മുമ്പിൽ അടിയറവച്ചു. ഇന്നത്തെ മറ്റൊരു കലാകാരനേയും പോലെ. സിനിമാശാലകൾക്കു വേണ്ടിയും മറ്റു വ്യവസായ പുരോഗതിക്കു വേണ്ടിയും ചിത്രങ്ങളും ബ്ലോക്കുകളും നിർമ്മിക്കയായി അയാളുടെ നിത്യതൊഴിൽ. ഓരോ സിനിമാശാലക്കാരും അദ്ദേഹത്തെ മാറിമാറിയിളിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനു ആനന്ദന്റെ "പാർപോസ്റ്റുകൾ" അത്ര പ്രസിദ്ധമാണ്. അവയ്ക്കു മനുഷ്യരെ ആകർഷിക്കാൻ ഏതോ ഒരു യശ്ശക്തിയുണ്ടത്രെ. നല്ല സിനിമാസ്റ്റൈലുകൾ, ബ്ലോക്കുകൾ, പോർട്ട്റെയിറ്റ്സ്" എന്തിനു വയ്ക്കുവേണ്ടി ആ നാട്ടുകാർക്കു ആനന്ദനെ തന്നെ അശ്രയിക്കേണ്ടതായി വന്നു.

രണ്ടുമെലിഞ്ഞു കുറുത്ത ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ ചീകിയൊതുക്കാതെ അലസമായിട്ടിരിക്കുന്ന മുടി. മേൽചുണ്ടിനെ മൂടിമറിക്കുന്ന ഒരു കുപ്പടാമീശ. പ്രവർത്തനാധിക്യത്താൽ ശക്തിയറ്റു തുടങ്ങിയ കണ്ണുകൾക്കു പ്രചോദനം നല്കുന്ന ഒരു കണ്ണട. ചായവും ചളിയും എണ്ണയും വെള്ളവും എല്ലാം ഇഴുകിപ്പിടിച്ച മുഷിഞ്ഞ ഒരു ജുബ്ബായും അതിനു ചേർന്ന ഒരു ധോത്തിയും. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണു നമുക്കദ്ദേഹത്തെ കാണാൻ കഴിയുക. കുറുത്തിരുണ്ടു മെലിഞ്ഞ ആ ശരീരത്തിൽ വിശാലസുന്ദരമായ ഒരു ഹൃദയമുണ്ട്. പെട്ടെന്നാർക്കും അതു കാണാൻ സാധ്യമല്ല. ആ മുഖത്തു സദാസമയവും സന്തോഷത്തിന്റെ സമ്മേളനമില്ലെങ്കിലും ഏതോ ഒന്നു ചെയ്യുതീർക്കാനുണ്ടെന്നുള്ള ഒരു കർത്തവ്യബോധം അയാളെ അലട്ടുന്നതിന്റെ ഒരു നിഴലാട്ടം അവിടെ കാണാം.

ആനന്ദൻ വിവാഹിതനല്ല. എങ്കിലും ആ ജീവിതത്തിന്റെ അരികുപറ്റി നിന്നു ആനന്ദം അനുഭവിക്കുന്ന ഒരാളുണ്ട്. മാലതി—ഒരു പതിനെട്ടുകാരി. മലരും മധുവും പോലെ, ചന്ദ്രനും ചന്ദ്രികയും പോലെ പിരിയാൻ കഴിയാത്ത രണ്ടു ഘടകങ്ങളാണ് ആനന്ദനും മാലതിയും. ആ ബന്ധത്തിനുപിന്നിൽ സംഭവബഹുലമായ ഒരു ചരിത്രമുണ്ട്.

ആ കുട്ടികൾ രണ്ടും—ആനന്ദനും മാലതിയും അയൽ വാസികളായിരുന്നു. കുടുംബസ്ഥിതിയും മിക്കവാറും ഒരുപോലെയായിരുന്നെന്നുവേണം പറയുവാൻ. അവർ തമ്മിൽ എട്ടുവയസ്സിന്റെ വ്യത്യാസമുണ്ട്. ആനന്ദനു പത്തുവയസ്സായിരുന്നപ്പോൾ മാലതിക്കു രണ്ടു വയസ്സായിരുന്നു. അവൾ അന്നു പിച്ചവച്ചു ഓടി നടക്കും. അവരുടെ കൊച്ചുജീവനത്തിനു മുൻവശത്തു കൂടിയാണു പത്തും വയസ്സുകാരനായ ആ കസ്തൂരിക്കുട്ടി അന്നു പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പോകുന്നതു്. അവന്റെ കുണുങ്ങിക്കുണുങ്ങിയുള്ള പോക്കുകാണുമ്പോൾ കൊച്ചുമാലതി തിണ്ണയിലിരുന്നു കൂ

കൂടാ ചിരിക്കും. ഒരു കൊച്ചനുജനോ അനുജത്തിയോ ഇല്ലാത്ത ആ ബാലനു അതു കാണുമ്പോൾ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരാനന്ദമുണ്ടാകും. അവൻ ഓടിച്ചെന്നു് അതിനെ താങ്ങിയെടുത്തു ഉരുണ്ട തടിച്ചു അരുണാഭമായ ആ കവിൾത്തടത്തിൽ തുരുതുരെ ചുംബിക്കും. അവൻ നടന്നു മറയുന്നതുവരെ അതു തിണ്ണയിലങ്ങനെ നോക്കിയിരിക്കും. ആരും പഠിപ്പിച്ച നോട്ടമല്ല വെറും പ്രകൃതിദത്തമായ ഒരു.....

അവൻ നാലുമണിക്കു തിരികെ വരുമ്പോഴും അതു തന്നെയാണു ഗതി. പല സ്ഥലത്തു നിന്നു ശേഖരിച്ച പഴങ്ങളും പുഷ്പങ്ങളും അവന്റെ കൈയിൽ കാണും. അതൊക്കെ ആ കൊച്ചനുജത്തിക്കു വില തീരാത്ത സമ്മാനങ്ങളാണു്. ആ നിഷ്കളങ്കഹൃദയങ്ങൾ അങ്ങനെ അടുക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

അവൾ വളർന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. അവനും വളർന്നു. അവരുടെ ആത്മബന്ധം അതിലും വളർന്നു. അവനു് അവളെയും അവൾക്കു് അവനെയും എപ്പോഴും കാണണം. എന്തിനാണാവോ?— മാലതി ആനന്ദനെ 'ആനേട്ടൻ' എന്നു വിളിച്ചുതുടങ്ങി.

തങ്ങളുടെ പുത്രിയുടെ നേർക്കു കാത്തിരുന്ന അത്യധികമായ വാത്സല്യം കണ്ടിട്ടു മാലതിയുടെ മാതാപിതാക്കൾക്കു് ആനന്ദന്റെ പേരിൽ പ്രത്യേകമായ ഒരു പ്രതിപത്തിയുണ്ടായി. ഒരിക്കൽ അവളുടെ അമ്മ വിനോദത്തിനു പറഞ്ഞു. "ഇങ്ങനെ നടന്നുനടന്നു് എന്റെ പെണ്ണിനെ തട്ടിക്കൊണ്ടു കടന്നു കളയരുതു്." കേട്ടു നിന്നവരെല്ലാം ചിരിച്ചു. കഥയറിയാത്ത മാലതിയും പുഞ്ചിരിച്ചു. ആനന്ദൻ ചെറുതായൊന്നു ലജ്ജിച്ചു തലതാഴ്ത്തി നിന്നു ഒരു കള്ളച്ചിരി ചിരിച്ചു.

മാലതി വീണ്ടും വളർന്നു. അവളെ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ അയച്ചു. ആനന്ദൻ പഠിച്ചിരുന്ന വിദ്യാലയത്തിൽ തന്നെ. അവന്റെ കൂടെയല്ലാതെ അവൾ സ്കൂളിൽ പോകുകയില്ല. പേടിയാണു പോലും. അതു തന്നെയുമല്ല. പൂ പറിച്ചു കൊടുക്കണം. കാരയ്ക്കാവേണം. മാങ്ങാ എറിഞ്ഞിട്ടു കൊടുക്കണം. എന്തിനും ആനേട്ടൻ വേണമെന്നായി. ആ രസികനോ! അതിനൊക്കെ തയ്യാർ. അവളൊന്നു കണ്ണിറുക്കിയാൽ മതി, ഏതു കാട്ടിലും എത്ര പൊക്കമുള്ള മരത്തിലും കരണ്ടിനെപ്പോലെ ചാടിക്കയറും. അവൾ കോപിക്കാതിരിക്കണം. ആ ഇളം കവിളുകളിലെ അരുണിമ മങ്ങരുതു്. ആ കണ്ണുകൾ കലങ്ങരുതു്. അതു മാത്രമാണു് "ആനേട്ടന്റെ" അഗ്രഹം.

എന്നാലും അവർ ചിലപ്പോഴൊക്കെ പിണങ്ങും ഭയങ്കരപിണക്കം പക്ഷേ—"പിള്ള മനസ്സിൽ കള്ളം ഇരിക്കുകയില്ലല്ലോ! അവരുടെ ആ പിണക്കങ്ങളൊക്കെ ആത്മബന്ധത്തിന്റെ ഇഴുകി കൂങ്ങലുകൾ മാത്രമായിരിക്കും.

വിദ്യാലയത്തിലേക്കു പോകുന്ന വഴിയിൽ അന്യോന്യം കൈമാറുവാൻ ആ ഹൃദയങ്ങളിൽ ആയിരമായിരം കുസൃതികളങ്ങനെ തിങ്ങിയിരിക്കുന്നുണ്ടാവും. ആനന്ദൻ വരച്ചിട്ടിള്ള നിരവധി ചിത്രങ്ങൾ മാലതിയെ കാണിക്കും. അവളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും അഭിനന്ദനങ്ങളും മാത്രമാണു് അവൻ ആശിക്കുന്നപ്രതിഫലം. ഒരിക്കൽ വാസുമാസ്റ്ററുടെ ഒരു പടം വരച്ചു് അവൻ അവളെ കാണിച്ചു. ആ ചിത്രം കണ്ട മാത്രയിൽ അവൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുപോയി. അയാളുടെ പൊങ്ങിയ പല്ലും വീർത്ത കവിളും ചതഞ്ഞ മൂക്കും എല്ലാം അതേപടി പകർത്തിയിരിക്കുന്നു. അവൾക്കു ചിരിയടക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. "കു-ക്കു-കു-ക്കു" എന്നുള്ള അവളുടെ പൊട്ടിച്ചിരിയും കണ്ടുകൊണ്ടും കണ്ടു തൃപ്തനായ ആനന്ദൻ ഒന്നു പുഞ്ചിരിച്ചു.

"എന്താ മാലതീ? എന്തു പറ്റി?" അവൻ ചോദിച്ചു.

"അമ്പടാ കൊച്ചുമിടുക്കാ! സാറിനെ കളിയാക്കണതെല്ലെ ഇതു വരച്ചെ?" ചിരിയടക്കികൊണ്ടവൾ പ്രതിവചിച്ചു.

"അതൊക്കെപ്പിന്നെക്കണ്ടാൽ പോരെടീ?"

"ഒന്നുല്ലെ!"

"ഉംഹും?"

"എന്നാ കണ്ടോ! ഞാനിയ്യ സാറിനെ കാണിക്കും." അവർക്കു യാശിയായി.

"നെനക്കതിനു മൊണയൊണ്ടോ?" അവനും യാശിക്കുടിത്തുടങ്ങി.

"എന്നാ കാണിച്ചാലൊക്കുകേലെ?" അവളും മാറിയില്ല.

"നിന്റെ തല ഞാൻ തല്ലിപ്പൊളിക്കും!" അവൻ കണ്ണുരുട്ടി.

"എന്നാലയ്യ തന്നെ ഒന്നുകാണട്ടെ!" അവർ പടം പുസ്തകത്തിനിടയിലാക്കി ഓടാൻ ഭാവിച്ചു. അവൻ ചാടി അവളുടെ മുടിത്തുമ്പിനു പിടിച്ചു പുറകോട്ടു വലിച്ചുയും പ്രാണഭയത്തോടെ "അയ്യോ!" എന്നലറിക്കൊണ്ടു പുറകോട്ടു തിരിഞ്ഞ മാലതി അവന്റെ കൈയിൽ ശക്തിയായി കടിച്ചുയും മറ്റും ഒരു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ കഴിഞ്ഞു. മിന്നലിനു പുറകെ ഇടിയെന്നപോലെ അവൻ കൈനിവർത്തുവെച്ചുകൊടുത്തു അവളുടെ കണ്ണിക്കുറിക്കു ഒരൊറ്റ വീക്കു്.

അതു ഫലിച്ചു! ശരിയായി ഫലിച്ചു!! അവർ ഏങ്ങിയേങ്ങി കരഞ്ഞു. ആ കണ്ണുകളിൽക്കൂടി കണ്ണുനീർ ധാരധാരയായി ഒഴുകി. മൂട്ടലമായ ആ കവിൾത്തടം രക്തവർണ്ണമായി. അവർ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. എന്തൊക്കെയോ പറയുവാൻ ഭാവിച്ചു. പക്ഷെ ഗദ്ഗദത്താൽ സാധിച്ചില്ല. അവസാനം ഒരു പ്രകാരത്തിൽ ശബ്ദമുയർത്തി.....

"കണ്ടോ ആനേട്ടാ! ഞാം ആനേട്ടൻറച്ചു നോടോന്നു പറേട്ടെ. അന്നേരംകണക്കിനു കിട്ടിക്കോളും!" അവർ വിങ്ങി വിങ്ങി കരഞ്ഞു.

"കണക്കായിപ്പോയി! എന്തിനാ പടം കൊണ്ടോടിയെ?" അവൻ ധൈര്യമവലംബിച്ചു.

"എന്നാലും ആനേട്ടൻ എന്നെ തല്ലില്ലോ! ആനേട്ടൻ വരച്ച പടമായ കൊണ്ടല്ലെ ഞാം കൊണ്ടോടിയെ. മറ്റു വല്ലോരുടേമാന്നേ ഞാം തിരിഞ്ഞു നോക്കത്തു പോലുമില്ല. ഞാനിങ്ങനെ യിചാരിച്ചില്ല! കണ്ടോ! ഞാനിനി ആനേട്ടനോടു കൂടത്തില്ല." അവർ മേനീയമായി കരഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്നു.

ആ ബാലന്റെ ഹൃദയമൊന്നു ഞെട്ടി. ആ യാചകങ്ങൾ അവനെ വല്ലാതെ സ്പർശിച്ചു. ഏതോ കുറ്റബോധം അവനെ ഇളക്കി. സങ്കടം കൊണ്ടു അവനും കരയാൻ ഭാവിച്ചു കോപം കൊണ്ടു ജ്വലിച്ച ആ കണ്ണുനിറഞ്ഞു. അവൻ വരച്ച പടമായതുകൊണ്ടാണു മാലതി അതും കൊണ്ടോടിയതു്. അവന്റെ പടങ്ങൾക്കുള്ള അവകാശം അവർക്കാണല്ലോ! അവൻ ഓർത്തു—എന്റെ പടം—എന്റെ മാലതി, ഞാൻ വരച്ചു—അവളെടുത്തു. അതിനെന്താണു കുറ്റം?

അവൻ അവളുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. അവന്റെ കൈവിരലുകൾ അഞ്ചും ആ കവിൾത്തടത്തിൽ പതിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവനൊന്നു ഞെട്ടി. ആരെങ്കിലും കണ്ടാൽ...! അവളുടെ മാതാപിതാക്കൾ കണ്ടാൽ...!! അദ്ധ്യാപകന്മാർ അറിഞ്ഞാൽ...!! അവൻ അവളുടെ അടുത്തുചെന്നു.

"മാലതീ!" അവൻ വിളിച്ചു. അവർ ഉരിയാടിയില്ല.

"മാലതീ!" വീണ്ടും വിളിച്ചു.

"ഉംഹും?"

"നീ പെണങ്ങിയാണോ?"

"ഞാം പെണങ്ങിയാ ആക്കാ ഇത്ര ചേതം?" അവർ കലമ്പി മാറിനിന്നു.

"നീ എന്നോടു ക്ഷമിക്കുകലെ? ഇനി ഞാനൊരിക്കലും നിന്നെ തല്ലത്തില്ല. നീ വേണ്ടെ എന്റെ പടമെല്ലാം എടുത്തോ. ഇനീം ഞാനൊരുപാടുപടം വരച്ചുതരാം. നിൻറെയൊരുപടവും വരച്ചു തരാം കേട്ടോ." അവൻ അവളെ അരികിൽ ചേർത്തു നിർത്തി ഉടുപ്പിന്റെ ഒരു കോന്തലകൊണ്ടു അവളുടെ കണ്ണുനീർ തുടച്ചു. അവർ കോപഭാവത്തോടെ തല വെട്ടിച്ചു ദൂരെ മാറിനിന്നു.

"കണ്ടോ മാലതീ! നീ പെണങ്ങിയാണോ... ഹാം...ആട്ടെ...ഞാനിനീം പടം വരച്ചോണ്ടു

വരികേല.” അവനും മറുവശത്തേക്കു തിരിഞ്ഞു അനങ്ങാതെ നിന്നു. ഒരു നിമിഷനേരത്തേക്കു നീണ്ടു നിന്ന ആ നിശ്ശബ്ദത. ആ “കൊച്ചുകള്ളി.” കടക്കണ്ണുകൊണ്ടു അവനെ ഒന്നു നോക്കി. അവൻ കരയാൻ ഭാവിക്കയാണോ? അവനു എത്ര വേണമെങ്കിലും കരഞ്ഞു കൊള്ളും. പക്ഷേ “ആനേട്ടൻ” കരയുന്നതു് അവനുക്കു കണ്ടുകൂടാ. അവനു പതിയെ അവന്റെ പുറകിൽ ചെന്നു നിന്നു “അയ്യോ” കല്യാണം കഴിക്കാറായ ചെക്കൻ കരേണ്ടേത്ത. കഷ്ടം! കഷ്ടം!!” എന്നു പറഞ്ഞു പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

“പോടീ പെണ്ണേ! നിന്നെയാ കല്യാണംകഴിക്കാറായെ.” അവന്റെ മുഖത്തു പുഞ്ചിരി നിഴലിച്ചു.

“ങ്ഹൂഹ്! അമ്പടാ കേമാ! എന്നായിപ്പം അങ്ങു കല്യാണം കഴിക്കാരുന്നു. അതിനു വേറെ ചൊറണക്കുട്ടന്മാരുണ്ടാകും. അല്ലാതതിനൊന്നും...” അവനു കണ്ണുരുട്ടിക്കുണുങ്ങി ചിരിച്ചു.

“അല്ലാതതിനൊന്നും...!?” ആനന്ദൻ വിചാരമഗ്നനായി.

“അയ്യോ ഞാൻ വെറുതെ പറഞ്ഞതാന്നേ.” അവനു പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. കിലുകിലെ കിലുങ്ങുന്ന ചിരി.

ആ ബാലഹൃദയങ്ങൾ അങ്ങനെ ആയിരമായിരം ആശയങ്ങൾ കൈമാറി. ആ “കൈമാറൽ.” ഒന്നിനൊന്നു വഴിച്ചു. അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾക്കു ദൃഢതകൂടിത്തുടങ്ങി. ആശയങ്ങൾക്കു രൂപമുണ്ടായി. അവയവങ്ങൾക്കു മാറ്റമുണ്ടായി. ആഗ്രഹങ്ങൾ പലതായി. സംസാരരീതി മാറിപ്പോയി. പരസ്പരാരണയിലും വീക്ഷണത്തിലും എന്തോ ഒന്നു ഉറഞ്ഞു കിടക്കുന്നു. അവരുടെ ആത്മാക്കൾക്കിടയിൽ ഏതോ ഒന്നു—ഒരുമഹാശക്തി കൂടികൊള്ളുന്നു. ശ്രേ...മം...

ആനന്ദൻ സൌന്ദര്യാരാധകനായ ഒരു ചിത്രകാരനെന്നു പേരെടുത്തു. അയാൾ ഇന്നു വരക്കുന്ന ചിത്രങ്ങൾ സൌന്ദര്യസാക്ഷികളാണു്. പ്രത്യേകിച്ചു പ്രകൃതിദത്തമായ സൌന്ദര്യത്താൽ അനുഗൃഹീതരായ സ്ത്രീരത്നങ്ങളെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം ഇന്നു ലോകപ്രസിദ്ധനാണു്.

എങ്ങനെ സാധിക്കാതിരിക്കും? ‘പതിനെട്ടിന്റെ കൊഴുപ്പും മുഴുപ്പും തഴപ്പും മുഴയും, മോടിയും ധാടിയും എല്ലാം ഒത്തിണങ്ങി തുടുതുടെ ഒരു ഗ്രാമീണ യുവതി അയാളുടെ എയ്സലുമായി അലിഞ്ഞു ചേർന്നു കഴിഞ്ഞു ആ പുഞ്ചിരി—ആ കണ്ണുകൾ—ആ കവിൾത്തടം—ആ മാറിടം—ആ നിലപാടു് അതൊക്കെ മായുകയായി കഴിഞ്ഞാൽ “ഫസ്റ്റു ക്ലാസ്സ്.”

“ഇയാൾ ഈ ചിത്രങ്ങൾ എങ്ങനെ എഴുതിയുണ്ടാക്കുന്നു?” ലോകർ ആയിരമായിരം തവണ ചോദ്യം ഉരുവിട്ടു. ആ സൌന്ദര്യാരാധകന്റെ മുമ്പിൽ—അയാളുടെ കലാസൃഷ്ടികളുടെ മുമ്പിൽ അവർ കൂപ്പുകൈയുയർത്തി. “ഇതെങ്ങനെ സാധിക്കുന്നു...?” ആ ചോദ്യം അവശേഷിച്ചു.

* * *

ആ വർഷം നാടൊട്ടുക്കു പടർന്നു പിടിച്ച കോളറാ മാലതിയുടെ ചെറിയ കുടുംബത്തെയും ബാധിച്ചു. അവളുടെ മാതാപിതാക്കളെ ആദ്യം അതിനടിപ്പെട്ടതു്. രാവും പകലുമില്ലാതെ മാലതി അവരെ ശുശ്രൂഷിച്ചു. ഈശ്വരകാരുണ്യത്താൽ അവർ രക്ഷപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അവനുക്കു് ആ സാംക്രമികരോഗത്തിന്റെ അടിയൊഴുക്കിൽ നിന്നു വേർപ്പെട്ടു നില്ക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവളെയും രോഗം ബാധിച്ചു. എല്ലാവരും ഇടമിടാതെ അവളെ ശുശ്രൂഷിച്ചു. പ്രാർത്ഥനകൾ കഴിച്ചു. നേർച്ചകൾ നേർന്നു. പക്ഷേ വിധി...അങ്ങനെയൊന്നു ഉണ്ടോ?...എന്തോ...ഏതായാലും മാലതി ഈ ലോകവാസം വെടിഞ്ഞു.

ഒരു ഗ്രാമീണകന്യകയുടെവേർപാടിൽലോകം നടുങ്ങിയില്ല. ലോകർ കരയുകയില്ല. പക്ഷേ ആനന്ദൻ ലോകം കൈവിട്ടു ആരാധിക്കുന്ന ആ ചിത്രകാരൻ ഇന്നു അക്ഷരാർത്ഥനായി കഴിയുന്നു. ലോകം അയാളുടെ മുമ്പിൽ ഇരുണ്ടുകൂടി. മൂകത—ഭീകരമായ ശൂന്യത—അതു മാത്രമാണു്

ഇന്നലേത്തെ കാണുന്ന ലോകം അതു ലോകമല്ല! മാലതി ഇല്ലാത്ത ലോകം അയാൾക്കു ലോകമല്ല. അയാൾ ഇല്ലാത്ത പരിസരം! അതു ഭീകരമായ ശൂന്യതയുടെ കൂത്തരംഗം! അവളുടെ സാമീപ്യമില്ലാത്ത ജീവിതം! അതു മരുഭൂവിലെ ഏകാന്തവാസത്തേക്കാൾ കടുപ്പം! ശൂന്യം!—ശൂന്യം!! ശൂന്യം!!! ആ ചിത്രകാരന്റെ തൂലിക അധികനാളത്തേക്കു അചലമായി നിലകൊണ്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം തന്നെ ചലിക്കുന്നുണ്ടോയെന്ന കായ്യം സംശയത്തിലായി.

ആനന്ദൻ അയാൾക്കുവേണ്ടി ജീവിക്കേണ്ടവനല്ല. അയാൾ ലോകത്തിനുള്ളവൻ. ലോകം അയാളെക്കൊണ്ടു പ്രയത്നിപ്പിച്ചു. അതേ! അയാൾ വീണ്ടും ചിത്രകലയിലേക്കു പ്രവേശിച്ചു.

അയാൾ രണ്ടു കൊല്ലങ്ങൾക്കു ശേഷം വിവാഹിതനായി. അമ്മയുടെ നിർബന്ധപ്രകാരം വൃദ്ധയായ അവർക്കു ഒരു സഹായത്തിനുമാത്രം. ലീല—അതായിരുന്നു ആനന്ദന്റെ ഭാര്യയുടെ പേർ.

ലീല അവളുടെ ജീവിതത്തെ ശപിച്ചു. "ഞാനെന്തിനു ജനിച്ചു? എന്തിനു വളർന്നു? എന്തിനു വേണ്ടി വിവാഹിതയായി?" അവൾ എന്നും അവളോടു തന്നെ ചോദിക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങളാണതൊക്കെ.

"ഇയ്യാൾ എന്തിനെന്നെ വിവാഹം ചെയ്തു?" അവളുടെ ബലമായ സംശയമാണതു. "കാൻവാസിനേറെയും ബ്രഷുകളോടെയും സാമീപ്യവും സഹവാസവും മതിയായിരുന്നെങ്കിൽ പിന്നെ എന്തിനെന്നെ ചതിച്ചു? എന്തിനെന്നെ ഭാര്യയായി സ്വീകരിച്ചു? പുരുഷഹൃദയമില്ലാത്തവൻ എങ്ങനെ ഭർത്താവാകും? ഒരു ഭാര്യയുടെ ഇംഗിതങ്ങളും അറിയാത്തവൻ എന്തിനുവിവാഹത്തിനു തുനിയുന്നു? എന്നെ വെറും അടുക്കളയന്ത്രമാക്കാനോ?" ലീല അനേകം തവണ ഈ ചോദ്യങ്ങളെല്ലാം ഹൃദയവേദനയോടെ തന്നത്താൻ ഉരുവിട്ടു. അവൾ പിതാവിനാൽ തള്ളപ്പെട്ടവളും ഭർത്താവിനാൽ വെറുക്കപ്പെട്ടവളുമായി. പിന്നെ എന്തിനു സ്ത്രീ ജീവിച്ചിരിക്കണം?

നമ്മോടു സല്ലാപം ചെയ്യുവാൻ—കൊഞ്ചിക്കുഴഞ്ഞാടുവാൻ—ആത്മാർത്ഥതയുടെ വ്യക്താക്ഷരങ്ങളായ ചുംബനങ്ങൾ അന്യോന്യം പകരുവാൻ അയാൾക്കാരുണ്ടു്. പക്ഷെ—അയാൾക്കു അതിനൊന്നും സമയമില്ല. വേണ്ട. മനുഷ്യനെപ്പോലെ ഒന്നും സംസാരിക്കരുതോ? അയാൾ ഒന്നു പുഞ്ചിരിക്കുന്നതു കാണുവാൻ— പ്രേമനിർഭരമായി ഒന്നു കടാക്ഷിക്കുന്നതു കാണുവാൻ—ഓമനേ എന്നു സാകൂതം വിളിക്കുന്നതു കേൾക്കുവാൻ അവൾ എത്രനാളായി ആശിക്കുന്നു. പക്ഷെ...!

നീരസം മൂത്തു വൈരമായിത്തീർന്നു. പൊട്ടിത്തെറിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്ന ഒരു തീക്കുടുക്കയാണു് ഇന്നു് ആനന്ദന്റെയും ലീലയുടേയും വൈവാഹികജീവിതം. അതു അയാളുടെ കുറ്റമല്ല പറിച്ചെറിഞ്ഞിട്ടും ആ സൌന്ദര്യരൂപം ഹൃദയത്തിൽ നിന്നു മായുന്നില്ല. ലീലയോടു ആനന്ദനു പറയത്തക്ക വൈരമൊന്നും ഇല്ലതാനും. "ചെറുപ്പകാലങ്ങളിലുള്ള പ്രേമം മറക്കുമോ മനുഷ്യനുള്ള കാലം" എന്നാണു് അയാൾ പാടുന്നതു്. എന്തു ചെയ്യും അങ്ങനെ ആയിപ്പോയി. അയാൾ ലീലയെ സ്നേഹിക്കുന്നു. ഒരു ഭാര്യയെന്നുള്ള സ്ഥിതിയിൽ അവളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറുന്നു. പക്ഷെ അവളോടു അയാൾക്കു പ്രേമമുണ്ടോ? അയാളുടെ ഹൃദയം പരിപൂർണ്ണമായും അവർക്കധീനമാണോ? അക്കാര്യങ്ങളൊക്കെ ആനന്ദനു തന്നെ സംശയമാണു്. അതിനുവേണ്ടി അയാൾ ശ്രമിച്ചുനോക്കി. പക്ഷെ ഏതോ ഒരവ്യക്തശക്തി, അയാളെ പിടിച്ചുനിർത്തുന്നു. അങ്ങനെ അവരുടെ വൈവാഹികജീവിതം ആയിരമായിരം ചോദ്യചിഹ്നങ്ങളുമായിത്തീർന്നുകൊണ്ടു ഒരു ഘോരസ്വപ്നത്തെപ്പോലെ പരിണമിച്ചു തുടങ്ങി.

ഇന്നു് അയാളുടെ ചിത്രങ്ങൾക്കു സ്ഥലംപിടിക്കാത്ത പൊതുസ്ഥാപനങ്ങളില്ല. ആർട്ടു് ഗ്യാലറികൾ, കോളേജുകൾ, സ്കൂളുകൾ, ഗ്രന്ഥശാല

കം, മറ്റു പൊതുസ്ഥലങ്ങളും എല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിത്രകലാവൈഭവത്താൽ അലംകൃതമായിക്കഴിഞ്ഞു.

അയാളുടെ കലാസൃഷ്ടികളിൽ ഓരോന്നും പുതുമനിറഞ്ഞ ആശയങ്ങളുൾക്കൊള്ളുന്നവയാണു്. അവയിൽക്കൂടി അദ്ദേഹവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയങ്ങളും ലോകർക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ലോകർ അയാളെ പുകഴ്ത്തി.

എങ്കിലും ആനന്ദനു തൃപ്തിയായില്ല. ഏതോ ഒന്നു ചെയ്യുവാൻകൂടെന്നുള്ളൊരപരാധബോധം ഇന്നും അദ്ദേഹത്തെ അലട്ടുന്നു. അതേ! അന്നൊരിക്കൽ മാലതിയോടു ചെയ്ത പ്രതിജ്ഞ ഇന്നും നിറവേറ്റാതെ കിടക്കുകയാണു്. അവളുടെ ഒരു ചിത്രം അയാൾ വരച്ചുകൊടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞിരുന്നു. അന്നൊക്കെ മാലതി അവനെ നിർബന്ധിക്കുമ്പോൾ അവൻ പറയും "മാലതീ! ഇന്നു നീ ചെറുപ്പമാണു്. വെറുമൊരു മൊട്ടു്. അതുവിരിഞ്ഞു പരിപൂർണ്ണസൌന്ദര്യത്തിലെത്തട്ടെ. അപ്പോൾ കാണാം 'ആനേട്ടൻ' ആ സൌന്ദര്യത്തിന്റെ തനിപ്പകർപ്പെടുക്കുന്നതു്. ഒരു കലാകാരനു നൽകുന്നേടുക്കുവാനുള്ള കോപ്പൊന്നും ഇന്നു നിന്നിലില്ല." അതു കേൾക്കുന്ന മാത്രയിൽ ആ കുസൃതിപ്പെണ്ണു കലമ്പി മാറിനിന്നു പറയും "ഓ! ഒരു കലാകാരൻ! അത്രയ്ക്കു പൊണ്ണക്കാര്യമാന്നേ വേണ്ടപ്പാ. ഞാൻ അച്ഛനോടു പറഞ്ഞു് ഒരു ഫോട്ടോയെടുപ്പിച്ചോളാം."

അക്കാലമൊക്കെ പോയി. അയാൾ ഒരു "പതിനെട്ടു" കാരിയായി. കാലമാകുന്ന കലാകാരൻ അവളിൽചെയ്ത കൈവേലകൾ തികച്ചും മനോഹരമായി. ആ രൂപം അന്നു കണ്ണുൾ ഏതു ചിത്രകാരന്റേയും തൂലിക അതിനു പുറകേ ഒന്നോടും. ആനന്ദനെ അനേകം പ്രാവശ്യം അങ്ങനെ ഓടിച്ചു. അയാൾ പറയുന്ന രൂപത്തിലും ഭാവത്തിലും ഒക്കെ അവൾ ഇരുന്നുകൊടുത്തു. അദ്ദേഹത്തിനാവശ്യമായ ചിത്രങ്ങളുടെ മാതൃകയ്ക്കുവേണ്ടിമാത്രം. എന്നിട്ടും അവളുടെ ഒരു തനിപ്പകർപ്പെടുക്കുവാൻ അയാൾക്കു സാധിച്ചില്ല. അന്നൊക്കെ അവൾ പറയും. "ഇനി ഞാൻ പറയത്തില്ല. മനസ്സൊണ്ടേ എന്നേരം എന്നെ സുമതിക്കുഞ്ഞിനേരം ഒരു പടം വരച്ചുതാ." സുമതി അവളുടെ കൊച്ചനുജത്തി ആയിരുന്നു. "ധൃതിപ്പെടാതെ മാലതീ!" ആനന്ദൻ അവളെ സമാശ്വസിപ്പിക്കും. അതേ! അവൾ ധൃതിപ്പെട്ടില്ല. ഇനി ധൃതിപ്പെടുകയുമില്ല.

കാൻവാസിന്റെ മുമ്പിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ ആനന്ദന്റെ ഹൃദയം തുടിക്കുവാൻ തുടങ്ങും. മാലതി കൊഞ്ചിക്കുഴഞ്ഞു അതാ അവിടെ അടുത്തു നില്ക്കുന്നു. അയാൾ ഒന്നു കണ്ണുതിരുമ്മിയിട്ടു നോക്കും. അല്ല! അതൊക്കെ വെറും വികാരങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നോ! അവൾ ഹൃദയവേദനയോടെ ചോദിക്കുന്നു "ആനേട്ടാ! ഇതൊക്കെ എത്രനാളായ് ചെയ്യുന്നു. എന്റെ പടം വരച്ചോ? ഓ! അതിനു സമയമില്ലല്ലോ! ആട്ടെ ഇനി ഞാൻ..."

ആനന്ദൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കും. അവിടമെല്ലാം ശൂന്യമായിരിക്കും. എന്നാലും മാലതി അവിടെ നിന്നു അയ്യാളെ നിർബന്ധിക്കുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നി. ആ സുന്ദരരൂപം ശൂന്യമായ അന്ധതയിൽ പോലും അയാളെ പിൻതുടരുന്നു. ഇതെന്തൊരു മായാകുരുക്കിയപ്പാ!

നീണ്ടുനീണ്ടുപോയ ജോലിത്തിരക്കുകൊണ്ടു തന്റെ പ്രേയസിയോടുചെയ്ത വാഗ്ദാനം നിറവേറ്റാൻ കഴിയാഞ്ഞ ആ ചിത്രകാരനു അതിനു പറ്റിയ ഒരു സന്ദർഭം ഇതാ താനേ വന്നു ചേർന്നു. ആറുമാസങ്ങൾക്കുശേഷം യൂറോപ്പിൽ ഒരു ചിത്രകലാപ്രദർശനമുണ്ടു്. അതിനു കേരളത്തിൽനിന്നും ഒരു ചിത്രം അയച്ചുകൊടുക്കണംപോലും. "സൌന്ദര്യം (Beauty)" എന്നായിരിക്കണം ചിത്രത്തിന്റെ നാമം. ആ പേരിനനുയോജിച്ച ഒരു ചിത്രമായിരിക്കണം. കഴിയുമെങ്കിൽ ഒരു കേരളകന്യകതന്നെ ആയിരുന്നാൽ കൊള്ളാം. അതു പ്രദർശനനടത്തിപ്പുകാരനായ സായ്പിന്റെ പ്രത്യേക നിർബന്ധമാണു്. കാരണമുണ്ടു്. പ്രദർശനത്തിനുശേഷം ആ ചിത്രം അവിടെയുള്ള ആർട്ട്ഗ്യാലറിയിൽ സ്ഥാപിക്ക

ണം. കേരളക്കരയുടെ പ്രകൃതിലാവണ്യം കണ്ടു മതിമറന്നിട്ടുള്ള ആ ധാരയ്ക്ക് അവരുടെ ആർട്ട് ഗ്യാലറിയിൽ അങ്ങനെയൊരു ചിത്രം വേണമെന്നൊരു നിർബന്ധം.

ആ കൃത്യനിർവ്വഹണത്തിനു ആനന്ദനെയല്ലാതെ മറ്റാരെയും കണ്ടെത്തുവാൻ കലാശാലാധികൃതർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ധാരയുടെ ആ സന്ദേശവുമായി അവർ അളേഹത്തെ സമീപിച്ചു. ആ ക്ഷണം അയാൾ സസന്തോഷം സ്വീകരിച്ചു. കാരണമുണ്ട്. തന്റെ കീർത്തി ഭാരതചക്രവാളത്തെയും അതിലംഘിച്ചു പാശ്ചാത്യദേശത്തും പരക്കുവാൻ പോകുന്നു. ഒരു സൌന്ദര്യമൂർത്തീകരണമാണു വേണ്ടതും. അളേഹത്തിന്റെ മാലതി അതാ ഹൃദയാവർജ്ജകമായ ആ പുഞ്ചിരിയോടുകൂടിനിന്നു പറയുന്നു.

"ആനേട്ടാ! എന്നെ ഒന്നു നോക്കൂ! എന്റെ പടം എവിടെ? വരച്ചോ? ഇല്ല! ങീ! വേണ്ട! അല്ലേലും—" ആനന്ദൻ സമാശ്വസിച്ചു. "അതേ! ഈ തക്കം ഉപയോഗിക്കുകതന്നെ" അയാൾ തന്നത്താൻ പറഞ്ഞു. രണ്ടായിരം രൂപാ പ്രതിഫലം കൊടുക്കാമെന്നു സമ്മതിച്ചിട്ടാണു കലാശാലാധികൃതർ പോയതു.

ഒരു ഞെടിനത്തിൽ ആ ചിത്രത്തിന്റെ പണി ആരംഭിച്ചു. രണ്ടുമാസക്കാലത്തേക്കു യാതൊരു ഓർഡറുകളും സ്വീകരിക്കുന്നതല്ലെന്നു അയാൾ പൊതുജനങ്ങളെ അറിയിച്ചിരുന്നു. തന്റെ മുറിയിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടുതന്നെ ആ ജോലി ചെയ്യുതീർക്കാമെന്നറിച്ചു. ആളുകൾ ശല്യപ്പെടുത്താതിരിക്കുവാൻ വേണ്ടുന്നകരുതലുകളെല്ലാം ചെയ്തിരുന്നു. പ്രകാശം കടക്കുവാൻമാത്രം അങ്ങിങ്ങു ചില ദ്വാരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതല്ലാതെ മറ്റു പ്രവേശനദ്വാരങ്ങളൊന്നും അതിനില്ലായിരുന്നു. ഉണ്ടായിരുന്നാൽതന്നെ അതു ബന്ധിച്ചിടുകയായിരുന്നു പതിവു. ഈച്ചപോലും ആ പ്രദേശത്തു അടുത്തില്ല.

അവിടെയാരും ചെന്നുകൂടായെന്നുള്ള സുഗ്രീവാജ്ഞ നേരത്തേ നേരത്തേ ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ലീല ആ വശത്തേയ്ക്കു നോക്കുകപോലും ചെയ്യരുതെന്നു അയാൾ നേരത്തേ കർശനമായ ആജ്ഞ പുറപ്പെടുവിച്ചു.

ഒരു യഥാസ്ഥിതികനെപ്പോലെ ദേവിദേവന്മാരേയും ഗുരുക്കന്മാരേയും ഒക്കെ മനസ്സിലോർത്തുകൊണ്ടു അയാൾ കാൻവാസിന്റെ മുമ്പിലേക്കാഞ്ഞതും എവിടെനിന്നോ വീണ ഒരു പൂച്ച "മ്യാവൂ" എന്നു ശബ്ദിച്ചുകൊണ്ടു അയാൾക്കു വിലങ്ങനെ ചാടിയതും ഒന്നിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അയാളുടെ ഹൃദയമൊന്നു ഞെട്ടി. അല്ലഭം! ഛാവൂ!! എന്തുചെയ്യും? "കാന്നോമ്മാരുടെ" ആ പ്രമാണം അയാൾ വലിച്ചെറിഞ്ഞു. ഒരു ശുദ്ധാശുൽപതിഷ്ണുവായി ജോലിയിലേർപ്പെടുന്നു.

"പൂച്ചവിലങ്ങെച്ചാടുകയും പല,
ദുശ്ശകുനം പുനരിങ്ങനെകണ്ടേ"

എന്ന കവിവാക്യത്തെ അയാൾ പുച്ഛിച്ചു. അതെത്ര നിരർത്ഥകമായ ഒരു ചൊല്ലാണെന്നയാൾ ഓർത്തു. പൂച്ച വിലങ്ങെ ചാടിയതുകൊണ്ടു എന്തുപറ്റി? ഒന്നും പറ്റിയില്ല. അയാളുടെ ചിത്രം ഇതാ പ്രതീക്ഷയിൽ കവിഞ്ഞു നന്നായിവരുന്നു മാലതിയുടെ രൂപം മനസ്സിലോർത്തുകൊണ്ടു, അവളുടെ കൊച്ചനുജത്തിയെ വെറുമൊരു മാതൃകയാക്കിക്കൊണ്ടു ആനന്ദൻ ചിത്രമെഴുതുകയാണു. മാലതിയെപ്പോലെതന്നെയാണു അവളുടെ അനുജത്തിയും. നാലുവയസ്സിന്റെ ഏറ്റക്കുറച്ചിൽ മാത്രമാണു അവൾക്കുള്ള വ്യത്യാസം.

ഓരോ ദിവസവും കൂടുതൽ കൂടുതൽ പ്രസരിപ്പോടുകൂടിയാണു ആനന്ദൻ ആ മുറിയിൽനിന്നും പുറത്തിറങ്ങുന്നതു. എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു നൈരാശ്യം ആ മുഖത്തു കളിയാടി. ആനന്ദത്തിന്റെ പ്രതിച്ഛായയായ ഒരു പുഞ്ചിരി ആ അധരപുടങ്ങളിൽ തത്തിക്കളിച്ചു. ആ നയനങ്ങൾക്കു ഒരു നവതേജസ്സുണ്ടായി ആ മുഖത്തു ഒരു സ്വർഗ്ഗീയകാന്തിയുടെ അലതല്ലൽ—ആകപ്പാടെ അയാൾ സംതൃപ്തനായി കാണപ്പെട്ടു. അതേ! തന്റെ പ്രയത്നം സംപൂർണ്ണഫലപ്രാപ്തിയിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതിലുള്ള ചാരിതാർത്ഥ്യം.

"ഇയ്യാൾ—ഈ കരിങ്കള്ളൻ, ഇത്രവളരെ രഹസ്യമായി ഇതിനകത്തു എന്തു പണിയുന്നു! ഏതായാലും ഞാൻ അയാളുടെ ഭാര്യയാണെന്നല്ലെ ലോകർ പറയുന്നതു്. എനിക്കും അതൊന്നു കണ്ടുകൂടെ—?" ലീലയുടെ വിചാരങ്ങളും ചോദ്യങ്ങളുമാണതൊക്കെ. അവളുടെ സംശയങ്ങൾക്കും ഹൃദയവേദനയ്ക്കും ദിവസംപ്രതി മാറ്റുകൂടിത്തുടങ്ങി. ആ മുറിക്കകത്തു ഏതോ രഹസ്യസംഭവം നടക്കുന്നുണ്ടെന്നവൾക്കുതോന്നി. രണ്ടുമാസംതികയാറായല്ലോ ഈപണിതുടങ്ങിയിട്ടു്. അതെന്താണെന്നു ഒന്നറിയുവാൻ അവൾക്കാശയുണ്ടു്. പക്ഷെ എന്തുചെയ്യും? ആ പ്രദേശത്തെങ്ങും അടുത്തുപോകരുതെന്നാണാജ്ഞ. ഒന്നുചോദിക്കാമെന്നുവച്ചാൽ അതൊട്ടു സാദ്ധ്യവുമല്ല. ലീലയുടെ മുമ്പിൽ; ആനന്ദൻ വെറുമൊരു മൂകബധിരാന്ധനെപ്പോലെയാണു ജീവിക്കുന്നതു്. അയ്യാളോടെങ്ങനെയാണു ചോദിക്കുക! അദ്ദേഹം അവിടെ ഇല്ലാത്ത അവസരത്തിൽ മുറി അടച്ചു പൂട്ടിയിട്ടിരിക്കും. പിന്നെ എന്തുചെയ്യും? ലീലയുടെ ഹൃദയത്തിൽ വികാരങ്ങളുടെ ഒരു വേലിയേറ്റം തന്നെയുണ്ടായി. സംശയങ്ങൾ അവളുടെ ഹൃദയതടിനിയിൽ കുലംകുത്തിയൊഴുകി അലയടിച്ചുയർത്തു. ആ ഹൃദയം കാർമേഘാവൃതമായ ഒരാകാശമണ്ഡലമായിത്തീർന്നു. അവിടെ സംശയങ്ങളാകുന്ന കാർമേഘപടലങ്ങൾ കൂട്ടിയുരുമ്മി പ്രതികാരബുദ്ധിയുടെ ഇടിമുഴക്കം തുടങ്ങി. ആനന്ദന്റെ നേർക്കുള്ള വൈരാഗ്യബുദ്ധി മിന്നൽപിണറുകൾപോലെ അവളുടെ ഹൃദയസമാധാനത്തെ കീറി മുറിച്ചുകൊണ്ടു അങ്ങനെനാലുപാടും പരക്കം പാഞ്ഞു. അതറിയണം—! അതിനകത്തു നടക്കുന്നതെന്താണെന്നറിയണം!!

അമ്പതുദിവസങ്ങൾ നിരന്തരമായി പണിയെടുത്തപ്പോൾ ആ ചിത്രം ഏതാണ്ടുപൂർണ്ണമായി. "അവിചാരിതമായ വിജയം" ആനന്ദൻ ആശ്വസിച്ചു. അയാൾ സുന്ദരസ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ടുകണ്ടു ആനന്ദത്തിൽ ആറാടി. ആ ഹൃദയം പശ്ചിമചക്രവാളത്തെ മുറിച്ചുകീറി പാശ്ചാത്യദേശത്തിലെത്തി. അവിടെ തന്റെ ചിത്രം ഒരു നോക്കു കാണുവാൻവേണ്ടി തടിച്ചുകൂടുന്ന ജനാവലിയെ അയാൾ ഭാവനയിൽ ദർശിച്ചു. അവരുടെ സ്തുതിഗീതങ്ങൾ അതാ അയാളുടെ കർണ്ണപുടത്തിൽ അലയടിച്ചെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ലോകത്തിലെ കലാപ്രേമികളും സഹൃദയന്മാരും അതാ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ തലകുനിക്കുന്നു..... മനോരാജ്യം! മനോരാജ്യത്തിലെ മോഹനസൌധങ്ങൾ. അല്ല! സംഭവിക്കാനുള്ള കാര്യങ്ങൾ.

ആനന്ദൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ കണ്ടതു കലാശാലാധികൃതരുടെ ഒരു പ്രതിനിധിയെയാണു്. ചിത്രം ഒരാഴ്ചയ്ക്കുള്ളിൽ കൊടുക്കണം. അതു യൂറോപ്പിലേക്കയക്കേണ്ട സമയമായിപോലും. അവർ തമ്മിൽ വർത്തമാനം പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു. അയാൾ വരുന്നതും സംസാരിക്കുന്നതും പോകുന്നതും എല്ലാം ലീല കണ്ടുകൊണ്ടുതന്നെനിന്നു. അയാൾ പോയിക്കഴിഞ്ഞിട്ടും ആനന്ദൻ മുറിക്കുള്ളിൽതന്നെ ഇരിക്കുന്നു. അല്ല! അയാൾ ആരോടാണു് സംസാരിക്കുന്നതു്! ലീല പതിയെ നടന്നുവന്നു ഭിത്തി മറഞ്ഞുനിന്നു. അവൾ ചെവിവട്ടംപിടിച്ചു. അവ്യക്തമായ സ്വരം—

"സൌന്ദര്യം!! അതേ! നീ സൌന്ദര്യംതന്നെയാണു്. നിന്നെയാണു ലോകം കാണേണ്ടതു്. പരിപാവനമായ ഗ്രാമീണ സൌന്ദര്യത്തിൽ മുളച്ചുവളർന്ന നിന്റെ രൂപം സൌന്ദര്യത്തിന്റെ മണിമകുടമാണു്. അതു ലോകം കാണണം. ലോകർ അറിയണം. മാലതീ! പൊലിഞ്ഞുപോയ എന്റെ ഹൃദയദീപമേ! നീ ലോകത്തിനു നഷ്ടപ്പെട്ടുവെന്നു ഞാൻ കരുതി. ഇല്ല! നീ ജീവിക്കുന്നു. എന്റെ ചിത്രകലയിൽകൂടി നീ ജീവിക്കുന്നു. ലോകക്കിനിയും നിന്നെ കാണാം. തങ്കം! നീ അന്നു നിന്റെയും നിന്റെ കൊച്ചുനഷ്ടത്തിയുടേയും ഒരു ചിത്രമെഴുതുവാൻ എന്റെ പിന്നാലെ നടന്നു കെഞ്ചിയപേക്ഷിച്ചു പക്ഷെ ഈ ലോകത്തിലെ ജീവിതക്ലേശങ്ങളും പേറി ഉഴന്നുനടന്ന ഈ മഹാപാപിക്കു അന്നതൊന്നും സാദ്ധ്യമായില്ല. പോകട്ടെ! അതെല്ലാം കഴിഞ്ഞകാര്യ

ണ്ടം. ഇന്നിതാ നീയും നിന്റെ അനുജത്തിയും ലോകരുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നിന്റെ ആഗ്രഹം—അല്ല! എന്റെ ആഗ്രഹം ഇന്നിതാ സഫലമാകുവാൻ പോകുന്നു. മാലതീ! എന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നും മായാതെ ഓളം വെട്ടിനില്ക്കുന്ന നിസ്സല്യതേജസ്സേ! നിന്റെ രൂപം ഞാൻ ഹൃദയദേവ്വണത്തിൽനിന്നും പകർത്തിയെടുത്ത മാത്രമാണിതു്. ഹാ! അതെത്രഭംഗിയായിരുന്നു. അതേ! ഞാൻ സ്വയം അഭിമാനം കൊള്ളുന്നു. എന്റെ മാലതിയെ ഇങ്ങനെ പകർത്തുവാൻ സാധിച്ചതിൽ ഞാൻ ചരിതാർത്ഥനാണു്. അതാ നിന്റെ ആഗ്രഹംപോലെ നിന്റെ അനുജത്തി അന്നത്തെ കുട്ടിപ്രായത്തിൽ തന്നെ നിന്റെ സമീപത്തിരുന്നു കളിക്കുന്നു. ബാലികയായ അവളെയും ഞാൻ ഭൂതകാലസ്മരണയിൽനിന്നും അടർത്തിയെടുത്തു ശിൽപ്പമാക്കി നിന്റെ സമീപത്തിരുത്തി. എന്റെ ഹൃദയം ഇതാ ആനന്ദത്തിന്റെ ആഴിയിൽകിടന്നു അലതല്ലുന്നു. ഞാൻ ഇന്നു സാക്ഷാൽ ആനന്ദനായി കഴിഞ്ഞു. ഹാ! ജീവിതേശ്വരീ! ഇതു കാണുവാൻ നീയുംകൂടി ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ! പക്ഷെ ഭഗ്നഹൃദയനായ നീ ഇന്നു—!! എനിക്കു് ലോകം രണ്ടായിരം രൂപാ പ്രതിഫലവുമായി എന്റെ മുൻപിൽ നില്ക്കുന്നു. എന്തിനു്? എന്റെ പ്രേമധാമത്തിനെ ലോകരുടെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവന്നതിനു് സൌന്ദര്യത്തെ ചിത്രീകരിക്കുവാൻ ലോകം എന്നോടായ്യപ്പെട്ടു. ഹൃദയത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്നകഴിഞ്ഞ ആ സുന്ദരാകാരത്തെ അല്ലാതെ മറെറന്താണു ഞാൻ ചിത്രീകരിക്കുക! കണ്ണേ! നീ ലോകപ്രസിദ്ധയാകാൻ പോകയാണു്. പക്ഷെ നീ ലോകപ്രസിദ്ധിയാഗ്രഹിച്ചതിനുശേഷമേ നീ എന്റെ ഹൃദയവല്ലഭയാണെന്നു ഞാൻ ലോകത്തെ അറിയിക്കയുള്ളു.” മുറിക്കകത്തു ചിത്രത്തിന്റെ മുമ്പിൽ മതിമറന്നിരുന്ന ആനന്ദന്റെ വികാരങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി അങ്ങനെ പുറത്തുവന്നു.

ലീല കേട്ടു. എല്ലാം കേട്ടു. അവളുടെ ഹൃദയം ആളിക്കത്തി. വികാരങ്ങൾ തമ്മിൽ കൂട്ടിയുരുമ്മി. ഭീകരമായ ചിന്തകൾ ഹൃദയത്തിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളം പരക്കംപാഞ്ഞു. ലോകം പുകഞ്ഞിരുണ്ടു വെന്തു നശിക്കാൻ പോകയാണെന്നവൾ തോന്നി. അവൾ അഞ്ചുനിമിഷനേരത്തേക്കു നിശ്ചേഷ്ടയായങ്ങനെ നിന്നുപോയി. വികാരങ്ങൾ അലയടിച്ചുതിരുണ്ടുകൂടി അഞ്ചുനിമിഷങ്ങൾ—! അതു അഞ്ചുയുഗങ്ങളായിരുന്നു. അവൾ അവിടെനിന്നും ഓടി. എന്തൊക്കെയോ നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടു.

ആനന്ദൻ മുറിപൂട്ടിയിട്ടു പുറത്തിറങ്ങുന്നതു അവൾ കണ്ടു. അതാണവളുടെ സമയം. താക്കോൽ കിട്ടുവാൻ വിഷമം. മുറി തുറക്കണം. അല്ലാതെ പറ്റുകയില്ല. ഏതായാലും അതവളുടെ അവസാനദിവസമാണു്. അവൾ മുറിത്തുറന്നു കിടന്ന കോണിലെ കൈയിലെടുത്തു. നാലഞ്ചുവെട്ടി മുറിയുറന്നു. അകത്തുകടന്നു. ഒരു അശ്യക്തവും അപ്രതീക്ഷിതവുമായ ശക്തിയാലെന്നതുപോലെ അവൾ പെട്ടെന്നു നിന്നുപോയി. അവളുടെ കണ്ണുകളിൽകൂടി തീപ്പൊരി ചിതറി. ഒരു ഭ്രാന്തിയെപ്പോലെ അവൾ അലയാൻ തുടങ്ങി.

“ഹാ! ഹാ! ഹാ! നിയാണു സൌന്ദര്യം ഇല്ലേ! അമ്പടീ, കേമീ! നന്നെ കണ്ടാലറിയാമെടീ മൂധേവീ നീയൊരു രംഭയാണെന്നു്. നിന്റെ പല്ലിളി!! ഓഹോ! എനിക്കിപ്പോഴല്ലേ കാര്യം മനസ്സിലാകുന്നതു അയാൾ മനഃപൂർവ്വം എന്നെ ചതിക്കുകയായിരുന്നെന്നു്. ഇതിനാണവൻ—ആ മഹാപാപി എന്നെ കല്യാണം കഴിച്ചതു്. അവന്റെ അടുക്കളക്കാരിയാകാൻ. മറ്റുള്ളതിനൊക്കെ ഇവളെപ്പോലെയുള്ള രംഭകളുണ്ടല്ലോ! അവളും അവളുടെ കുട്ടിയും നില്ക്കുന്നു നില്പു്! പെണ്ണേ! നീ ചിരിക്കുകാണോ? എനിക്കൊരമ്മയാകാൻ ഒക്കാഞ്ഞതുകൊണ്ടു നീയെന്നെ പരിഹസിക്കുകയാണല്ലേ! മതിയെടീ! മതി! നീയും നിന്റെ അമ്മയും ഇനി അധികനാൾ ചിരിക്കണ്ട. എടീ പഞ്ചപാതകീ! എന്റെ അമ്മകാ

ശം കവന്ന ഗർഭം ധരിച്ചു നീ ഇപ്പോൾ ഞെളിയുന്നോ—? ഹാ! ഹാ! സൌന്ദര്യം! ലോകം നിങ്ങളെ കാണണംപോലും. വേണ്ട! കാണണ്ട! ഏഴയായ എന്നെ ചതിച്ചു നിന്നെ ലോകം കാണണ്ട നീയും നിൻറെ മകളും അവനും അവൻറെ പടവും—കഞ്ഞിയെരിയുന്ന എൻറെ വയറിൻറെ മുമ്പിൽ ചാമ്പലാകട്ടെ!! ലീല അലറി. മുഴുഭ്രാന്തിയായി. അവളുടെ കൈയിൽ കിട്ടിയതു അടുത്ത മേശപ്പുറത്തിരുന്ന തീപ്പെട്ടിയാണു്. എടുത്തു് ഒരു കൊള്ളിയുരച്ചു—!! കാൻവാസിൻറെ ഒരറ്റംമുതൽ വെന്തുതുടങ്ങി.

തീ കത്തിക്കാളി. "സൌന്ദര്യം" വെന്തു വെണ്ണീറാകുകയാണു്. ലീലയുടെ മുഖം വിയർത്തൊഴുകി. അവളുടെ മുടിക്കെട്ടഴിഞ്ഞു. പല്ലുകൾ തമ്മിൽ കൂട്ടിയുരുമ്മി. "ക്—ക്ക—ക്ക—ക്ക സൌ—ന്ദ—ര്യം!! രണ്ടായിരം രൂപാ!! നിന്നെ ലോകം കാണണം—രംഭേ! നിന്നെ ലോകം കാണണ്ട!!

ലീലയുടെ അലച്ചു കേട്ട ആനന്ദൻ പടിക്കൽ നിന്നു മുറിയിലെ എത്തിയതു എങ്ങനെയാണെന്നു ഒരു നിശ്ചയവുമില്ല. അത്ര വേഗത്തിലായിരുന്നു. അയാൾ കണ്ട കാഴ്ച—!!! അയാളുടെ "സൌന്ദര്യ"ത്തിൻറെ സ്ഥാനത്തു കുറെ വെണ്ണീറുമാത്രം!!! അയാൾ ഒരു ഭ്രാന്തിയെപ്പോലെ നിന്നലറുന്നു—

* * *

"സൌ—ന്ദ—ര്യം, ലോകം വിലപേശിയ എൻറെ സൌ—ന്ദ—ര്യം, പൂച്ച വിലയ്ക്കെടുക്കയും പല ദുശ്ശകുനം പുനരിങ്ങനെകണ്ടു" എന്നിങ്ങനെ ചേച്ചയില്ലാതെ പാടിയും പറഞ്ഞും കൊണ്ടു തെരുവീഥികളിലും ഗ്രാമങ്ങളിലും അലഞ്ഞുനടക്കുന്ന ആ ഭ്രാന്തനെ ഇന്നും കാണുമ്പോൾ കുസൃതിക്കുട്ടികൾ ആർത്തുവിളിച്ചുകൊണ്ടു അയാളുടെ പിന്നാലെ ഓടിക്കൂടും.

പകുപ്പുകാശം കാഥികനു്.

എല്ലാക്കാലങ്ങളിലും—വിശേഷിച്ചും—ഇക്കാലത്തു്

സമാധാനവും സംതൃപ്തിയും ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ

ഗീതാസാരം (ഗദ്യം)

വാങ്ങി വായിക്കുവിൻ! മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ നിത്യപാരായണഗ്രന്ഥമായിരുന്ന

ശ്രീമദ് ഭഗവദ്ഗീതയുടെ സംഗ്രഹമാണിതു്.

ശ്രീമാൻ പയ്യമ്പള്ളി ഗോപാലപിള്ളയുടെ സരളലളിതമധുരമായ ഭാഷ. ആകർഷണീയമായ കെട്ടും മട്ടും. ഭഗവാൻ ശ്രീ ഗോപാലകൃഷ്ണൻറെ കമനീയ കള്ളർചിത്രം ഉള്ളിലും

ഭഗവാൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻ അർജ്ജുനനു് ഗീത ഉപദേശിക്കുന്ന കമനീയ മുഖചിത്രം പുറത്തും.

ആരേയും അത്യാനന്ദത്തിൽ ആറാടിക്കുന്ന ഈ മഹൽ ഗ്രന്ഥത്തിനു വില 6 അണ മാത്രം.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സു്, തിരുവനന്തപുരം.

പ്രശാന്തരശ്മി.

(ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യം)

ശ്രീവരാഹം ഇ. വി. പിള്ള.

അന്നൊരുനാളുഷസ്സിലായ് മിനമണിഗഗനത്തി
പൊന്നൊളിക്കസവിഴകം നിരത്തീടവേ; [ൽ
മന്ദമാരുതാലോലമാന്മുഖമാം ലതാവധൂ-
വൃന്ദമാടി മൃദുസ്മിതം പൊഴിച്ചീടവേ;
കനകദ്രവത്തിൽ മുങ്ങീട്ടിയന്നൽലേങ്ങളാൽ
പനിനീരു തരുനിര തളിച്ചീടവേ;
ഉണർവിന്നുചിതതിയുണർത്തീടും സാ,മഗീത-
മുലകിടമഖിലവുമുയർത്തീടവേ;
ദക്ഷിണഭാരതത്രയിന്നക്ഷയതിലകമാക-
മക്ഷിതിയിലങ്ങി പൂണ്ണം "അഷ്ടസഹായം."

തിങ്കളെത്തുരന്ന തനിത്തങ്കപ്പൊടിപൂശി മിന്നും
വൻകലശസ്ഥപീയേന്തും സദനങ്ങളാൽ;
മലർശരമഹിപനെറ മഹിതയാം മടവാക്കും
മനമേറെറം മദ്ദപ്പിക്കും മഹിളകളാൽ;
മധുപാനമധുരിമാമമേയന്നാടിമണ്ടും
മധുകരം മുരണ്ടീടുമാരാമങ്ങളാൽ;
സ്ഫടികമടന്പാളിപകന്ന, പരന്നതുപോൽ
സ്ഫുടപരിപൂർണ്ണ വാപീകൂപാടികളാൽ
തനിരുകിലഴകെഴും കഴലിമാർകഴൽപതി-
ഞ്ഞനുരക്തരജസ്സാന്ന സത്പഥങ്ങളാൽ;
അനുപമകുശലമാന്മരാവതിയെപ്പോലെ-
യനുഗമ്യരമണീയമളകപോലെ,
ഉരുതരസുരസുഖമരുളീടുമപ്പുരത്തി-
ന്നരുകിലായ് തെക്കുമാറി തെരുവിനുള്ളിൽ

ദക്ഷിണാഭിമുഖമായി ലക്ഷ്മിതന്നലക്ഷ്യഭാവ-
ലക്ഷണം തികഞ്ഞതിന്നലക്ഷ്യമെന്നപോൽ,
ചായ ചൊരിഞ്ഞീക്കിൽമാത്രംചേരുമൊരുചെ
റുചെറ
ചേവകൻപോൽ ചൊവ്വേകാണും ചെറുതകലെ
ചൊരിമാറി മുരന്നിട്ട ചകരിതൻചായംപോ
ചെമന്നൊട്ട ചോന്നൊലിച്ച മുറ്റരുകളിൽ[ലെ
മുറവും താഴെ നണ്ടുമുഴം പൊക്കത്തിലൊട്ടിടവിട്ട
പററിച്ചോരു കാവിക്കോലം നിരന്നുകാണ്മൂ.
അററമില്ലാതെന്നും കല്ലിലടിച്ചൊററിയങ്ങുമിങ്ങും
ചെറു കീറി ച്ചെമ്പിച്ചൊരു ചേലക്കഷ്ണം
നനച്ചുവിരിച്ചു മേക്കേവരാന്തയിൽ തൂങ്ങിനില്പ
നിനവുററ ദാരിദ്ര്യത്തിൻ പതാകപോലെ
മുന്നിലുള്ളവാതിലിൻെറമുൻവശത്തുമുററ ത്തായി
മിന്നിടുന്നവെൺപൊടിയാൽഭംഗിയിൽക്കോലം
മുററമതിൻ മുന്നിൽക്കാണാംചതുരത്തിൽ കെട്ടി
യററകുററപ്പെട്ടുള്ളോരുതുളസിമാടം. [പ്പൊക്കി
തെല്ലുപിന്നിൽ വടക്കുള്ള പറമ്പിലായ്പാടി
പുല്ല, ഭർ, കശകളും പരുത്തികളും. [നിൽപ്പൂ

സുരസുന്ദരിയെപ്പോലെയൊരുനല്ലുർഗമിക്കുന്നീ
ധരണീസുരാഗാരത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിത്താൻ

തങ്കക്കസവിഴവക്കിൽ തങ്കമൊരുനീലച്ചേല
പങ്കജോപമാംഗം പററിപ്പറന്നീടവേ,
നറുമലർമണംപാറും പുരികഴലഴിഞ്ഞതു
പിറകിലങ്ങലഞ്ഞൊട്ടി കുലഞ്ഞീടവേ,
തരിവളകിലുങ്ങീടും കരതളിരാലെമെല്ലെ-
യരുമയായ് ചികുരത്തിൽ തഴുകീടവേ,
അനുരാഗക്കയത്തിലായ് കളിയാടും 'കയൽ്'
പോലെ
കനിവൂറും കൺമണികൾ കതിർവീശവേ,
മല്ലീശരവില്ലിനൊടും മല്ലിടുന്നചില്ലികളാൽ
തല്ലി നല്ല തരുണരെ ത്തുളത്തീടവേ,
മുല്ലമൊട്ടിനല്ലലേകും പല്ലിനാലെയധരത്തിൽ
തെല്ലമർത്തി മൃദുസ്മിതം പൊഴിച്ചീടവേ,
ഇളംതളിരൊളിപാറും കവിളിണകളിൽ നല്ല
യുഷ്മുർമുത്തിൻനിരതെളിഞ്ഞുയന്നീടവേ,
തുടുതുടെത്തുമ്പീടും കളിർകൊങ്കത്തങ്കക്കുടം
മടുമലർശരനെയും മയക്കീടവേ,

അടിയ്ക്കടിയ്ക്കുലഞ്ഞീടും തടിപ്പെഴും കടിതട-
മടിയ്ക്കടി യുവധീയെത്തകർത്തീടവേ,
കിലുകിലെക്കിലുങ്ങീടും കഴൽമണികിണിത
കലവികചന്ന കണ്ണും കവന്നീടവേ, [ത്താൽ

മദഗജഗമനയാം ഒരുവാരസുന്ദരിയാം
'മതങ്ഗി' യാം ഗ്രഹനാഥയ്ക്കുകിലെത്തി.
മഹിയിലെമലർമാതെ, മഹീസുരമഹിളയെ
മതിമുഖീമണി, മധുമൊഴികളുരുകും
മധുരപ്രവാഹിനിയിൽ മുഴുക്കി; മയക്കിമനം
വിധുരാക്ഷീവിലാസത്തിൻ വിനോദങ്ങളാൽ.
"ഇളം പെരിലിളച്ചില്ലെന്നളിവേണ്ട; യിവളുടെ
കുളിർചെയ്യിൽ വളർകരവിളയാട്ടങ്ങളും
ഭവിഷ്യദ്ഭാഗ്യങ്ങൾ ഭാവിയിലെസപത്നിയിൽ
ഭവിപ്പതിൽ പരിഭവം ഭവിച്ചിടാമോ?

അരുമയായരുന്നു. മുന്നേപ്പോലെയല്ലേഹം താ
"നൊരുനാളെൻ ഭവനത്തിലണഞ്ഞുപോരാം
പ്രണയച്ചുഴിയിൽ മുങ്ങിമയങ്ങീടുമെന്മനസ്സിൽ
കണികപോരും പെരിയധനികയാക്കാൻ
മനസ്സിനൊട്ടിണങ്ങിയ മഹിളയെ മറക്കുവാൻ
മനുജനുമിടക്കുണ്ടോ മടവാർമണീ?
വിരിമാറിലണയ്ക്കുവാൻ ഗുണമെഴുമൊരുരതം
നരകക്കുഴിയിൽ വീണാൽ സഹിച്ചിടാമോ?
മതജാതിമഹിമകൾ, വരുത്തുമോ നാരീഹനം?
മതിഹനം മഹിളയ്ക്കു മഹാധനം താൻ.
ഇവനെത്രകിഴിഞ്ഞു നിൻ മധുരമനുജ്ഞവാങ്ങാ-
നിവളെത്രദിനമേറെ നടന്നലഞ്ഞു."

വണിഗ്ശീശ്വചനങ്ങളിതിയചിച്ചുവശം നിന്ന-
ങ്ങനിഞ്ഞൊരു പാവപോലെയൊരു നിമിഷം.

വലിയേകാമിതാചൊല്ലുംകാമുകികളുണ്ടോ? രതി-
വിലതന്നിൽ മതിക്കാത്ത യുവതിയുണ്ടോ?
പച്ചപ്പട്ടുവിരിച്ചൊരുപാഴ്ക്കുഴിയിൽവീണമോ
പിച്ചുതെണ്ടിപ്പുലരുന്നുപുരുഷനഹോ!! [ഹാൽ

തുടന്നിതു വീണ്ടും സ്വന്തമഭിമതമസ്സമർത്ഥ
പ്പിടിമാൻ നേർമിനിയാളെ പിടിച്ചിണക്കാൻ
"അരുതരുതവിവേകമരുവയർമണിയാളെ!
യൊരുനാരിയിതുപോലെ തുനിഞ്ഞിട്ടില്ല.
പണിപ്പെട്ടും പിണിതീർക്കാൻ പണത്തിനെപ്പു
[ണരാഞ്ഞാൽ
പണി, പണിയുലകത്തിൽ പുലച്ചുതെല്ലും.
പട്ടിണിയെപ്പറ്റാമേ ശമദമോദികളാലെ
കെട്ടിടാമോമത്തേഭത്തെബിസനാളത്താൽ?
പുരുഷനൊറപട്ടതയ്ക്കു പാരതന്ത്ര്യം വരുത്തിടാൻ
പരുഷത പരഭൃതമൊഴിമാക്കുമോ?
സഹജതാനെനിക്ക നീ യേതിനാലും സപത്നി
സഹനീയ സ്ഥിതിയല്ല സ്വാമിക്കുള്ളതും [താൻ
അനസൂയയ്ക്കൊണ്ടേ തന്നെപ്പലഹിതമുരച്ചു ഞാ-
നനുകൂലമരുളുക— അരുണാധരീ!"

ശ്രമമേകം നാട്യമോടെ നമ്മമോളം ഭൃതികളിൽ
കുമ്മായമിടി കണികാണ്മാൻ കഴിവതാണോ!!
കാമുകികളാകുമഗ്നിജ്വാലകളം ദഹിപ്പിക്കുന്ന
പാമരപുരുഷന്മാരെ പുല്ലുകളം പോലെ
മരുന്നു പറഞ്ഞിടാനായ് മനുഷ്യരനേകമുണ്ടാ-
മൊരുഹിതമുരപ്പവർ കുറയും ലോകേ.
വടിവെഴുംചില്ലിയന്നു കടക്കണ്ണാലട്ടുതിയെ
പ്പിടിമിഴി മതങ്ഗിയൊന്നിടഞ്ഞു നോക്കി.
"മതി മതി! സഹജയോ? സപത്നിയോ സുലോ
ചനവിഭവഞാനെങ്ങാപദവിയെങ്ങോ! [മനോ!"
പ്രണയത്തിൻ വിക്രയവും ക്രയവുമോവണിഗ്
യിണയെന്നുഗണിച്ചു താനുരച്ചിതേവം [വൃത്തി
പഴുത്തഫലങ്ങളേയും തരുശാഖയേന്തിടുമോ
പൊഴിഞ്ഞിടും ചെറുകാറിൻ കോളിലകയേ."
അരഞൊടിയവം നിന്നങ്ങിടമോതിക്ഷണം
[പുക്കാ-
ളൊരുവനശ്രീയപ്പോലെ ഗൃഹത്തിനുള്ളിൽ.

(തുടരും)

ഗൃഹസ്ഥ

വി. എം. എൻ. പണിക്കർ.

"ഈ അടുക്കളകായ്ങ്ങൾ! നശിച്ചു. ഈ ജീവിതം!" ഒരൊന്നാന്തരം തലയിണഉറയിൽ പൂക്കളം തുന്നിപിടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു മാലതി ആരോടെന്നില്ലാതെ പിറുപിറുത്തു. ചാരുകസേരയിൽ മലർന്നു കിടന്നു 'ദിനപത്രം' വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഭർത്താവു് അനങ്ങിയില്ല.

"ഛെ, ടൂരെ—വന്നിരിക്കുന്ന മടിയിലേക്കു കേറാൻ—!" മുറ്റത്തെവിടയോ നിന്നു പിച്ചവെച്ചു നടന്നു ധൃതിയിൽ വന്ന വൃത്തിഹീനയായ ആ കൊച്ചോമനകുട്ടിയെ അയാൾ പിടിച്ചൊരു തള്ളു്!...അയ്യോ ഉമ്മറത്തുണ്ടോടിച്ചു മുറ്റത്തിട്ടു. ചെത്തുകല്ലിൽ ചെന്നു വീണു പൊട്ടികരഞ്ഞു

"ഹാ—യ്, ദൈവമേ, എന്റെ കുട്ടി!" അച്ഛൻ ദിനപത്രം യലിച്ചെറിഞ്ഞു. മുറ്റത്തേക്കോടി, കുട്ടിയെ എടുക്കാൻ. അയിടെ നെടുനീളെ ശയംപോലെ കിടന്നു ഉറങ്ങിയിരുന്ന ഒരു വൃത്തികെട്ട പട്ടി പേടിച്ചൊരോട്ടം; നേരെ കിണറിലേക്കു് പായം! കുട്ടിയുടെ നെറ്റിയിൽ നിന്നു രക്തമങ്ങിനെ പ്രവഹിച്ചു. ആ അഴുക്കു പുരണ്ട ഉടുപ്പുകളം ചോരയിലാണ്ടു! പിതാവിന്റെ കണ്ണുകളിൽ നിന്നുറവെടുത്തു. എന്നിട്ടും അവൾ അനങ്ങിയില്ല. എന്തു കൊണ്ടാണെന്നാക്കറിയാം.....

കൊച്ചു മകളെ മടിയിൽ കിടത്തി അയാൾ കോപവും വ്യസനവും നിറഞ്ഞ ഭാവത്തോടെ അവളെത്തന്നെ നോക്കി കുറച്ചുനേരംകസേരയിലിരുന്നിട്ടു പെട്ടെന്നു കൾനമായി പറഞ്ഞു:—

"നിന്നോടു്, നിന്റെ ഈ അടക്കമില്ലായ്മ കുറച്ചേറിപ്പോയി! ഞാനിതു സഹിക്കുന്നതു കുറച്ചായി. നീ എന്തു വിചാരിച്ചാണെടി, കുട്ടിയെ ഇങ്ങനെ ചെയ്തതു്! എന്നോടു് ഇതു ദ്രോഹ്യം കാണിച്ചതു് ഇല്ലെ. പാ—പി." അയാളുടെ തൊണ്ടയിടറി, കണ്ണുകളം ചുവന്നു!

"അല്ല, പിന്നെ! എനിക്കിങ്ങനെ ജീവിക്കാൻ വയ്യ! തീയും, പുകയും തന്നെ. ഒരൊട്ടഞാത്തവെച്ചു വിളമ്പൽ. ഞാനിങ്ങനെയൊന്നും ജീവിച്ചവളല്ല! ഒന്നുപെറ്റ ആ ഗൃഹസ്ഥ കരയാൻ ഭാവിക്കുകയായിരുന്നു. അയാളം മിണ്ടിയില്ല. ഈ പരാതി അയാൾക്കു പുത്തരിയായിരുന്നില്ല.

കുട്ടി വേദനകൊണ്ടു പെട്ടെന്നു പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

"വാ-വാ-വോ—വാ-വാ-വോ—" അച്ഛൻ മകളെ മാറോടുചേർത്തിട്ടു കോപംനിറഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ പാട്ടുപാടി. പാട്ടുനിറുത്തി അയാൾ പല്ലമർത്തിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു—

"നിന്റെ തുന്നൽ! ഇതെന്റെ ശയം മറക്കാൻ ഇല്ലെ! അഹമ്മതികാരി! ഛീ. അവൾക്കൊരു വേലക്കാരനെ വേണം പോലും! എന്തിനാടീ നിനക്കു് വേലക്കാരൻ! ഗുരുത്വവും ഭയവുമില്ലാതെ നീയങ്ങനെ പറഞ്ഞല്ലൊ! നിന്റെ കുറ്റമല്ലെടീ, വളർത്തിയാൽ മാത്രം പോരാ,പഠിപ്പിക്കണം!"

"അവൾക്കൊരു വേലക്കാരനെ വേണം... അതു മാലതിയുടെ ഒരാവശ്യമാണു്. ഈ അടുക്കളയിൽ ചെന്നിരുന്നു. തീയും, പുകയും കൊണ്ടു വെച്ചു വിളമ്പാൻ അവൾക്കു കഴിയില്ല. ചെയ്യുചെയ്യു മടുത്തു. പണ്ടു് അവളിതൊന്നും ചെയ്തി

ട്ടില്ല. പെച്ചുപിടിച്ചുനടക്കുന്നതു വേലക്കാരാണ്. കൈകഴുകി ചെന്നിരുന്നുണ്ടാൽ മാത്രം മതി. അച്ഛനമ്മമാരുടെ കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ അവളങ്ങിനെയാണു പരിചയിച്ചതു്.

പരുത്ത വിറകുവെട്ടാനും, എടുക്കാനും, അരികഴുകാനും, കറിക്കു നുറുക്കാനുമുള്ളതല്ല, ചെറിയ സൂചിയും നൂലും പിടിച്ചു കലാസൃഷ്ടിക്കുള്ളതാണു് ആ ഒമനകൈകൾ!

തീയും, പുകയും കൊണ്ടു വാടിവിയർക്കുവാനുള്ളതല്ല, പൌഡറും ചായവും പുരട്ടി കണ്ണാടിയിലെ സൌന്ദര്യം കാണാനുള്ളതാണവളുടെമുഖം കത്താത്ത തീ ഊതികത്തിക്കനുള്ളതല്ല. നല്ല നല്ല പ്രേമഗാനങ്ങൾപാടി ലോകത്തെ ലയിപ്പിക്കാനുള്ളതാണവളുടെ കണ്ഠം.

അവൾക്കു വീട്ടുവേലകൾ പരിചയമേയില്ല. 'ചോറു' വെച്ചാൽ 'ഉപ്പുമാവാ'കും, 'കാപ്പി'യുണ്ടാക്കിയാൽ 'ജീരകവെള്ള'മാകും. പ്രാഥമികവിദ്യാലയം തുടങ്ങി 'ഇൻടർ ഫസ്റ്റ്' ഇയർവരെ അവൾക്കിതൊന്നും ആരും പഠിപ്പിച്ചുകൊടുത്തിട്ടില്ല. വീട്ടിലും! പിന്നെ എങ്ങനെ വെടുപ്പുതോന്നാതിരിക്കും!

അവൾക്കു് വേലക്കാരിയെയല്ല, വേലക്കാരനെമതി. ആ ഭർത്താവു വിസ്മയിച്ചുപോയി. ഒരു ഭാര്യയുടെ ആലോചനാരഹിതമായ പറച്ചിൽ! അയാൾ അന്നൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. 'ഒരു വേലക്കാരൻ!' അയാൾ മനസ്സിൽ ചിന്തിച്ചു! പക്ഷേ, അവൾ പറഞ്ഞതു് അത്രയൊന്നും ആലോചിച്ചുല്ല. ആ ഉദ്ദേശവും മറ്റൊന്നുമല്ലായിരുന്നു. തന്റെ ഭർത്താവുള്ള ആ വീട്ടിൽ ഒരു വേലക്കാരി അപകടമാണ്. പുരുഷന്മാർ പലപ്പോഴും വിചാരശൂന്യരായി വികാരാധീനരാകാറുണ്ട്. തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ സദാചാരത്തെ അടിമറിക്കാൻ വീട്ടിലെ വേലക്കാരിക്കു കഴിഞ്ഞെങ്കിലോ? അതു പാടില്ല. സ്വന്തഭർത്താവിനെ അവൾക്കതു വിശ്വാസമില്ല. പുരുഷന്റെ പ്രേമപ്രകടനങ്ങൾ വെറും കാമ്യമാത്രപ്രസക്തങ്ങളാണ്. 'യുവജനഹൃദയം സ്വതന്ത്രമാണവരുടെ കാമ്യപരിഗ്രഹേച്ഛയിൽ—'കോളേജിൽ അവളതു പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതാണവൾ വേലക്കാരനെ ആശ്രയിച്ചതു്. അതു ഭർത്താവിനെ അസ്വസ്ഥചിത്തനാക്കി. പരസ്പരവിശ്വാസമില്ലായ്മയും, തദ്ഫലമായ, കുടുംബകലഹങ്ങളും ആ വൈവാഹികജീവിതത്തെ അടിമറിക്കാൻ ഒരുങ്ങികഴിഞ്ഞു.

അന്നു് ആ വീട്ടിൽ തീ പുകഞ്ഞില്ല. നിശിതമായ മൂകത! നാലഞ്ചുതലയിണകളിൽമാലതി അന്നു് 'ഗ്രഡ്നൈറ്റും,' 'സ്വീറ്റ് ഡ്രീംസും' നുണഞ്ഞിറക്കി. ഭർത്താവിന്റെ ഹൃദയം പിടച്ചു. ആ കൊച്ചുകട്ടി തളർന്നുറങ്ങിപോയി.

അടുത്ത വീട്ടിലെ, പ്രാഥമികസ്കൂൾ വാദ്ധ്യാരുടെ കൊച്ചുസന്താനങ്ങൾ 'സരസ'യും, 'സുഷമ'യും ഓടിവന്നു. 'ഗിരിജ'യെ കളിക്കാൻവിളിച്ചു.

"മോളു് ഉറങ്ങുകയാമക്കളെ. പിന്നെ തലപൊട്ടികിടക്കയാ—" അവളുടെ അച്ഛൻ പറഞ്ഞു. ആ കുട്ടികൾ വളരെ വ്യസനത്തോടെ മടങ്ങിപോയി. അയാൾ അവളുടെ ഉത്സാഹവും വേഷവും കണ്ടെന്നു നിശ്വസിച്ചു. ആ ചുരുങ്ങിയ ശമ്പളക്കാരനായ വാദ്ധ്യാരുടെ പ്രശാന്തമായ ജീവിതത്തിൽ അയാളസൂയപ്പെട്ടു. എൺപതു രൂപാ ശമ്പളക്കാരനായ ഹെഡ്ക്ലാർക്കിന്റെ നില! ഒരോമനകുട്ടിയുടെ ജീവിതം! സമയത്തിന്നു കൂളിയില്ല, ജപമില്ല, നല്ല ഉടുപ്പുകളില്ല. ഇതൊന്നും ഇല്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല. അതൊന്നും വേണ്ടപോലെ നോക്കിനടക്കാൻ പ്രാപ്തിയുള്ള ആളകം വീട്ടിലില്ലാഞ്ഞിട്ടു്! ഒരമ്മയെന്നനിലയിൽ തന്റെ കർത്തവ്യങ്ങൾ അവൾക്കറിവില്ല. വല്ല ചപ്പും, ചവറും വാരികൊടുത്തു വയറു നിറച്ചു യാ—യാ—യോ—പാടി ഉറക്കണം. വൈകുന്നേരം അടിമുടി ഒന്നു തേച്ചുകഴുകണം. കൂടെകിടത്തി ഉറക്കണം. വല്ല രോഗവുമായാൽ സന്താനവാത്സല്യത്തിന്റെ പേരിൽ കുറേ കരഞ്ഞിട്ടു് അമ്പലത്തിൽ നേർച്ചകൊടുക്കണം. കഴിഞ്ഞു.

ആ വാദ്ധ്യാരുടെ വീടു്, ഞെരുങ്ങി ഞെരുങ്ങി ജീവിക്കുകയാണെങ്കിലും ആ കുടുംബത്തിലെ

ശാന്തിയും, സമാധാനവും, പാരിപ്പും, പരിഷ്കാരവുമില്ലാത്ത ആ ഗ്രാമീണയുവതിയുടെ ജീവിത നിഷ്കർഷം എത്ര ആദർശപരമാണു്. ഒരു ഭാര്യയുടെയും, അമ്മയുടെയും വിശുദ്ധവ്യക്തിത്വങ്ങളായ കൃത്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിൽ അവളെത്ര മിടുക്കിയാണു്. ആ വീടും, പരിസരവും എത്രവൃത്തിയായിരിക്കുന്നു. നേരം പുലർന്ന വൈകുന്നേരംവരെ അച്ചടക്കമില്ലാത്ത ഒരു പാടു് കുട്ടികളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ പാടുപെട്ടു വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തുന്ന ആ മെലിഞ്ഞ ശരീരക്കാരൻ മാസ്റ്ററുടെ മുന്നിൽ അമ്മുഉപോലെ ആ യുവതി ചെന്നു നില്ക്കും. ചുട്ടുപൊകയുന്ന ആ മസ്തിഷ്കത്തെ, ഹിമാലയശൃംഗംപോലെ കുളിർപ്പിക്കാൻ ആ ഭാര്യ വേണ്ടതെല്ലാം ചെയ്യും. ഒരു ഗൃഹാധിപയുടെ അനുപേക്ഷണീയമായ, കർത്തവ്യബോധം, ഒരു ഭാര്യയുടെ വിശുദ്ധവ്യക്തിത്വങ്ങളല്ലാത്ത കടമകൾ, ഒരു അമ്മയുടെ ചുമതലകൾ! അതെല്ലാം, ഇംഗ്ലീഷും, സംഗീതവുമില്ലാത്ത ആ നാട്ടിൻ പുറത്തുകാരി എങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കി! ആ ഒരൊറ്റ സ്ത്രീമാത്രം എങ്ങനെ ആ വീട്ടുവേലകൾ അത്ര കണിശമായി നിർവ്വഹിക്കുന്നു!

സാധു, ആ ഹെഡ്ക്ലാർക്കു വിഷാദത്തിന്റെ കനത്തൊരു നിശ്വാസവുമിട്ടു കസേരയിലേക്കു മലർന്നു വീണു.

ഒടുവിൽ അന്നവിടെ ഭാര്യയും, ഭർത്താവും ശ്വാശിപിടിച്ചു വഴക്കടിച്ചു. അയാൾ മകളെ അമ്മയ്ക്കു കൊടുക്കില്ലെന്നു്. ഇതുശ്രദ്ധയില്ലാത്ത സ്ത്രീ അമ്മയല്ലെന്നയാൾ തീർത്തുപറഞ്ഞു. അവസാനം പിടിയും, വലിയുമായി. കുട്ടിപൊട്ടികരഞ്ഞു. മാസ്റ്ററും ഭാര്യയും വേലിക്കപ്പുറത്തുവന്നു നിന്നു അന്യോന്യം പറഞ്ഞു:

"നാണക്കേടു്; വലിയ പാരിപ്പും, ഇംഗ്ലീഷും ഒക്കെ ഉണ്ടായിട്ടും കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന കുത്തരാട്ടം!" മാസ്റ്റർ ക്ലാർക്കിന്റെ വീട്ടിൽ കടന്നുചെന്നുമദ്ധ്യസ്ഥം പറഞ്ഞു.

"നിങ്ങളൊരാണല്ലെ മാസ്റ്ററെ, നിങ്ങടെ നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയെ ഇങ്ങനെ ചെയ്യോ?" എന്നു അത്ഥത്തിൽമാലതിമാസ്റ്ററുടെ മുഖത്തേക്കുനോക്കി.

"പെണ്ണു് നന്നായാണേ—" ആ വേലിക്കപ്പുറത്തു നിന്നു ഒരു സ്ത്രീ പറയുന്നതവൾ കേട്ടു.

മാലതി അവളുടെ പൂർവ്വകാലചരിത്രങ്ങളിലൂടെ ഒരു നീണ്ടചരിത്രാഖ്യായം സാധുമാസ്റ്ററുടെ മുമ്പിൽ കണ്ണീരൊലിപ്പിച്ചു ഏങ്ങിയേങ്ങികരഞ്ഞുകൊണ്ടു നിവർത്തിച്ചുകൊടുത്തപ്പോൾ അവളുടെഭർത്താവിന്നു കലികയറി. മാസ്റ്റർ സ്ത്രീകളുടെ കർത്തവ്യങ്ങളെപറ്റി ഒരു വിദ്യാലയത്തിൽ നിന്നെന്നപോലെ ശരിക്കുവിസ്തരിച്ചുകൊടുത്തു. എന്നിട്ടയാൾ ഉദാഹരണമായി പറഞ്ഞു

"നോക്കൂ! സോദരീ, ഒരു പാരിപ്പും, പരിഷ്കാരവുമില്ലാത്ത എന്റെ ഭാര്യ! അവൾക്കെല്ലാം അറിയാം. തിന്നാനും, കുടിക്കാനും, കുന്തിയാണെന്നേ ഞങ്ങൾക്കുള്ളു. അവൾ ഒന്നിനും കൊള്ളാത്തവളായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാനെന്റെ വാദ്ധ്യാരുവേലയും വലിച്ചെറിഞ്ഞു ഇതിന്നിടയ്ക്കു കാശിക്കുപോയേനെ!"

അതു കേട്ടപ്പോൾ ക്ലാർക്കിനു പൊറുത്തില്ല. അയാൾ കസേരയിൽ നിന്നു ചാടി എണീറ്റപ്പോൾ മാസ്റ്റർ തടുത്തു. എന്നിട്ടും അയാൾ ഒരു വീമ്പിന്നു എന്തെല്ലാമോ അങ്ങു പറഞ്ഞുതീർത്തു. മുറ്റത്തു പൊരിയുന്നവെയിലിൽ കിടക്കുന്നഒരു ഓട്ടപാത്രം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു പ്രാരബ്ധമുള്ള ഗൃഹസ്ഥന്റെ നിസ്സഹായതയോടെ അയാൾ പറഞ്ഞു;

"നോക്കിൻ മാസ്റ്റരേ. അതൊരോട്ടപാത്രമല്ലേ. ഇക്കാലം എത്രയിലയുണ്ടെന്നറിയാമോ? എന്നിട്ടു കരിക്കട്ടപോലെ കിടക്കുന്നതു കണ്ടില്ലെ! മൂളൻപാട്ടപാടാനും, അവളുടെ...ഹും... ഹും...യുന്നാനും—" ഹെഡ്ക്ലാർക്കിനു് ഒരു വിക്കൽ!

"ഹും, സ്വന്തം വീട്ടുകാര്യങ്ങൾ നോക്കിനടത്താനറിഞ്ഞുകൂടാത്ത ഇവളെ ആക്കി വേണമെന്നേ—കുന്നു പോകട്ടെ വീട്ടിൽ നിന്നു—"

"ഹയ്യോ, അങ്ങനെയൊന്നും പറയരുതു മിസ്റ്റർ—" മിസ്റ്റർ പറഞ്ഞു.

മാലതി കരയുകതന്നെയായിരുന്നു. ആ ബഹളമെല്ലാം കേട്ടിട്ട് ഉറങ്ങികിടന്നിരുന്ന കൊച്ചുകുട്ടി ഞെട്ടിയുണർന്നു. ഒരു ഭയത്തോടെ അങ്ങനെ അനങ്ങാതെ കിടന്നു. ആ ബഹളം മദ്ധ്യസ്ഥത്തിൽ കലാശിപ്പിച്ചശേഷം മാസ്റ്റർ ഒരു ബീടിയും കത്തിച്ചുവലിച്ചു മടങ്ങിപ്പോയി.

പക്ഷെ, മാലതി അന്നുതന്നെ ഉടുത്തുമുണ്ടും, ഇട്ടബ്ളൗസും, സൂചിയും, നൂലും മാത്രമായി ആ നടുമ്പെയിലിൽ പടിയിറങ്ങി പോകുമ്പോൾ ശബ്ദഗദസ്വരത്തിൽ ആരോടെന്നില്ലാതെ പറഞ്ഞു;

"കുറച്ചു, ദിവസമെങ്കിലും എന്നെക്കൊണ്ടുള്ള സൊയ്ക്കേടില്ലാതെ ഇരിക്കാല്ലൊ."

"ഓ, നീയെത്രകാലമാ ഇരിക്യ എന്നൊന്നു നോക്കാമല്ലൊ"—അങ്ങനെ ചില ശബ്ദങ്ങൾ അവളുടെ പിറകിൽ ചെന്നലച്ചു.

* * *

"ഹൊ: നാരാ—യണ,ന്റെ മൊളെ മുഖം!" മാലതിയുടെ അമ്മ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. മകളുടെ വേഷവും, ആ വ്യസനവും കണ്ടപ്പോൾ അവരുടെ അച്ഛനു കലികയറി. ആ നിർഭ്ഭയനായ ഭർത്താവിനെ ഒരൊറ്റ ചവിട്ടിനു പണികഴിക്കാൻ വൃദ്ധനായ അദ്ദേഹം കസേരയിൽനിന്നു ചാടിയെണീറ്റു അലറി. മകൾ എല്ലാമങ്ങു പറഞ്ഞുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

"എന്റെ മോളിവിടെ ഇരുന്നോളു. :തിന്നാനും കുടിക്കാനും ട്ടൈയും തന്നിട്ടൊരുപാടുണ്ട്. പിന്നെ ഭർത്താവു്. ഇങ്ങനത്തവന്മാരു ഒണ്ടാകുന്നോലും ഭേദം അടങ്ങിരിക്യാ. എന്റെ മോളു് 'മേലും, കാലും' അനങ്ങാതെ ഇരുന്നാമതി..." അമ്മ, മകളെ വാത്സല്യപൂവ്വം ആശ്ലേഷിച്ചുകൊണ്ടു പിറുപിറുത്തു.

മാലതി 'മേലും, കാലു'മനങ്ങാതെ രണ്ടുമൂന്നു മാസമിരുന്നു. എങ്കിലും പിന്നെ പിന്നെ ഒരു സ്വസ്ഥത! അവൾക്കു 'മോളെ' കാണാൻ പോകാൻ ഒരു തിരക്കു്!

"മോളെ ഇങ്ങട്ടു് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നാമതി" എന്നു് അച്ഛനമ്മമാർക്കു് ഒരു വാശി.

"അതുവേണ്ട, അവിടെ പോയികണ്ടു് ഇങ്ങു് കൊണ്ടുപോരാമെന്നു് അവൾക്കൊരാശ!"

അച്ഛനമ്മമാർ വിട്ടില്ല.

"മോളു്, 'കാലും മേലും' അനങ്ങാതെ കുറച്ചിരിക്കട്ടെ" അവരുടെ വാത്സല്യം!

"അവൾക്കു് 'മേലൊ'ന്നിളകാനൊരു തിടുക്കം! അയ്യ അവരോടു, വീണ്ടും വീണ്ടും പറയാനൊരു മടിയും. മാലതി ഭർത്താവിനൊരു കത്തെഴുതി. അതിൽ മുപ്പിന്നിരന്നു! "അദ്ദേഹത്തെ കാണാതെ ജീവിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ലെന്നും, കുട്ടിയെയുംകൊണ്ടു് നാളെ വൈകുന്നേരം ഒന്നിവിടത്തോളം വന്നാൽ പിറ്റെന്നു് പ്രഭാതത്തിനു് ഒരുമിച്ചു പോകാമെന്നും, മറ്റും അവൾ എഴുതി. 'നാള'ത്തെ വരവും പ്രതീക്ഷിച്ചു മൂന്നു ദിവസം അവൾ എല്ലാം പൊരുപ്പിച്ചു. നാലാം ദിവസം ഒരു കത്തുകിട്ടി. അതിൽ നാലഞ്ചുവരി കുറിമാത്രം;

"കുട്ടിയെ മറന്നാളയക്കാം. എനിക്കങ്ങട്ടു് വരാൻ സമയമില്ല. നീ 'കാലും മേലും' അനങ്ങാതെ കുറച്ചു സുഖിക്കുക. അവിടെ എല്ലാറ്റിനും വേലക്കാരനുണ്ടല്ലോ—"

മാലതി സ്തംഭിച്ചുപോയി. അവിടെ വേലക്കാരിയല്ലാതെ വേലക്കാരനില്ലായിരുന്നു. വേറൊരാളുടെകൂടെ വീട്ടിലെത്തിയ മകളെയും നോക്കി അവൾ ജീവിച്ചു. ആ കുട്ടിയാണെങ്കിൽ വല്ലാത്ത കുസൃതിയാണു്. വാശിപിടിച്ചു വെറുതെ കരയും. ഒച്ചപാടില്ലാത്ത വീട്ടിൽ അതൊരു വല്ലാത്ത ശല്യമായിത്തീർന്നു. വീണ്ടും ചില മാസങ്ങൾകൂടി കഴിഞ്ഞു ഒരു ദിവസം ചോറുണ്ണാനിരുന്ന മകളുടെ മുന്നിൽ ഒരു പൂച്ചയെപ്പോലെ ചെന്നിരുന്നു് അമ്മ പതുക്കെ ചോദിച്ചു;

"അല്ലെടി മോളെ' അയനെന്താ വിചാരിക്കണേ? കുട്ട്യേയും ഇട്ടെയച്ചു് അവനെങ്ങട്ടാപോയേ?"

ആരാധന

എൻ. ശേഷയ്യർ ബി. എ.

1

ഹേ കാമിനി, നീ മുട്ടിലാലാപിനി-
യാണെന്നുലകുചൊയ്യുന്നു?
തവ മഞ്ജുളമാം രസനാ നിനദം
ശ്രവണം ചെയ്യുവിവന്നില്ലേ?
കൃപയാചരികിൽച്ചെല്ലുമ്പോൾ തവ
തളിരാമധരം വിറകൊള്ളും;
അതിൽ നിന്നുളവാം മധുര സരസ്വതി
മുഴുവൻ കൊള്ളുവതിന്നായി,
ഇവനിളകാതെ ചലിയ്ക്കും പ്രാണനു-
മുള്ളിലൊതുക്കി നിലകൊള്ളും;
എന്നാലങ്ങനെയൊന്നും ചൊല്ലാ-
തല്ലീ പോവുക പതിവായി!—
എന്നാലും തവ മുണ്ടുകളിടയിൽ
നിന്നു പുറത്തു സ്ഫുരിക്കുമ്പോൾ
പുഞ്ചിരി പലതും ചൊല്ലും, മൈനനം
കൊഞ്ചും പ്രണയപ്രബന്ധങ്ങൾ.

ഗാനം ലോകം മൂകമതെങ്കിലു-
മമരാനന്ദമിയന്നീടും;
നിലയില്ലാ നിനവാഴിയിൽ മുങ്ങും
നീയെൻ കണ്ണിൽ മറഞ്ഞാലും.

2

തോഴികളോടു കലമ്പിപ്പലതും
കോമളമധുരം ചൊല്ലുമ്പോൾ
അതുപോലെന്നൊടു ചൊല്ലാൻ വല്ലതു-
മെത്രകൊതിക്കും മമ ഹൃദയം!
ലീലാചുഷ്ടം സഖിയുടെ നേരെ-
യെറിഞ്ഞങ്ങോടി രസിക്കുമ്പോൾ
അലിവോടലരോടമിതമസൂയാ-
പരിഭവമിയലും പരമാത്മം.

തോഴികളോടൊത്തോടിയൊളിച്ചും
പലവിധ കേളികളാടുമ്പോൾ
ഒളിവായിയലും മമ ഹൃദയം നീ
അറിഞ്ഞറിയാഞ്ഞതു മോശം.

മാലതി മിണ്ടിയില്ല. ആ കണ്ണുകളിൽനിന്നു ഒന്നു രണ്ടു കണ്ണീർത്തുള്ളികൾ ചോറിലേക്കുറ്റി വീണു.

* * *

കോലായിലിട്ട ഒരു കസേരയിലിരുന്നു 'സ്റ്റീറഡ്രീം—' തുന്നിപ്പിടിപ്പിക്കുന്ന മാലതിയുടെ കാതുകളിൽ ഒരിക്കൽ പോറൊരുശബ്ദം വന്നലച്ചു.

"കെട്ട്യോൻ ഉള്ള പെണ്ണ് എത്രയാ ഇങ്ങനെ കയ്യുംകഴുകിഇരുന്നു ഉണ്ണാ" അവൾ കേട്ട ഭാവമേ നടിച്ചില്ല

"അപ്പച്ചേ, നൊണക്കാ, കുട്ടിക്കും തിന്നാൻ തരാൻ നെന്റെ അവന്റെ വല്ല സ്വത്തുണ്ടോ ഇവിടെ?—"

ആ വീട്ടിലും, അയൽവീട്ടിലും മാലതിയെ പറ്റി പലതും പറഞ്ഞു. ആ വീട്ടിലെ ഒരംഗമല്ലാത്തപോലെ മാലതിയും, മകളും ഒരു മൂലയിലെങ്ങാൻ ചെന്നിരിക്കും.

അന്നു; രാവിലെമുതൽ, രാത്രിയാകുവരെ അവൾ ഭർത്താവിന്റെ വീട്ടിന്റെ പടിക്കൽ കുട്ടിയേയും ഒക്കത്തെടുത്തു ചെന്നുനിന്നു. ആ ഗെയിറ്റു പൂട്ടിയിട്ടിരിക്കയാണു്. ഒരു ശബ്ദവുമില്ല.

അടുത്തവീട്ടിലെ, മാസ്റ്ററുടെ ഭാര്യ അവരുടെ വീട്ടിൽ അന്നുരാത്രി മാലതിക്കും, കുട്ടിക്കും ഒരു 'പായ' കൊടുത്തു.

3

ഹേ മാനിനി, നീ കേളിയിലാസിനി
വ്യാമോഹിനിയാണെന്നല്ലീ
തവകേളികളോരോന്നും പലപല
സൂചനയാലുരചെയ്യുന്നു.
മരുഭൂമിലെഴും മോഹനമായ
മരീചികപോലെ, മനോഹരമാം
യാഥാർത്ഥ്യം തവ മാഞ്ഞുമറഞ്ഞും
പരമാകൃഷ്ട കോലുന്നു.

4

സുരഭിലമധുരം അധരമരന്ദം
പൂക്കളിലെല്ലാം പകരുന്നു;
കൈകളിളക്കും കങ്കണരുചി കാർ-
കൊണ്ടലിനും നീ നൽകുന്നു

പദ്മസുന്ദരൻ.

(അതിമനോഹരമായ ഡിറ്റക്ടീവ് നോവൽ)

തമിഴിൽ 80-ൽപരം നോവലുകൾ എഴുതിയിട്ടുള്ള ശ്രീ. എം. കോതനായകിഅമ്മാളുടെ കൃതികളിൽ ഒന്നാണ് "പദ്മസുന്ദരൻ." ഈ അനഘമായ സാഹിത്യസമ്പത്തിന്റെ വൈഭവം മലയാളികൾക്കുകൂടി ആസ്വദിക്കണമെന്നുകരുതി, ഞങ്ങൾ അതു തർജ്ജമചെയ്തു ഇതാ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

രണ്ടു വലിയഭാഗങ്ങളടങ്ങിയ ഒരു ഒന്നാന്തരം നോവൽ. ഓരോ ഭാഗത്തിനും വില രൂപാ 2.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ്-തിരുവനന്തപുരം.

കൈത്താർകൊണ്ടു പല്ലവതതിയെ-
ത്താലോലിപ്പൂ കനിവോടെ;
പുഞ്ചിരി വീണ്ടും വീണ്ടുമൊഴിപ്പൂ
വിധുവാം ചോരും പാത്രത്തിൽ

കരിയും പുൽക്കൊടി നിന്നെക്കണ്ടാ-
ലുയിരേറെറാന്നെഴുനേൽക്കുന്നു.
കരയും പൈതൽ കരഞ്ഞീടാ തവ
കടമിഴിയമൃതം നുകരുമ്പോൾ;
മാനുഷഹൃദയം കൊള്ളും കലുഷത
കഴുകും പാവനനദിയാം നീ;
നിന്നെ വിളിക്കും പലരും, നീയോ
ദുഃഖിതർ വിളിയേ കേൾക്കുള്ളൂ.

5

മഴവില്ലെന്നു വലാരി വരയ്ക്കും
കരിമുകിലേറിയ വാനത്തിൽ,
എന്നാൽ നിന്നഭിമതമില്ലാഞ്ഞാ-
ലുടനതു മാച്ചുകളഞ്ഞീടും.
തെന്നൽ വിളിക്കുംനേരം ലതികകൾ
നടനകുതൂഹലമിയലുന്നു;
നിന്നനുവാദമിരക്കുന്നളി-
മർമ്മരമോടവരൊന്നായി.

കതിരോൻ വാസര പകൃതികഴിഞ്ഞു
പതനംചെയ്യാൻ തുടരുമ്പോൾ
കരിനിഴൽ നീളും, കനനം പെരുകും
കൂരിരുളെങ്ങും ചൂഴ്ന്നീടും.
എന്നാൽ നിൻകൃപയാലെയുഷസ്സിൽ
മംഗളഭാനുവുദിയ്ക്കുമ്പോൾ
കൂരിരുൾ നീങ്ങി കരിനിഴൽ നീളും
കുറയും ക്രമമതു തീർന്നീടും.

6

കൈകളിളക്കി ലോകസമസ്തം
കൊണ്ടന്മാനക്കളിയാടി,
നൃത്തം ചെയ്യെ നിൻ കരമണിയും
കങ്കണയുഗളം ഇളകുമ്പോൾ
ചിതറും രുചിയാലിരുളകലത്താ-
യിതുവരെ പലതിവയോതീ—
നിന്മറിമായമശേഷം പറയാ-
നറിയാഞ്ഞിവനിത പതറുന്നു.

ജീയുടെ "ഓടക്കുഴൽ."

നാലാങ്കൽ.

മഹാകവികളുടെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികളും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം മലയാളത്തിൽഇന്നും പ്രാബല്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഇതിനുള്ള ഒരു കാരണം മലയാളത്തിൽ മഹാകവി പദത്തിനർഹരായിട്ടുള്ളവരുടെ വിരളതയാണു്. ഇങ്ങനെയൊരു സംരംഭത്തിനു വളരെ ക്ലേശവും ധനവ്യയവുമുണ്ടെന്നുള്ളതു്, മറ്റൊരു കാരണമായേക്കാം. വെണ്മണി, കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ, ബി. സി, ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ, ആശാൻ മുതലായവരുടെ കൃതികളും ഈ രൂപത്തിൽ ശേഖരിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഒരു കവിയെ: ശരിക്കു പഠിക്കുന്നതിനു മറ്റൊരു മാർഗ്ഗമുണ്ടു്. ആദ്യം പറഞ്ഞ പദ്ധതിയോളം വൈഷമ്യം പ്രസാധകന്മാക്കു് ഇതിലില്ല. ഒരു കവിയുടെ ഉത്തമകവിതകളും മാത്രം ശേഖരിച്ചു പുസ്തകരൂപത്തിൽ വരുത്തുകയാണു് ഈ മാർഗ്ഗം. എഴുത്തച്ഛന്റേയും നമ്പ്യാരുടേയും എന്ന പേരിലുള്ള പുസ്തകങ്ങളും ഇതിനുദാഹരണമാണു്. ഇപ്പോൾ മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥത്തല്ലഭ്യവും ആ വകുപ്പിലേക്കു വന്നിരിക്കുന്നു. ജീ. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ ഓടക്കുഴൽ ആണു്. അതു്. സാഹിത്യകൌതുകം നാലു ഭാഗങ്ങളും, സൂര്യകാന്തി, നവാതിഥി, നിമിഷം, മുത്തുകളും, വനഗായകൻ മുതലായ ജീയുടെ എല്ലാ കാവ്യസമാഹാരങ്ങളും എല്ലാവക്കും വാങ്ങിക്കാൻ കഴിവുള്ളതല്ല. മേൽപ്പറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കുന്ന ജീയുടെ കവിതകളിൽ, അത്യുത്തമങ്ങളെന്നു സഹൃദയസമ്മതി സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള അറുപതു കവിതകളാണു് ഓടക്കുഴലിലെ ഉള്ളടക്കം.

ജീ ഇന്നും വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കവിയാണു്. കഴിഞ്ഞ മുപ്പതിൽപ്പരം വർഷങ്ങളായി അനസ്യൂതം പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതാധാരയുടെ ഒരു ഭാഗമാണു് ഓടക്കുഴൽ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്തയും രീതിയുമെല്ലാം ഇന്നും പൂർണമനിറഞ്ഞതായിക്കാണുന്നു. ഇരുപതോ, ഇരുപത്തഞ്ചോ ആണ്ടു മുൻപെഴുതിയ വൃന്ദാവനത്തിലും,' 'പുഷ്പശീതവും' ഇന്നും നവോന്മേഷമായിത്തന്നെ നിൽക്കുന്നു. എല്ലാ ഉത്തമകലാകാരന്മാക്കും ഒരു വ്യക്തിത്വം (Inbividualite) ഉണ്ടു്. ഇതു് ആശയത്തിലും, പ്രതിപാദനത്തിലും, ശൈലിയിലുമെല്ലാംസമ്മാനമായിക്കാണാം. 'രചന', രീതി വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഭാഗമാണു്. ആശാന്റെ കവിതകളുമുക്കു് എടുത്തെടുക്കണമെങ്കിലും തിരിച്ചറിയാം. വള്ളത്തോളിന്റേയും അങ്ങനെതന്നെ. മലയാളത്തിലെ ഇന്നത്തെ കവിതയുടെ ഒരു വല്ലാത്ത പോരായ്മ കവികളുടെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ കുറവാണു്. അവർ ചങ്ങമ്പുഴയുടെ പിറകേ പോകുന്നു. ജീയുടെ ഏതു് ഈരടി നോക്കിയാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിമുദ്രകാണാം. അദ്ദേഹത്തിനു ചിലതെല്ലാം നമ്മോടു പറയാനുണ്ടു്. ചവച്ചു തുപ്പിയ കാര്യങ്ങളല്ല അവ. അദ്ദേഹം പറയുന്നതു് ഒരു പ്രത്യേകരീതിയിലാണു്. പദങ്ങളേക്കാൾ അദ്ദേഹം ആശയങ്ങളെ നോക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓരോ വരിയിലും ആശയങ്ങൾ തിങ്ങിത്തൊങ്ങിയാണു നിൽക്കുന്നതു്. ഒരു വാക്കെങ്കിലും ഒന്നു മാറ്റി വെയ്ക്കുക സാധ്യമല്ല. ഒരു വാക്കെങ്കിലും അനാവശ്യമെന്നു പറവാൻ സാധ്യമല്ല. ഓടക്കുഴലിലുള്ള 'സാഗരഗീതം' 'യിശ്രായേലുടയോൻ' 'ശവപ്പെട്ടി' മുതലായ ഭാവഗീതങ്ങളും ഇതിനു് ഉത്തമോദാഹരണങ്ങളാണു്. കനവും കഴമ്പുമുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ

കവിതകളിലെ ഓരോ വരിക്കും, ഓരോ വാക്കിനും. ജീയുടെ വ്യക്തിത്വത്തിനു് ഒരുദാഹരണം എടുക്കാം. മനോഹരമായ ഒരു സന്ധ്യയിൽ ഒരു നക്ഷത്രം ഉദിച്ചു നില്ക്കുന്നതിനെ അദ്ദേഹം വർണ്ണിക്കുന്നതു് "ഉല്ലസിക്കയായന്തി തൻവിരൽത്തുമ്പാലല്ല—ഫുല്ലമാം വെളിച്ചത്തിൻ മൊട്ടു പൊത്തും നോക്കി." എന്നാണു ജീയുടെ കേകവൃത്തത്തിലുള്ള വിജയം നിസ്തുലമാണു്. ആ വൃത്തം സൌന്ദര്യത്തിന്റെ ഉച്ചകോടിയിൽ അദ്ദേഹം എത്തിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഓരോ ഈരടിയും വാർത്തെടുത്തു തേച്ചു മിനുക്കിയതുപോലെ മികവും മിഴിവുമുള്ളതത്രേ

മലയാളത്തിൽ അകപ്പാടെ നോക്കിയാൽ, ചിന്തകരായ അധികം സാഹിത്യകാരെ എടുത്തു പറയാനില്ല. ഒരു ആശാനും, ഒരു നാലപ്പാടനും ചിന്തയുടെ പന്ഥാവു് അന്തി നിൽക്കുന്നതുകാണാം. അവരുടെ നിലയിലെത്താൻ, പിന്നീടു് ഒരാൾക്കേ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ. അതു ജീ യാണു്. തിരക്കും ബഹളവും നിറഞ്ഞ ഇക്കാലത്തു് ചിന്തിക്കുക തന്നെ വിഷമം. ആ ചിന്തകർക്കു് ശ്രദ്ധ കൊടുക്കാൻ അതിലുമധികം വിഷമം. ശ്രദ്ധ കൊടുത്താൽ തന്നെ അതിൽ കാവ്യഭംഗി വരുത്തുവാനുള്ള പാട്ടു ചില്ലറയല്ല ഈ സംഗതികളിലെല്ലാം ജീക്കു നിസ്തുല്യമായ വിജയം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ചിന്ത ഭാവനയുടെ നട്ടെല്ലാണു്. ചിന്താസൌരഭ്യമില്ലാത്ത കവിതകൾ നമ്മെ അല്പമൊന്നു രസിപ്പിച്ചേക്കാം; എന്നാൽ അതു വേഗം വാടിക്കൊഴിഞ്ഞു നശിക്കുന്നു ജീ യുടെ എല്ലാ കവിതകളിലും അപ്രതിമമായ ചിന്താബന്ധുരത കാണാം. അദ്ദേഹം എപ്പോഴും അന്തർമുഖനായിചിന്തിക്കുന്നു. ഏതു വിഷയം കൈയിലെത്തിയാലും. അദ്ദേഹം ഭാവാവിഷ്കരണം നിർവ്വഹിക്കുമ്പോഴും അതിനു പിന്നിൽ ചിന്തയുടെ അടിയൊഴുക്കുണ്ടു്. ചിന്തയുടെ മുത്തും രത്നവും ജീ യുടെ കാവ്യസമുദ്രത്തിന്റെ അടിയിൽ ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും കിടക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഭൂതികളിൽനിന്നും ഉരുവിച്ചിട്ടുള്ള സ്വന്തം ചിന്തകളാണു് അവ. കടം വാങ്ങിയവയോ കൃത്രിമങ്ങളോ അല്ല തന്നെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓരോ ആശയവും ചിന്തയുടെ തീച്ചൂളയിൽ നീറ്റിയെടുത്തതാണു്.

ജീയുടെ ചിന്താമണ്ഡലം മലയാളത്തിലെ മറ്റു് ഏതു കവിയുടേതിനേക്കാളും വിസ്തൃതമാണു്. ദേശീയം, അന്തർദ്ദേശീയം, വ്യക്താനുഭവങ്ങൾ, പ്രകൃതിസൌന്ദര്യം, ആത്മീയം ഇങ്ങനെ ഏതു മണ്ഡലത്തിലും അദ്ദേഹം കടന്നുചെന്നു ധീരമായി ചിന്തിക്കുന്നു. ഒന്നു രണ്ടു ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുക്കാം. "അല്പമല്ലലാൽ, വിശ്വത്തിന്റെ നശ്വരഭാവം-വിലയും സൌന്ദര്യവും വസ്തുക്കൾക്കേകിടുന്നു." വിശ്വത്തിന്റെ നശ്വരതകണ്ടു നാം സങ്കടപ്പെടേണ്ട. സകലതും ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ നശിക്കും. അതു വിശ്വസ്വഭാവമാണു്. ലോകത്തിന്റെ ഈ നശ്വരഭാവമാണു വസ്തുക്കൾക്കു് മൂല്യവും സൌന്ദര്യവും കൊടുക്കുന്നതു്. താമരപ്പൂവോ, കയിലോ, ഇഷ്ടജനങ്ങളോ നശിക്കാതിരുന്നാൽ അവയോടു നമുക്കുള്ള സ്നേഹവും, അവയ്ക്കുള്ള സൌന്ദര്യവും കുറഞ്ഞേക്കാം. ഒരു പ്രബന്ധത്തിനു വകതരുന്ന എത്രയെത്ര കാര്യങ്ങൾ ജീ ഈ രണ്ടു വരികളിലൊതുക്കിയിരിക്കുന്നു, കലാശില്പത്തിന്റെ കൈവിരുതോടെ—നിസ്സാരമെന്നു നാം കരുതാവുള്ള 'നിമിഷങ്ങളെപ്പറ്റി ജീ എഴുതിയിട്ടുള്ളകവിത അത്യുജ്ജ്വലമാണു്. ഇന്നത്തെ പല ശാസ്ത്രീയ തത്വങ്ങളുടേയും പശ്ചാത്തലത്തിലാണു് ആ കവിത എഴുതിയിട്ടുള്ളതു്. നിമിഷത്തെ ഒരു ചിത്രശലഭമായി അദ്ദേഹം കല്പിക്കുന്നു. അവയാസ്വത്തിൽ നിസ്സാരങ്ങളല്ല. ആ പൂമ്പാറ്റയുടെ കൊച്ചു ചിറകുകൾ പരത്തുന്ന വെറും നിഴലത്രേ സനാതനത്വം. നിമിഷം ചിറകടിച്ചു മുന്നോട്ടു പോയില്ലെങ്കിൽ, അന്ധകടാഹം പോലും ചലനമറ്റു നില്ക്കുന്നുവെങ്കിൽ. ചലനമാണല്ലോ ജീവിതം.

"പിന്നാലേപിന്നാലേതൊട്ടു തൊട്ടങ്ങിനെ
വന്നിടും മുദ്രാചലനങ്ങളൊ
നിങ്ങളും പരത്തും ചിറകിൻ നിഴലല്ലി
ഞങ്ങളും തന്നുള്ളതമായ വാനം.
നിത്യമായ് നിശ്ചലമായതു കാണുന്നു,
സത്യമായ് തോന്നുന്ന മിഥ്യമാത്രം."

നിത്യമായും നിശ്ചലമായും ആകാശം നിലകൊള്ളുന്നതായി നമുക്കു തോന്നുന്നു. അതു മിഥ്യയാണു്. ആധുനികശാസ്ത്രം പറയുന്നതു് ആകാശം സാങ്കല്പികമാണെന്നാണല്ലോ. നിമിഷത്തിന്റെ ചിറകടിയിൽ ജീവിതത്തിന്റെ പഴമ്പൂക്കളം കൊഴിയുന്നു. പിന്നേയും നൂതനഭംഗികളം വിരിയുന്നു. നിമിഷത്തിന്റെ ആഘാതമേറ്റു് സൂര്യബിംബവും ഒരിക്കൽ കേട്ടേക്കാം. എങ്കിലും ആ കരിക്കട്ടയെ വീണ്ടും മനുഷ്യന്റെ സർഗ്ഗശക്തി തീജ്വാലയാക്കും. കല്ലൂരിയുടെ കാവ്യം, ജീയുടെ മറെറാരു ചിന്താസുന്ദരമായ ഭാവഗീതമാണു്. കല്ലൂരി വൈരക്കല്ലിനോടു പറയുന്നു. "നീ ഉന്നതപദവിയിലാണു് അഹങ്കരിക്കരുതു്. നാം ഇരുവരും ഭൂമിയുടെ പ്രയത്നഫലമാണു്. തീജ്വാലയാകുന്ന തൂലികയാൽ യന്ത്രങ്ങളാകുന്ന ലിപികൊണ്ടു ഞാൻ പുതിയമനുഷ്യസംസ്കാരമാകുന്ന കാവ്യം പകർത്തുന്നു." മനുഷ്യനെ ഈ യന്ത്രസംസ്കാരം കാടത്തത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോകാതിരിക്കാൻ കവി ആശിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ നോക്കിയാൽ ഓട്ടക്കുഴലിലെ ഓരോ കവിതയും കവിതയുടെ ദീപ്തമായ ചിന്തയുടേയും ധ്യാനത്തിന്റേയും പരിണതഫലങ്ങളാണെന്നു് അനുവാചകർക്കു് ബോധപ്പെട്ടും.

ഭാവനാവൈപുല്യമാണു്, ജീയെ മറു കവികളിൽ നിന്നും മാററി നിർത്തുന്ന മറെറാരുഗുണം. ജീവിതത്തിന്റെ സകല മണ്ഡലങ്ങളിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൂലിക സ്വച്ഛന്ദം വിഹരിക്കുന്നു. ഒരവസരത്തിൽ ഷേക്സ്പീയർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. കവിയുടെ ദൃഷ്ടികളം ഭാവനോജ്ജ്വലങ്ങളായി സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നും ഭൂമിയിലേക്കും ഭൂമിയിൽ നിന്നും സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കും പറക്കുന്നുവെന്നു്. ദേശകാലവ്യത്യാസംക്ലേടാതെ മഹാകവികളുടെ ഭാവനാസൃഷ്ടികളം വിജയിക്കുന്നു. ജീയുടെ പല കവിതകളും ഏതു ഭാഷയിൽതർജ്ജമ ചെയ്താലും പ്രകാശിക്കുമെന്നു പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥമിതാണു്. സങ്കുചിതമോ, പരിമിതമോഅല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യമണ്ഡലം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിഭസഞ്ചരിക്കാത്തദിക്കില്ല. എവിടേയും ഒരു ഉജ്ജ്വലപ്രഭയോടെതാതെഅദ്ദേഹത്തിന്റെതൂലിക പിൻവാങ്ങുന്നുമില്ല. അദ്ദേഹം വരയ്ക്കുന്ന ചിത്രങ്ങളും ഒരു റിപ്പോർട്ടിന്റെരീതിയിലല്ല. കടിഞ്ഞാണിട്ടവികാരങ്ങളും, കമനീയമായ ഭാവനാഘടനയിലേറി,ചിന്തയുടെ വിവിധമണ്ഡലങ്ങളിലേക്കു് അയാസമെന്യേസഞ്ചരിക്കുന്ന ഒരുപ്രതീതി, ജീയുടെ ഓരോ കവിതയും നമ്മിൽ ഉളവാക്കുന്നു. പ്രകൃതിവർണ്ണനയായാലും പ്രേമകഥകളായാലും, കഷ്ടകജീവിതമോ, ദേശാഭിമാനപരങ്ങളോ, അന്തർരാഷ്ട്രീയപരങ്ങളോ, സോഷ്യലിസമോ ആയാലും, മിസ്റ്റിസിസമോ സിംബോളിസമോ ആയാലും ശരി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിണതപ്രജ്ഞ എല്ലാററിലും തുല്യമായി ഉല്ലസിക്കുന്നു. ചില കവികൾക്കു്, ചില വിഷയങ്ങളേയോ ഇതിവൃത്തങ്ങളേയോ ആസ്പദമാക്കി മാത്രമേ നല്ല ഭാവഗീതങ്ങളം എഴുതാൻ സാധിക്കുന്നുള്ളു. ഇതിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്ഥനാണു് ജി. വിശ്വസാഹിത്യത്തിൽപ്പോലും ഈ ഗുണം ദുർല്ലഭം ചിലരിലേ നാം കാണുന്നുള്ളു. ഏതു വിഷയമായാലും ജീക്കു സ്വന്തമായി ചില കല്പനകളുണ്ടു്, സ്വന്തമായി ചിലതു പറയാനുണ്ടു്. അതും സ്വതസ്സിദ്ധമായ ഒരു ശൈലിയിൽ കഴിഞ്ഞപത്തിരുപതു വർഷത്തെ, പദ്യസാഹിത്യം പരിശോധിച്ചാൽ, അവയിൽ വലിയൊരു ഭാഗം ദേശീയ കവിതകളാണു്. ജീയുടെ പല കവിതകളും അദ്ദേഹവും ഒരു ഗാന്ധിയൻ ദേശഭക്തനാണെന്നു തെളിയിക്കുന്നു. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗാന്ധിസം "തണുത്തുറഞ്ഞ നിഷ്ക്രിയത്വമായ ഒരു സങ്കേതമല്ല, വീര്യമുള്ള വിപ്ലവ

മാണു്.” അദ്ദേഹം ഒരു ദേശീയവാദിയേക്കാൾ, ഒരു സർവ്വദേശീയവാദിയും മനുഷ്യവർഗ്ഗപ്രേമിയുമാണെന്നു്. ‘നാളെ’, ‘നായ്ക്കൾ’ ‘ക്ലാണകം’ ‘രക്തബിന്ദു’ മുതലായ കവിതകളും ഈ വസ്തുത സുതരാം തെളിയിക്കുന്നു. മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനായി കാണാൻ പഠിച്ച കവികളും നമുക്കധികമില്ല. ജീവിതത്തിന്റെ ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങളെ അദ്ദേഹം മാനിക്കുന്നു മനുഷ്യവർഗ്ഗം ഒന്നെന്നു് അദ്ദേഹം വിശ്വസിക്കുന്നു. സൃഷ്ടിപരമായ ഒരു വിപ്ലവത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു.

“നീതിതൻ ചുടുകണ്ണീർ തുടപ്പാൻ വന്നു ‘നാളെ’
നീ, തികച്ചുമാനന്ദിച്ചുകൊണ്ടാലും കൃഷ്ണവേലാ.”

ജീയുടെ കവിതകളിൽ നല്ലൊരു ഭാഗം മിസ്റ്റിസിസം, സിംബോളിസം ഈ വകുപ്പുകളിൽപ്പെടുന്നു. ഓടക്കുഴലിലുള്ള പത്തു-പതിനഞ്ചു കവിതകളും മേൽപ്പറഞ്ഞ രീതിയിലുള്ളവയത്രേ. പുല്ലിൻകൊടി മുതൽ പൂവാലംവരെ ഗ്രന്ഥം ചുറ്റുന്ന അപ്രമേയമായ ദിവ്യചൈതന്യത്തെ സാക്ഷാൽക്കരിക്കുകയാണു് അദ്ദേഹം തന്റെ മനോഹരങ്ങളായ മിസ്റ്റിക്ക കവിതകളിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ‘എന്റെ വേളി’ ‘നിശാഗീതം. ‘പങ്കജഗീതം’ ‘സാക്ഷാൽക്കാരം’ മുതലായ കവിതകളിൽ, നാനാത്വത്തിലൂടെ ഏകത്വം കാണുവാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിക്കുന്നു. ഇവ നമ്മുടെ ദൈനംദിന ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചല്ലെന്നും, ‘എസ്സോപ്പിസമാണെന്നും’ ഒരു വിമർശനം വന്നേക്കാം. എന്നാൽ യാതൊരുത്തർക്കും ഒരു ആനന്ദമൂർച്ഛയോ, ദിവ്യാനുഭൂതിയോ, ധ്യാനമോ ഒന്നും പകർന്നില്ലെന്നു വിധിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. ജി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റൊരു ആശയപ്രകാശനരീതിയാണു് സിംബോളിസം (പ്രതിരൂപാത്മകം). മനഃപൂർവം ആളുകളെ കുരുക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ഈ രീതി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതല്ലെന്നു്, അദ്ദേഹവുമായി പരിചയമുള്ളവർക്കറിയാം. അനായാസമായി മനസ്സിലുദിച്ചിട്ടുള്ളവയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിരൂപകവിതകൾ. ‘ഒരേ തീയു്’, ‘അലക്കുകാരി’, ‘ക്ലാണകം’ മുതലായവ ജീയുടെ സിംബോളിക്ക കവിതകൾക്കുള്ള നല്ല ഉദാഹരണങ്ങളാണു്.

ചുരുക്കത്തിൽ, ജീയെ അടുത്തറിയുവാൻ അനുവാചകരെ സഹായിക്കുന്ന ഒരു ഒന്നാന്തരം പ്രസിദ്ധീകരണമാണു് ‘ഓടക്കുഴൽ’ ഇന്നു മലയാളത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവരിൽ ഏറ്റവും ശ്രേയനായ ഒരു വ്യക്തിയാണു് ജീ. കേരളത്തിലെ ഇന്നത്തെ തലമുറയുടെ ഒരുന്നത നേതാവാണു് അദ്ദേഹം. കേരളസംസ്കാരവും, വിശ്വസംസ്കാരവും, ധാർമ്മികപ്രവണതകളും, കതിരിടുന്ന പുത്തൻ ചിന്താഗതികളുമെല്ലാം ഓടക്കുഴലിലൂടെ സഹൃദയന്മാർക്കു കേൾക്കാം. സംസ്കാരത്തേയും പുരോഗതിയേയും ബഹുമാനിക്കുന്ന ഒരാൾക്കു്, ജീയെ ബഹുമാനിക്കാതിരിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. ഓടക്കുഴലിനുള്ള രണ്ടു ചെറിയ പോരായ്മകൾ കൂടി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു് ഈ ഉപന്യാസം സമാപിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഇതിലെ കവിതകൾക്കു് ഒരു ചെറിയ ടിപ്പണി കൂടി ആകാമായിരുന്നു. സാധരണക്കാർക്കു് ജീയുമായി അടുത്തു പരിചയമാകുന്നതിനു് അതു സഹായിച്ചേനെ. രണ്ടാമതായി ഇതിൽ അടക്കം ചെയ്തിട്ടുള്ള സംസ്കൃതവൃത്തത്തിൽപ്പെട്ട ചില കവിതകൾ ഒഴിവാക്കാമായിരുന്നു. പുതിയ തല മുറക്കാർക്കു പലർക്കും അവ അത്ര രസിച്ചു എന്നു വരികയില്ല. അവ മൂന്നോ നാലോ മാത്രമേയുള്ളുവെന്നു സമാധാനിക്കാം. ലോകം ഭിന്നരുചിയാണല്ലോ. ചിലർക്കു് അവ രസിച്ചു എന്നുവരാം ക്ലേശത്തെ, ജീയുടെ നാലഞ്ചു ഒന്നാംകിടകവിതകൾ ഇതിൽചേർത്തിട്ടില്ലെന്നും ചിലർക്കു അഭിപ്രായം കാണാം. ഉദാഹരണത്തിനു്, “കാലിപ്പാട്ടു്”, ഭിന്നസംധ്യ, രക്തപടഹം, അദ്ദായം, യുദ്ധക്കളങ്കം” മുതലായവ. പുസ്തകത്തിന്റെ മറ്റു മെച്ചങ്ങളും നോക്കുമ്പോൾ ഇവ തുച്ഛ്യകോടിയിൽ പോകാനേ ഉള്ളു. പുസ്തകത്തിന്റെ ‘ഗെറ്റപ്പു്’ മുഖഭംഗി’ മുതലായവയെപ്പറ്റി മായുദ്ഭമിക്കുമ്പനിക്കാരാണു് പ്രസാധകർ എന്നു പറഞ്ഞാൽ മറ്റു വിശേഷ

ശൃംഗകവിത.

ആ വൃക്ഷം.

കെ. കൊച്ചുനമ്പൂതിരി രാജാ, ബി. എ., ബി. എൽ.

സ്നേഹത്തിന്റെ, ഒരു ചെറു കിരണം ദ്വേഷതത്തുക്കളാൽ തുന്നിക്കൂടിയ അതിന്നുള്ളിലേയ്ക്കു നഴഞ്ഞുകയറി.

അതു പരിപൂതമായി; പ്രശോഭിതമായി.

ഒരു കരിയിലപോലെ കിടന്നിരുന്ന അതു് പുതുമോടിയോടെ തളിർത്തു തഴച്ചു വളർന്നു.

അതിന്റെ വളർച്ച് ഇനിയും നിന്നിട്ടില്ല.

ഉന്മേഷഭരിതങ്ങളായ അതിന്റെ ചെനപ്പുകളിൽ കുസുമങ്ങൾ ഒന്നിനു പിമ്പൊന്നായി മൊട്ടിട്ടു വിരിയുകയാണു്.

ഈ പൂക്കൾക്കു വാട്ടമില്ല; വീഴ്ചയുമില്ല.

ഇവയിൽ നിന്നുവരുന്ന തേൻ ഏതു നകുന്നാലും അവസാനിക്കുന്നതുമല്ല.

അനിവാര്യമായ മാധുര്യത്താൽ അതു മധുവുണ്ണുന്ന വണ്ടിനികളെ മത്തുപിടിപ്പിക്കുകയാണു്.

ഇതാ! അവയും ഗാനങ്ങൾ മൂളുവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. എന്തൊരു ഭംഗി! എന്തൊരു കൌതുകം!

തഴച്ചു പൂത്തുനില്ക്കുന്ന ഇതിനു ചുറ്റും എപ്പോഴും ഒരു ഗായകസംഘം നൃത്തം വെയ്ക്കുന്നുണ്ടു്.

ആനന്ദാത്മകലോകത്തിൽ അനശ്വരമായ ഒരു സ്ഥാനം ഇതിനു കരഗതമായിക്കഴിഞ്ഞു.

ണങ്ങൾ ചേർക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. മറ്റു മഹാകവികളുടേയും കൃതികൾ, ഈ ശ്രുതിയിൽ വരുത്തുവാൻ, നമ്മുടെ പ്രസിദ്ധീകരണക്കാർ ശ്രമിച്ചാൽ, അതു് ഭാഷയ്ക്കും, സാഹിത്യകാരന്മാർക്കും വായനക്കാർക്കും അനുഗ്രഹമായിരിക്കും. കൈരളിയുടെ കരപുടങ്ങളിൽ, കമനീയമായ ഈ ഓടക്കുഴൽ നാദബ്രഹ്മം പൊഴിച്ചുകൊണ്ടു നീണാൾ വിലസിക്കുമാറാകട്ടെ.

ഒരുങ്ങുക.

പൊന്ന്യം.

പൂമണിമേടയും പൂമുറ്റമെത്തയും
പൂവലാംഗികളും പൂവാടിയും
ആരാരുമാശിക്കുമാരമ്യരംഗത്തി-
ന്നാനന്ദനിർവ്വാണം പുല്കിടുവാൻ.

മാളികത്തട്ടിലെ മാകേജീവിതം
മോഹനം താനതു കാമ്യമെന്നാൽ,
ആയതിൻ സാഖ്യതയ്ക്കായിരമായിരം
ആത്മാക്കളെയ്യോ നശിച്ചിടേണം!

അല്ലലെഴാതെയാ മേടകൾ മിന്നുവാൻ
അല്ലലിൻ മാടങ്ങളാണ്ടുപോണം!
ആ ദിവ്യജീവികൾക്കാനന്ദമേകുവാൻ
വേനേ തിന്നം വിവശർവേണം!

സോദരജീവരക്തത്തിലെ മത്തുന്ന
സാകൂതം മത്തടിച്ചുത്തുകൂടീ!
നാവുന്ന വേഷ്ടിൻ നനവിലേ, നീക്ഷയം
നാകീയ സൌഭാഗ്യം നാമൊട്ടുക്കൂ!

* * *

പിന്നേയും സോദരാ നീയെന്തു കേഴുന്നോ
പൊന്നണിപ്രാസാദശൃംഗമേറാൻ!
വേണ്ട; നമുക്കീ നെറികെട്ടനീതിതൻ
കണ്ണുമടക്കണമാത്തവേഗം

മർത്ത്യരില്ലാത്ത മർത്ത്യരില്ലാത്ത
മണ്ഡലലോകം മനുഷ്യലോകം.
പാപങ്ങളില്ലാത്ത പട്ടിണിയില്ലാത്ത
പാവനലോകം നമുക്കുവേണം.

അപരാധിനി?

ററി. എസ്സ്. ഭാസ്കർ, കോഴഞ്ചേരി.

നിശയുടെ ഉദാസീനത തെല്ലൊന്നു മാറി. പൂവ്വിക്കിന്റെ കപോലങ്ങളിൽ അരുണിമ വ്യാപിച്ചു. പ്രഫുല്ല പ്രസൂനങ്ങളുടെ സൌന്ദര്യ്യ ചോരന്മാരായ മധുകരന്മാർ തങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തി യിൽ വ്യാപൃതരായി കാണപ്പെട്ടു. പരാഗപാന ത്താൽ മദോന്മത്തനായ പവനൻ മുടന്തി മുട ന്തി കടന്നു പോകുന്നു.

സുധ—ഏകാകിനിയായി, നിർന്നിമേഷയാ യി അനന്തതയിൽ എന്തിനേയോ തിരഞ്ഞുകൊ ണ്ടു—വാതായനത്തിൽ കൂടെ ബഹിരന്തരീക്ഷ ത്തിലേക്കു ദൃഷ്ടിപായിച്ചുകൊണ്ടു ശയ്യയിൽ തന്നെ കിടക്കു കയാണു്. അവൾ എപ്പോഴേ ഉണർന്നതാണെന്നു റിയില്ല. ഒരു പക്ഷേ കഴിഞ്ഞ രാത്രി നിർദ്ദയ യായ നിദ്രാദേവി അവളെ നിഷ്കരുണം ഉപേ ക്ഷിച്ചു പോയിരിക്കും. അവളുടെതലമുടിചിന്നി ച്ചിതറിക്കിടക്കുന്നു. രാത്രി മുഴുവൻ കരഞ്ഞതു കൊണ്ടു് അവളുടെ മുഖം തന്നെ പ്രാകൃതമായി ത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

അതേ, പ്രകൃതിയിലെ ഓരോ വസ്തുവിനുമുള്ള ആനന്ദാനുഭൂതിയും മനോഭാവങ്ങളുടെ അഭിവ്യ ക്തിയിലുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും മനുഷ്യജീവിത ത്തിൽ പാപമാണു്. പ്രകൃതിയിലെ ആനന്ദകോ ലാഹലങ്ങൾക്കിടയിൽ മനുഷ്യൻ കവിത കാ ണുന്നു: സ്വർഗ്ഗീയ സൌന്ദര്യ്യം ആസ്വദിക്കുന്നു. എന്നാൽ തന്റെ വർഗ്ഗത്തിൽ അതെല്ലാം നീതി വിരുദ്ധവും അധർമ്മവുമാണു്. സുധയുടെ മനസ്സ് ഈ വിരുദ്ധഭാവങ്ങളുടെ ഒരു സംഘട്ടന സ്ഥല മായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിരിക്കുകയാണു്. ബുദ്ധിയുടെയും മനസ്സിന്റെയും വികസനത്തോ ടുകൂടെ സുധയുടെ മനസ്സിലും ഏതോ വിചാര തരംഗങ്ങൾ അലയടിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

കഴിഞ്ഞ പതിനെട്ടുകൊല്ലങ്ങൾക്കിടയിൽ ദുഃഖമെന്തെന്നു സുധ ഒരിക്കൽ മാത്രമേ അറി ഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ. മൂന്നു വർഷം മുമ്പു നടന്ന പിതാവി ന്റെ മൃത്യു അവളെ വേദനിപ്പിച്ചിരുന്നു. തന്റെ മൃത്യുമകളുടെ ആരോഗ്യത്തിലും ബുദ്ധിയിലും അവളുടെ മാതാവു് അഭിമാനം കൊണ്ടിരുന്നു. അവർക്കെന്തെങ്കിലും സുഖക്കേടു പിടിപെട്ടി ട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. അവളുടെ കൊച്ചു നാളത്തി ഉഷയും അനുജൻ കുട്ടപ്പനും മാതാവി ന്റെ ആജ്ഞയേക്കാൾ അവരുടെ ചേച്ചിയുടെ ആജ്ഞ കൂടുതലായി മാനിച്ചിരുന്നു. 'സുധയോടു പറയുമോ അതു കേട്ടാൽ മതി അവരുടെ കുസൃതികളെല്ലാം ഓടിഒളിക്കാൻ. ഇതുകൊണ്ടെല്ലാം ആ മാതാവിനു മകളിലുള്ള മതിപ്പു പതിന്മടങ്ങു വർദ്ധിച്ചിരുന്നു.

തങ്ങളുടെ പ്രഥമസന്താനം ഒരാൺ കുഞ്ഞാ യിരിക്കണമെന്നു് ആ മാതാപിതാക്കൾ ആഗ്ര ഹിച്ചു. പക്ഷേ അവർക്കു സുധയേയാണു കിട്ടി യതു്. അവർ അവളെ പുത്രനേപ്പോലെ വള ർത്തി. അവൾ ഓടിച്ചാടിക്കളിക്കുന്നതും, ചിത്ര ശലഭങ്ങളെ പിടിക്കാൻ അമ്മയുടെ പിമ്പെ പാറിക്കൂടുന്നതും മറ്റും കാണുമ്പോൾ ആ മാതാ പിതാക്കൾ ആനന്ദവിവശരായി തീരാറുണ്ടാ യിരുന്നു.

"സ്കൂളിലയയ്ക്കാൻ ഇത്ര ധൃതിയെന്താണു്? അ വൾ കൊച്ചുകുഞ്ഞല്ലേ? കളിച്ചു നടക്കേണ്ടപ്രാ യം." മകളെ സ്കൂളിലയയ്ക്കാൻ ധൃതികൂട്ടിയമാതാ

യിനോടു് അവളുടെ അച്ഛൻ പറഞ്ഞതാണു്. മൂന്നു വയ്സ്സു മുമ്പു സുധ മൂന്നാം ഫാറത്തിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കിയപ്പോൾ സ്നേഹസമ്പന്നനായ ആ പിതാവു് തന്റെ തെറ്റു് സ്വയം സമ്മതിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു—"എന്റെ സുധ എത്ര മിടുക്കി! നേരത്തേ സ്കൂളിലയച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അവളിപ്പോൾ മട്ടിക് പാസ്സാകുമായിരുന്നു.

ആ പിതാവിനു് മകളുടെ പഠിത്തം പൂർത്തിയാക്കിക്കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അയാൾ അന്ത്യശ്വാസം വലിക്കുമ്പോൾ ഭാര്യയോടു പറഞ്ഞു—"എന്റെ സുധ, അവളുടെ പഠിത്തത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കണേ."

പിതാവിന്റെ മരണം ആ കുടുംബത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക സ്ഥിതിയെ സാരമായി ബാധിച്ചു. വാത്സല്യനിധിയായ മാതാവു് ശേഷിച്ച സ്വത്തു കുട്ടികളുടെ പഠിത്തത്തിനു വേണ്ടിമാത്രം വിനിയോഗിച്ചു. സുധയുടെ ഭാവിയെപ്പറ്റി ആ മാതാവിനു പൂർണ്ണമായ വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു.

സുധ—അവൾ മട്ടിക്ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുകയാണു്. അവളാണു് സ്കൂളിന്റെ അഭിമാനസ്തംഭം. അവളുടെ ഹെഡ്മിസ്ട്രസ് രണ്ടു മൂന്നു പ്രാവശ്യം ഭാഗ്യവതിയായ അവളുടെ മാതാവിനെ വീട്ടിൽ ചെന്നു അനുമോദിച്ചിരുന്നു. സുധ അത്രയ്ക്കു സമർത്ഥയാണു്. പഠിത്തത്തിൽ മാത്രമല്ല പ്രസംഗം, ചിത്രമെഴുത്തു്, സംഗീതം, അഭിനയം എന്നിവയിലും അവൾ അസാധാരണമായ നൈപുണ്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു. നാട്ടുകാർ സുധയുടെ മേധാശക്തിയിൽ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടിരുന്നു.

സുധയ്ക്കു ചില ചീട്ടുകളുണ്ടു്. അവൾ നേരത്തിനും കാലത്തിനും എഴുന്നേല്ക്കും. തന്റെ സഹോദരങ്ങളേയും അവൾ നേരത്തേ തന്നെ ഉണർത്തും. ഇതര ചിന്തകളിൽ മനസ്സു വ്യാപരിക്കാതിരിക്കുന്ന ആ പ്രഭാതവേള അവൾ തന്റെ അദ്ധ്യയനത്തിനുവേണ്ടി വിനിയോഗിക്കും. യാതൊരു ജോലിയും പ്രയാസമെന്നു പറഞ്ഞു് അവൾ തള്ളിക്കളയാറില്ല. മകളുടെ ഏകാഗ്രമായ അദ്ധ്യയനത്തിൽ സന്തുഷ്ടയായ മാതാവു് അവളെ ഗൃഹകാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വിളിക്കാറേ ഇല്ല.

സുധയുടെ നിർഭീകതയും സൽസ്വഭാവവും അനുകരണയോഗ്യമാണു്. ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയിൽ സ്ത്രീ പുരുഷന്റെ പൂരകമാണു്. ഇരുകൂട്ടരും ജനിക്കുന്നതും വളരുന്നതും ഒരുപോലെ. എന്നാൽ മനുഷ്യനിർമ്മിതങ്ങളായ നിയമങ്ങൾ അവരെ വേർതിരിക്കുന്നതിനു് ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കൃത്രിമയുക്തിയുടെ പ്രയോഗം ധാരാളം കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആൺകുട്ടികൾ പെൺകുട്ടികളെ ആദരവോടുകൂടെ വീക്ഷിക്കാറില്ല പെൺകുട്ടികൾ ആൺകുട്ടികളെ സഭീതയോടുകൂടി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നു. റോഡിൽക്കൂടെ നടന്നുപോകുന്ന പെൺകുട്ടികളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ സൽസ്വഭാവിയായ ഒരു ആൺകുട്ടിപോലുമില്ല. ഇതാണു് ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി.

സുധ—അവൾ വീട്ടിൽ നിന്നു് തിരിച്ചാൽ നേരേ സ്കൂളിലെത്തും. അവൾക്കു് ഇടത്തും വലത്തും നോക്കേണ്ട കാര്യമില്ല. ആരെയും പ്രതീക്ഷിച്ചു് ഇടയ്ക്കു താമസിക്കേണ്ടതായുമില്ല. എന്നിട്ടു് അവൾക്കു് 'ബോയിസ് സ്കൂളിലെ' ചില കുട്ടികൾ മൂലം ചില അനിഷ്ടസംഭവങ്ങളെ നേരിടേണ്ടിവന്നു.

ഏതോ ഒരു കുട്ടി അവളുടെ മുമ്പിൽ കൂടി കടന്നുപോകുമ്പോൾ തന്റെ 'കെർച്ചീഫ്' യാദൃച്ഛികമായിട്ടെന്നപോലെ താഴെയിട്ടിട്ടു് കടന്നുപോയി. സുധ ആ കുട്ടിയെ സംബോധനചെയ്തുകൊണ്ടു പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ പിന്നീടൊരിക്കലും ഈ മാതിരി സാഹസകൃത്യത്തിനു് അവനെ പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടോ ധൈര്യപ്പെടുത്തിയിട്ടോ ഇല്ല. മറ്റൊരവസരത്തിൽ ഒരു 'ലവ് ലെട്ടർ' മായി 'സുധയ്ക്കു് ബോയ്സ് സ്കൂളിലെ ഹെഡ്മാസ്റ്ററുടെ മുമ്പാകെ ഹാജരാകേണ്ടതായും വന്നു. സുധയുടെ ഈ മാതിരി സംഭവങ്ങൾ അവൾക്കു തന്റെ സഹപാഠികളുടെ ഇടയിൽ

ഒരു ഉയർന്നസ്ഥാനം സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തു. കൂടാതെ അവർ ഹെഡ്മിസ്ട്രസിന്റെ വിശ്വാസത്തിനും പാത്രമായി തീർന്നു. അവളുടെ അമ്മ, ആനന്ദാഭിമാനങ്ങളുടെ ഉന്നതശൃംഗങ്ങളിലാണു വിഹരിച്ചിരുന്നെങ്കിലും അനിഷ്ടങ്ങളേക്കുറിച്ചുള്ള ആശങ്ക അവരെ ഭയപ്പെടുത്തിയിരുന്നു.

ആ സുധ, പ്രഭാതം പ്രാപിയുടെ സന്ദേശവുമായി എത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ടും, തന്റെ ശയ്യയിൽ നിന്നും ഇതുവരെയും എഴുനേൽക്കാതെ കിടക്കുന്നതിനു കാരണമെന്താണു്? തികച്ചും ആശ്ചര്യമാണിതിനു്. സ്വീകരിക്കുവാൻ ഉള്ള ദിവസവുമാണു്. അവളുടെ അസാധാരണമായ അലസ്യത്തിനു കാരണമെന്താണാവോ?

അവർ തന്റെ ഹൃദയം അക്കോ സമർപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അവളും തന്റെ അഭിലാഷങ്ങൾക്കും ആഗ്രഹങ്ങൾക്കും ഒരു ലക്ഷ്യസ്ഥാനം തിരയുകയാണു്. ആ വള്ളിയും ഏതോ തരുവിൽ പറ്റിപ്പിടിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അവളുടെ ജന്മസിദ്ധമായ അഭിലാഷം പൂർത്തിക്കുവേണ്ടി അവളുടെ അന്തരാത്മാവു് അവളെ പരിഭ്രാന്തയാക്കിത്തീർത്തു.

ആരാണു് സുധയുടെ ഹൃദയം കവർന്നവൻ? രമേശൻ. സുധയ്ക്കു് ആ പേരിനോടു പ്രത്യേക പ്രതിപത്തിയില്ല. രമേശനു പകരം ഉമേശനോ ആരു തന്നെയോ ആകട്ടെ. അവർ രമേശനെന്നപേരു കൊണ്ടു് ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ആളിന്റെ വ്യക്തിത്വവും പെരുമാറ്റവും അവളെ അദ്ദേഹത്തിലേക്കു് ആകർഷിച്ചു. അവർ അതിൽ അലിഞ്ഞു ചേരാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. രമേശൻ സുധയുടെ സ്കൂളിലെ ഏക പുരുഷാദ്ധ്യാപകനാണു്. അദ്ദേഹം വിവാഹിതനാണോ അല്ലയോ എന്നു സുധ തിരക്കിയിട്ടില്ല. അയാളുടെ പ്രായത്തേക്കുറിച്ചു് അവർക്കറിയേണ്ട. മൂന്നുകൊല്ലമായിട്ടു് അവർക്കു് ആ അദ്ധ്യാപകനെ പരിചയമാണു്. അവർക്കു കണക്കിനു ഒന്നാം സ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതു് ഈ അദ്ധ്യാപകനാണെന്നു് അവർക്കറിയാം.

രമേശൻ ഒരു പെൺപള്ളിക്കൂടത്തിലെ അദ്ധ്യാപകനാണു്. അയാൾ അധികമായി സംസാരിക്കാറില്ല. തന്റെ വിഷയം പഠിപ്പിക്കുകമാത്രമാണു് അയാളുടെ മുഖ്യമായ ജോലി. ആ വിഷയത്തിലുള്ള പരിപൂർണ്ണജ്ഞാനം അയാൾ കരസ്ഥമാക്കിയിരുന്നു. രമേശൻ പാഠം എടുക്കുമ്പോൾ അയാളുടെ ദൃഷ്ടികൾ പുറകിലുള്ള ഭിത്തിയിൽ ഉറപ്പിച്ചിരിക്കും. സംശയനിവാരത്തിനുവേണ്ടി കുട്ടികൾ അയാളുടെ മേശയ്ക്കു ചുറ്റും കൂടി നില്ക്കുവാൻ അയാൾ അനുവദിക്കാറില്ല. അയാൾ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഓരോ പാഠവും കുട്ടികൾക്കു ഹൃദയംഗമമാക്കിതീർക്കാറുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അദ്ധ്യാപനത്തിലുള്ള നൈപുണ്യം മൂലം പലരും അദ്ദേഹത്തെ ട്യൂഷനുവേണ്ടി നിർബന്ധിച്ചിരുന്നെങ്കിലും രമേശൻ അതെല്ലാം നിരസിക്കുകയാണു് ചെയ്തതു്.

രമേശൻ തീരെ അരസികനല്ല. കണക്കിനേപ്പോലെയുള്ള ക്ലിഷ്ടമായ വിഷയവും മനോരഞ്ജകമായ വിധത്തിൽ പഠിപ്പിക്കാൻ രമേശനറിയാം.

"കണക്കു ദ്വൈതവാദിയാണു്. അവിടെ ഒന്നിനോടു് ഒന്നു ചേർന്നാൽ രണ്ടായിതീരുന്നു. എന്നാൽ ബാഹ്യലോകത്തിൽ—ആ സൌകുമാര്യലോകത്തിൽ രണ്ടു വസ്തുക്കൾ ഒന്നിച്ചു ചേർന്നാൽ ഒന്നായി തീരുകയാണു പതിവു്. രണ്ടു നദികൾ ഒന്നായിതീരുന്നു." ഇത്രയും പറയുമ്പോഴേക്കും കുട്ടികളുടെ മുഖത്തു് ഖിന്നതയുടെ നേരിയ ഛവി പരക്കുന്നതു് കാണാം. ക്ലാസ്സിൽ പൊട്ടിച്ചിരികൾ അടങ്ങി വീഴും. സുധയും പുളകച്ചാർത്തു് അണിയാറുണ്ടു്. അദ്ധ്യാപകന്റെ "ഞാൻ ദ്വൈതവാദിയായ കണക്കു പഠിപ്പിക്കുന്ന ഒരു അദ്ധ്യാപകനാണു്" എന്നുള്ള അന്ത്യവാചകത്തിലെത്തുമ്പോഴേക്കും കുട്ടികളുടെ ഭാവം മാറിക്കഴിയും. എന്നാൽ സുധയുടെ ദൃഷ്ടികൾ പരീക്ഷീണയായി രമേശനിൽ നിന്നു പിൻതിരിയുന്നതു കാണാം. രമേശൻ ഇതെല്ലാം ക്ലാസ്സ് ബോർഡിനോടായിട്ടായിരിക്കും പറയുന്നതു്.

സുധ ദൃഷ്ടിയിൽ അവളുടെ അദ്ധ്യാപകൻ അദ്ധ്യാപകനല്ല. 'അദ്ധ്യാപക'നിൽ ഇല്ലാത്ത ഏതോ ഒരു ഭാവം അവർ ഈ അദ്ധ്യാപകനിൽ ദർശിച്ചു. ജീവിതസമരത്തിന്റെ അടിയൊഴുക്കിൽ ഈ സാധുകുട്ടിയും പെട്ടുപോയതിൽ അതിശയിക്കാനില്ല. അദ്ധ്യാപകൻ തന്റെ സുകുമാരഭാവനകളെ തന്നിൽ തന്നെ അമർത്തിവച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെ ജോലിയിൽ മാത്രമുള്ള അതീവതാൽപര്യം അയാളെ അധികാരികളുടെയും, വിദ്യാഭ്യാസമേലധികാരികളുടെയും പ്രത്യേക പരിഗണനയ്ക്കു പാത്രമാക്കി തീർത്തു. ഒരു പക്ഷേ രമേശൻ ഇഷ്ടമനസ്ഥിതിക്കാരനായിരിക്കാം. എന്നാലും അദ്ദേഹം ഉത്തമഗുണങ്ങളുള്ള ഒരു അദ്ധ്യാപകനായിരുന്നു.

രമേശനു മടിക് ക്ലാസ്സിലെ കുട്ടികളെയെല്ലാം നല്ല നിശ്ചയമില്ല. അവരുടെ ഊരും പേരും അദ്ദേഹത്തിനറിവില്ല. എങ്കിലും സ്കൂളിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ മുതൽ ഒന്നാംബഞ്ചിൽ ഒന്നാമതിരിക്കുന്ന സുധയേ മാത്രം നല്ലവണ്ണം അറിയും. എന്തുകൊണ്ടോ അവളുടെപേരുമാത്രം അദ്ദേഹം ഓർമ്മയുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു വേള അവളുടെ ഒന്നാംസ്ഥാനം അവളെ നോക്കുന്നതിനും കാണുന്നതിനുമുള്ള ലൈസൻസ് അദ്ദേഹത്തിനു നൽകിയിരിക്കാം. സുധയുടെ ബുക്കുകളിൽ 'കറക്ഷൻ' നടത്തുന്നതിനും അവർക്കു നല്ല നല്ല ഉപദേശം നൽകുന്നതിനും അദ്ദേഹം ഇഷ്ടാനുസരണം കാണിച്ചിരുന്നു. സ്കൂളിലെ മത്സരങ്ങളിൽ സുധ വിജയം വരിച്ചാൽ രമേശന്റെ നയനങ്ങൾ ദീപങ്ങളായിതീരും. സുധയുടെ ദൃഷ്ടികൾ ചിലപ്പോഴൊക്കെ അയാളിൽ വന്നു പതിയുന്നതു് അദ്ദേഹം കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ രമേശൻ സുധ ഇതരവ്യാപാരങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ അവളിലേക്കു ദൃഷ്ടി പായിച്ചിരുന്നുള്ളൂ.

രമേശന്റെ വ്യക്തിത്വം സുധയേ അദ്ദേഹത്തിലേക്കു് ആകർഷിച്ചു. അവർ രമേശനെ മൂകയായി ആരാധിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. രമേശൻ സ്കൂളിൽ വരാതിരുന്നാൽ സുധയ്ക്കു് എന്തെന്നില്ലാത്ത ഹൃദയവേദനതോന്നിത്തുടങ്ങി. രമേശനെന്തെങ്കിലും അസുഖമുണ്ടായാൽ സുധയുടെ മുഖം ഉദാസീനമായിതീരും. അദ്ദേഹം സ്കൂളിലെ വിശേഷദിവസങ്ങളിൽ ഹാജരാകാതിരുന്നാൽ സുധയുടെ ഉത്സാഹം വാടിപ്പോകും. എന്നാൽ അവർ ഇതുവരെയും അദ്ദേഹത്തോടു് യാതൊന്നും സംസാരിച്ചിട്ടില്ല.

വാർഷിക പരീക്ഷ അടുത്തിരിക്കുന്ന ഈ സമയത്താണു് രമേശൻ് അടുത്തകൊല്ലം സ്ഥലം മാറ്റമാണെന്നു സുധ കേട്ടതു്. ഈ വാർത്ത വിദ്യാർത്ഥിനികളുടെ ഇടയിൽ യാതൊരു ഭാവഭേദവും വരുത്തിയില്ലെങ്കിലും സുധയുടെ ഹൃദയം വല്ലാതെ വേദനപ്പെടുത്തി. അവർ ഭൂമിയിലേക്കു താണുപോകുന്നതായി തോന്നി. മൂന്നു വർഷത്തെ നിരന്തരമായ സഹവാസം തകർന്നുപോവുക! അവിരാമമില്ലാത്ത ആരാധന ഫലപ്രാപ്തിയില്ലാതായിത്തീരുക! സുധയ്ക്കു കൂടുതലായി ചിന്തിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവളുടെ അന്തരാത്മാവു് അവളോടു മന്ത്രിച്ചു:—"നീ മൂന്നുകൊല്ലം മൌനിയായിരുന്നതെന്തിനു്? ആ നിഷ്ഠുരഹൃദയയുടെ പാരവശ്യം! അവളുടെ നാരീത്വത്തിൽ ഒളിച്ചിരുന്ന 'അഹം' ഒന്നുണർന്നു. ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായി അവളൊരു പുരുഷനു് കത്തെഴുതി.

അതേ, സുധ രമേശന്റെ പേക്കു കത്തെഴുതി. ഭാവിപരിണാമത്തെക്കുറിച്ചു് ഓർത്തു് അവളുടെ മനസ്സു് വ്യാകുലപ്പെട്ടുകയാണു്. അവർ രാത്രി മുഴുവൻ കരഞ്ഞു. അങ്ങനെ തന്റെ വേദനാഭാരം തെല്ലൊന്നു ലഘൂകരിക്കുവാൻ അവർ ശ്രമിച്ചു.

"ചേച്ചീ, ചേച്ചീ, ഇന്നു സ്കൂളിൽ പോകണ്ടേ? നേരം നന്നേ വെളുത്തു. എന്തൊരുറക്കമാ ചേച്ചീ.?" അമ്മുട്ടിയുടെ കൊച്ചുനുറുങ്ങുത്തി ഉഷ അവളെ ഉണർത്തി.

സുധ സ്കൂളിൽ പോകുന്നതിനു തയ്യാറായി. അവർക്കു ഭക്ഷണം രുചിപ്രദമായി തോന്നി

യില്ല. അധ്യയനവിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ച് എന്തോ ഒന്ന് ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കാൻ ഒരുങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്ന അവളുടെ മനസ്സിൽ. വഴിയിൽവച്ച് അവളുടെ ആത്മാവ് അവളെ സാന്ത്വനപ്പെടുത്തി—'സുധേ, ഇതിൽ നിന്റെ കുറ്റമെന്താണ്? നീ എന്നുവരെ ഇതു മറച്ചു വയ്ക്കും? എത്രനാൾ ഈ ദുഃഖം നീ സഹിക്കുമാണ്? കത്ത് ഇന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു കിട്ടും. അദ്ദേഹം എന്തു വിചാരിക്കുമോ എന്തോ? ഒരുപക്ഷേ നിന്റെ അപേക്ഷ നിരസിക്കുമായിരിക്കും. നീ നിന്റെ കടമ—ആരാധന—നിവ്വഹിച്ചു. സ്വീകരിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം അദ്ദേഹത്തിനുള്ളതാണ്. ലോകം നീ പാപകർമ്മം ചെയ്തെന്നു പറഞ്ഞേക്കാം. സാരമില്ല.''

രമേശൻ കണക്കു പഠിപ്പിക്കുകയാണ്. സുധ ക്ലാസ്സിൽ ഹാജരുണ്ടെങ്കിലും അവളുടെ ആത്മാവ് എവിടെ വിചാരിക്കുന്നു എന്നു നിശ്ചയമില്ല. അവളുടെ ഹൃദയം സ്പന്ദിക്കുന്നതിനൊപ്പം നാഴികമണിയുടെ സൂചിയും നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. മണി പതിനൊന്നായി. പോസ്റ്റുമാൻ രമേശനു കത്തു നൽകിയിട്ടു തിരിച്ചുപോയി. രമേശൻ നിവ്വികാരനായി കത്തു പൊട്ടിച്ചു വായിച്ചു. സംബോധന 'നാഥ'യെന്ന്. അവസാനം—'ചരണദാസിയായ സുധ' ചരണകമലങ്ങളിൽ സ്ഥാനം നൽകുന്നതിനുള്ള യാചന—സുകുമാരിയായ ഒരു നാരിയുടെ സനാതനമായ ആത്മസമർപ്പണം. രമേശന്റെ കൈകൾവിറച്ചു.

രമേശനിൽ ലീനമായിരുന്ന അദ്ധ്യാപകത്വം തല ഉയർത്തികാട്ടി 'നാഥൻ, ദാസി, സുധ, സുന്ദരി, സുശീല, നാരീത്വത്തിന്റെ സജീവമായ പ്രതിമ, ഉദ്യോഗം, സ്വാതന്ത്ര്യം, വ്യക്തിത്വം—ഇല്ല.' രമേശന്റെ ഹൃദയത്തിൽ കൂടി അനേകവിചാരങ്ങൾ കടന്നുപോയി. രമേശൻ ഒരദ്ധ്യാപകനായിട്ടു തന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു ജീവിക്കണം.

രമേശൻ കത്തുമായി ഹെഡ്മിസ്ട്രസ്സിന്റെ മുറിയിലേക്കുപോയി. അവർക്ക് ഇതിൽ വിശ്വാസമുണ്ടായില്ല. എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതു് എന്ന് അവർക്കറിയാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. രമേശന്റെ അദ്ധ്യാപകത്വം ശക്തിപ്രാപിച്ചു. ''അവളെ വിളിച്ചുഗുണദോഷിക്കണം. സ്ത്രീകളിന്റെ സൽപേരിനു കളങ്കം തട്ടാതെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാണ് നമ്മുടെ കടമ.''

രമേശനു് അപമാനം സംഭവിച്ചുപോലും! വിദ്യാർത്ഥിനി അദ്ധ്യാപകന്റെ പ്രേയസിയായിരിക്കുന്നതു് അപമാനമായിരിക്കാം. രമേശനും സുധയുമാണോ സത്യമായിട്ടുള്ളതു് അതോ അദ്ധ്യാപകനും ശിഷ്യയുമോ? പുരുഷനും സ്ത്രീയുമാണോ അതോ കേവലം ശബ്ദങ്ങളാൽ അറിയപ്പെടുന്ന പദവികളാണോ ശാശ്വതമായിട്ടുള്ളതു്?

അദ്ധ്യാപകന്റെ മനസ്സംസ്കാരം സുധയെ തന്റെ അരികിൽ വിളിച്ചു് അവളുടെ തെറ്റു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുവാൻ അയാളെ പ്രേരിപ്പിച്ചില്ല. അല്ല ധൈര്യപ്പെടുത്തിയില്ല. അന്യരുടെ മുമ്പിൽ തന്നെ പ്രേഷ്ഠനും വിദ്വേകശൂന്യയായ ബാലികയെ നിന്ദ്യയുമായി ചിത്രീകരിക്കുകയും, മറുള്ളവൻ അധിക്ഷേപിക്കുന്നതിനിടയിൽ ക്ഷമ കാണിക്കുകയും, നിന്ദിക്കുമ്പോൾ യശസ്സു സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതല്ലേ മനുഷ്യസംസ്കാരത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം?

ഹെഡ്മിസ്ട്രസ് സുധയെ ഓഫീസിൽവിളിച്ചു. അവളുടെ ചുറ്റും അദ്ധ്യാപികമാർ നിരന്നു നിൽക്കുന്നുണ്ട്. അക്കൂട്ടത്തിൽ അവളുടെ ആശാകേന്ദ്രമായ രമേശനും ഉണ്ട്. അവർ ക്ലാസ്സിൽ കൂടാതെ ചോദ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം ഉത്തരം നൽകി.

'അതേ, ഇതെന്റെ എഴുത്താണ്. ഞാൻ തന്നെയാണ് ഇതെഴുതിയതും.''

''ഇതു വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കാൻകഴിയുമോ?'' മനുഷ്യനിയമങ്ങൾ അക്ഷരശഃ പാലിക്കുന്നതിൽ തൽപ്പരയായ ഹെഡ്മിസ്ട്രസ് സുധയെ ലജ്ജിപ്പിക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചു പരാജയമടഞ്ഞു.

സുധ എഴുത്തു വായിച്ചു. അവളുടെ മധുരമാ

ത്തിൽ അവളുടെ പ്രിയതമനെയല്ലാതെ മറ്റാരേയും അവർ കണ്ടില്ല.

"നാഥാ, ഒരു പക്ഷേ അവിടുത്തേക്ക് ഈ സംബോധനപുത്തിരിയായിരിക്കാം. ഞാൻ ഒരു സ്ത്രീ. എനിക്കു കേവലം ആത്മസമർപ്പണം നടത്താൻ മാത്രം അറിയാം. എന്റെ ജീവിത ലക്ഷ്യം അവിടുന്നാണ്. എത്രനാൾ ഞാൻ ദുസ്സഹമായ വേദനയും സഹിച്ചു മൌനിയായിരിക്കും. മൌനിയായിരിക്കാൻ അശക്തയായി തീർന്നതുകൊണ്ടാണ് ഈ കത്തെഴുതുന്നത്. അവിടുത്തെ ദാസിയായിതീരുന്നതിനുള്ള യോഗ്യത എനിക്കില്ലായിരിക്കാം. പക്ഷേ എന്റെ ഹൃദയം അതിനുവേണ്ടി വ്യാകുലപ്പെടുന്നു. സ്വീകരിക്കുകയോ നിരസിക്കുകയോ ചെയ്യാം. ഞാൻ അതിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും ഈ ഞാൻ അവിടുത്തെ ചരണങ്ങളിൽ അർപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു."

"അവിടുത്തെ ചരണദാസിയായ സുധ."

"ഛെ, ഛെ," എന്തൊരു പെണ്ണ്. ഇത്രയും മനസ്സുറപ്പുള്ള ഒരു പെണ്ണ്—"ലജ്ജയില്ലാത്തതല്ലേ അതിശയം?" ആ അദ്ധ്യാപികമാർ പിറുപിറുത്തു.

ശരിയായിരിക്കാം. സുധ നിർലജ്ജയാണ്. സുധയുടെ പ്രാണപ്രിയനുള്ള കത്തു വായിച്ചു കേൾക്കുന്നതിൽതാൽപര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചഹെഡ് മിസ്ട്രസും സഹാദ്ധ്യാപികമാരും നിർലജ്ജരല്ല.

സുധ പ്രതിമയെപ്പോലെ സ്തബ്ധയായി നിൽക്കുകയാണ്. ലോകനിന്ദയെക്കുറിച്ച് അവർക്കു തെല്ലും ക്ലേശമില്ല. അവർക്കിനിയും ചിന്തിക്കാനും തീരുമാനിക്കാനും ഒന്നും തന്നെയില്ല.

സുധ അന്നു മുഴുവൻ ക്ലാസ്സിൽ എഴുനേറ്റു നിന്നു. രമേശൻ അതിനുശേഷം ക്ലാസ്സിൽപോയില്ല. അയാൾക്കെവിടെ നിന്നോ ഒരു തലവേദന അവിർഭവിച്ചു.

സ്കൂൾ വിട്ടു കഴിഞ്ഞു സുധ വീണ്ടും ഓഫീസിൽ വിളിക്കപ്പെട്ടു. അവിടെ ഹെഡ്മിസ്ട്രസ്സിന്റെകണ്ണിലേക്കു തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടു നിർഭീകയും ശാന്തയുമായി നില്ക്കുകയാണ്.

"സുധേ," ഹെഡ്മിസ്ട്രസ്സിന്റെ സ്വരം ഇടറിയതായിരുന്നു.

"നീ ഇതെന്താണു ചെയ്തത്?"

"നീതിവിരുദ്ധമായ എന്തെങ്കിലും ഞാൻ പ്രവർത്തിച്ചോ?"

"നിനക്കറിയാൻപാടില്ലേ, അദ്ദേഹംനിന്റെ ഗുരുവാണെന്ന്."

"ഭാര്യമാരേ ഭർത്താക്കന്മാർ പഠിപ്പിക്കാറില്ലേ?"

"നിന്റെ പൂജ നിന്റെ ദേവനിഷ്ഠമാണോ അല്ലയോ എന്നു നീ അന്വേഷിച്ചോ?

"പൂജിക്കുകയല്ലാതെ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളേക്കുറിച്ച് അന്വേഷിക്കേണ്ട ചുമതല എനിക്കില്ലായിരുന്നു."

"സുധേ, ഇതുനിന്റെ 'ലാസ്റ്റ് ഇയർ' അല്ലേ?" ഹെഡ്മിസ്ട്രസ് വേദനയോടും വെറുപ്പോടും കൂടിയാണു ചോദിച്ചത്. "എഴുത്തെഴുതിയപ്പോൾ നീ ഇതിന്റെ വരും വാരയുയേക്കുറിച്ചു വിചാരിച്ചോ?"

"എനിക്കിപ്പോൾ വിചാരിക്കാൻ കഴിയും."

"എന്തോന്ന്?"

"ഒരു പക്ഷേ എന്നെ ഡിസ്മിസ് ചെയ്യുമെന്ന്."

"സുധേ, നീ എന്താണു പറയുന്നത്? എഴുത്തുതിരികെ വാങ്ങി ക്ഷമായാചനം ചെയ്യും. കായ്യം ഇവിടെത്തന്നെ ഞങ്ങൾ ഒതുക്കിത്തീർക്കാം. നിന്റെ ഭാവി, അതു നീ നഷ്ടപ്പെടുത്തരുത്."

"ക്ഷമായാചന ചെയ്യത്തക്കവിധത്തിൽ ഞാനൊരു അപരാധവും ചെയ്തിട്ടില്ല. പിന്നല്ലേ എന്റെ ഭാവി! മടിക്കിനേക്കാൾ വലിയൊരു പരീക്ഷയിലാണു ഞാൻ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അതിൽ എന്റെ പരീക്ഷകനായിരിക്കുന്ന ആത്മാവിനെ വഞ്ചിക്കാൻ എനിക്കു നിവൃത്തിയില്ല.

അഭയാത്മാ

എ. കെ. സുധാകരൻ ബി. എ., ബോംബെ.

നിത്യനിരാശയിൽ നീറും മനസ്സുമായി
എത്തിനിൻ കോവിലിലിന്നു ഞാനംബികേ!...
ആലംബഹീനനാമെന്നെനീയെങ്കിലും
അഭ്രീതവത്സലേ, കാത്തുകൊള്ളേണമേ.
ജീവിതത്തിന്റെ വിരുന്നുശാലയ്ക്കുള്ളിൽ
ദേവി, ഞാനിത്രനാൾ കാത്തിരുന്നെങ്കിലും,
ഒന്നും ലഭിക്കാതെ പോന്നു തിരിച്ചുഞാൻ
കണ്ണീരുമായ്, ശൂന്യമെൻ പാനപാത്രംഹാ!
സ്നേഹഭിക്ഷയ്ക്കീപ്രപഞ്ചം മുഴുവനും
ദാഹിച്ചലഞ്ഞു ഞാനെന്നിരുന്നീടിലും,
വാതായനങ്ങളും തുറന്നീല, കാരുണ്യ
ശീതള വായു ലഭിച്ചീലൊരേടവും.
സ്വാർത്ഥസുഷുപ്തമീ ഫണം വിരിച്ചാടുന്ന
നൃത്തനരംഗമീ ലോകം ഭയങ്കരം
കാണുമ്പോൾ മന്ദഹസിക്കും ഹൃദയവും
കാണാതെ കൊത്തുവാൻ ചീറിയടുക്കയാം
നാണയത്തുട്ടിന്റെ കിലുക്കത്തിനല്ലാതെ
വേണുഗാനത്തിനിത്തിരിയില്ലവും.
വഞ്ചനയാണിങ്ങു ധർമ്മമടങ്ങാത്ത
കാഞ്ചനയുഗ്മയാം കൽപ്രചോദനം!...
ഹാ! ദയനീയമാരംഗമോർത്തോർത്തു
വേദനിച്ചീടുന്ന ചിന്താശതവുമായ്,
നിന്നന്തികത്തിലഭയമിരന്നിതാ
വന്നുനില്ക്കുന്നുഞാൻ ക്ലിഷ്ടകൈമൊട്ടുമായ്.
ലോകം പെരുമ്പറ കൊട്ടിപ്പുകഴ്ത്തുന്നൊ-
രൽക്കടസിദ്ധികൾ വേണ്ടെനിക്കൊന്നുമേ.
മുക്തിദമാകും വിരക്തിയല്ലാതിനി
സക്തിക്കുതോണ്ടിക്കുതിക്കുകില്ലെന്മനം.
മായും നിഴലിൽ ഭ്രമിച്ചിനി മാമക
മാനസം ചഞ്ചലമാകാതിരിക്കണേ.
ഭോഗാനുഭൂതിയിലേയ്ക്കല്ലനശ്വര
ത്യാഗത്തിലേയ്ക്കെന്നെനീ നയിക്കേണമേ!...
സ്വീകരിച്ചാലുമീ ദാസന്റെയേകാന്ത
ശോകസുരഭിലജീവിതപുഷ്പവും.
നിന്നിലലിഞ്ഞലിഞ്ഞില്ലാതെയാകുവൂ
മന്നിലീ ഞാനായ സ്വപ്നവും ശങ്കരേ!

എഴുത്തു കടലാസ്സിലെ കുത്ത രേഖകൾ മാത്രം. എന്റെ ആത്മാവിനെ വ്യതിചലിപ്പിക്കാൻ ആരാലും സാദ്ധ്യമല്ല."

സ്ക്കൂളിന്റെ അഭിമാനം പുലർത്തേണ്ട സുധയുടെ വാക്കുകൾ, ഹെഡ്മിസ്ട്രസ് നിർന്നിമേഷയായി കേട്ടുകൊണ്ടു നിന്നു.

"സുധേ, നീ അപരാധിനിയാണു്. നിന്നെ സ്ക്കൂളിൽ നിന്നും ഡിസ്മിസ് ചെയ്തിരിക്കുന്നു."

സുധ സ്ക്കൂൾ വിട്ടു് പുറത്തുവന്നു. ഹെഡ് മിസ്ട്രസിന്റെ നേത്രകോരകങ്ങളിൽ നിന്നു രണ്ടു തുള്ളി കണ്ണുനീർ അടർന്നു വീണു. ആ അശ്രുബിന്ദുക്കൾ ചോദിക്കയാണു്:—'ആരാണു് അപരാധിനി?"

മാഞ്ഞുപോയ കാൽപ്പാടുകൾ

രാഘവാചാരി, ചമ്പക്കുളം.

(രണ്ട്)

കഴിഞ്ഞുപോയ ആ കാലങ്ങളിൽ പതിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന എന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ കാൽപ്പാടുകളിൽ ഓർമ്മയുടെ വെളിച്ചംതട്ടുമ്പോൾ, യിസ്രായേൽമുതിയിൽനിന്നും രൂപം പ്രാപിച്ചുവരുന്ന സംഭവപരമ്പരകളുടെ ബാഹുല്യംകണ്ടു് ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോകുന്നു. കയ്പേറിയ അനുഭവങ്ങളെ യാരിവിതറിക്കൊണ്ടാണു് ആ നാളുകൾ കടന്നുപോയിട്ടുള്ളതെങ്കിലും, വിടുരവീക്ഷണത്തിന്റെ അവ്യക്തതയിൽ പലപ്പോഴും പ്രത്യക്ഷപ്പെടാറുള്ള ഒരു ഏകദേശഭംഗി അവിടവിടെ തെളിഞ്ഞുകാണുകനിമിത്തം ആ കാലങ്ങളെപ്പറ്റി സ്മരിക്കുന്നതിലും ഏതാണ്ടു കൌതുകം ഇല്ലാതാകുമെന്നുള്ളതു് ഒരു തടവുമില്ലാതെ, അങ്ങനെ വളരെയധികം പിന്നോട്ടുചെല്ലുന്ന എന്റെ ഓർമ്മയിൽ ചില സംഭവങ്ങൾ, വ്യക്തരൂപങ്ങൾ കൈക്കൊണ്ടതെളിഞ്ഞും, മറുചിലവ, യാതൊരു നിർദ്ദിഷ്ടഭാവവും ഉൾക്കൊള്ളാതെ മങ്ങിമങ്ങി അവ്യക്തമായും നില്ക്കുകയാണു്.

അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ, നശ്വരമായ ആദർശങ്ങളുടെ ചൂണ്ടുപലകകളും ഉച്ചൃംഖലാക്ഷിണികളുമായ തടിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങളിലേയ്ക്കു് എന്റെ ശ്രദ്ധ തിരിച്ചുവിടുവാനുള്ള പ്രാരംഭമായി, യുവചൈതന്യം തുളുമ്പിയിരുന്ന ബലിഷ്ഠാസ്ഥിപഞ്ജരംകൊണ്ടു് പിതാവു് എന്റെ കൂടുകിക്കൊഴുത്തിരുന്ന ചൂണ്ടുവിരൽപിടിച്ചു്, നിലവിളക്കിനുമുമ്പിൽ വെള്ളിക്കിണ്ണത്തിൽ നിറത്തിയിരുന്ന അരിയിൽ 'ഹരി' എന്നു വരപ്പിച്ചതു് സ്മരണയുടെ ദുർബലമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽക്കൂടെമാത്രം ആവിർഭവിക്കുന്ന ഒരു സംഭവമാണു്. അച്ഛന്റെ ആ കൈകൾ ഇന്നു രക്തം കറഞ്ഞു മെലിഞ്ഞും, എന്റെ കൂടുകിക്കൊഴുത്തിരുന്ന കൈകൾ അന്നു അച്ഛനേറ്റുപോലെ ബലിഷ്ഠങ്ങളായും തീർന്നിരിക്കുന്നു! ആശ്ചര്യ്യകരമായിത്തോന്നുന്ന പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഈ ഭാവശ്രുതികരണത്തിൽ ചിന്താശീലമുള്ള ഹൃദയത്തിനു വേദനിക്കുവാനുള്ളതെല്ലാം പ്രകൃതി അടക്കിയച്ചിരിക്കയാണു്. എന്റെ ബാല്യകാലസ്മരണകൾ എല്ലാംതന്നെ ഞാൻ ജനിച്ചുവളർന്ന വീടിനേയും അതിന്റെ പരിസരങ്ങളേയും ആധാരമാക്കി കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു മൂടൽമഞ്ഞുകൊണ്ടു പൊതിഞ്ഞുകാണുന്ന ആ കാലഘട്ടത്തിലേയ്ക്കു് ഞാൻ എത്തിച്ചേരുമ്പോൾ, വെള്ളയടിക്കാത്തുകൊണ്ടു് അവിടവിടെ പൊഴിഞ്ഞുതുടങ്ങിയ കൽഭിത്തികളോടുകൂടിയ ആ വീടാണു് ആദ്യമായിട്ടെന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുന്നതു്. വീടിന്റെ തെക്കുഭാഗത്തുകൂടി, പടിഞ്ഞാട്ടു നീണ്ടുപോകുന്ന കൈത്തോട്ടം, അതിന്റെ വക്കിൽക്കൂടി എഴുത്തോലയും ചൂരുട്ടിയും തഴപ്പായുമായി കരഞ്ഞുകൊണ്ടു കൂട്ടിയായിരുന്ന ഞാൻ എഴുത്തുപള്ളിക്കുപോകുന്നതും ഓർമ്മ എനിക്കു കാണിച്ചുതരുന്നുണ്ടു്.

വീട്ടിൽനിന്നും അല്പം അകലെ, ഉയർന്നുകാണുന്ന ആ വെൺകുരിശുനില്ക്കുന്നിടത്തു് ഒരു പള്ളിയുണ്ടു്. തൊട്ടടുത്തു് ഞാൻ നിലത്തെഴുത്തു ശീലിച്ച കളരിയുടെ അവശേഷമായി നിലംപറ്റിയും ചാഞ്ഞും കാണാവുന്ന കരിങ്കൽത്തൂണുകളേയും, കാലം വസ്തുക്കളിൽ അങ്ങനെ അടിച്ചേല്പിക്കുന്ന നശീകരണസന്ദായങ്ങളേയും അവധാനപൂർവം വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു ദേവമാതാവു് ഇന്നും ആ പള്ളിയിലുണ്ടു്. പള്ളിയുടെ ഉന്നതശൃംഗത്തിൽ വച്ചിട്ടുള്ള ചിറകയിരിച്ചുനില്ക്കുന്ന

പ്രായിന്റെ ചുണ്ടിൽ വെയിൽ വരുമ്പോൾ മദ്ധ്യാഹ്നമാകയും ഉച്ചയൂണിനു സമയമാകുകയും ചെയ്യും. പ്രാവിന്റെ ചുണ്ടിൽ നേരത്തെ വെയിൽവരത്തക്കവണ്ണം ഞാനും എന്റെ സ്നഹപാഠികളും പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്. അന്നൊക്കെ പരിശുദ്ധഭാകനായ ഞങ്ങളുടെ അപേക്ഷയെ കൈക്കൊണ്ടിട്ടുമുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ഞാൻ ആ വഴിയേ കടന്നുപോകുമ്പോൾ പ്രാവിന്റെ ചുണ്ടിൽ വെയിൽ തങ്ങിനില്ക്കുന്നതുകണ്ടു പൂർവ്വസ്മരണകൾ തലയുയർത്താറുണ്ടെങ്കിലും, മുമ്പു് ഞാൻ തീരെ ഗണിച്ചിട്ടില്ലാതിരുന്നതും എതിർവശത്തുള്ളതുമായ ശവക്കോട്ടയിൽ പരേതരുടെ സ്മാരകങ്ങൾ കണക്കിലധികംവർദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതിനെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്തയിലേയ്ക്കു മനസ്സു പെട്ടെന്നു തിരിഞ്ഞുപോവുകയാണു് പതിവു്.

കളരിയും പള്ളിയുമെല്ലാം അറുവക്കത്താണു്. അവിടെനിന്നും കിഴക്കോട്ടു നോക്കിയാൽ അങ്ങു് അക്കരെ തെങ്ങിൻതോപ്പിൽ മറഞ്ഞുകാണുന്ന വീടു് എന്റെ സങ്കല്പങ്ങൾക്കു രൂപം കൊടുത്ത ദേവിയുടെ ശ്രീകോവിൽപോലെ എനിക്കു പവിത്രമാണു്. എന്റെ ബാല്യകാലസഖിയുടെ വീടാണതു്. അവൾ ഇടയ്ക്കിടെ എന്റെ അരയിൽമുറുറി വലതുകൈചുണ്ടി ആ മുറ്റത്തുനില്ക്കുന്ന ഏഴിലംപാലയും ചെമ്പരുത്തിയും എന്നെ കാണിക്കുമ്പോൾ അതിലെല്ലാം കേവലം അശ്രദ്ധനായി ചെറിയ കല്ലുകൾപെറുക്കി നദിയിൽ കളിയുന്നതും ദൂരെ എറിയാൻ ഞാൻ ഉത്സുകനായിരിക്കും. ചിലപ്പോൾ അവൾ എന്നോടൊപ്പം കല്ലെറിയുമ്പോൾ, ആ പിഞ്ചുദേഹം ആകമാനം ഉലച്ചുകൊണ്ടു പ്രത്യക്ഷമാകുന്ന ചലനം നീണ്ടുചുരുണ്ട അവളുടെ തലമുടിയെ അലങ്കോലപ്പെടുത്തുകയും കവിളുകളിൽ ഒരു രക്തവർണ്ണത്തെ അവശേഷിപ്പിക്കയും ചെയ്യുമായിരുന്നു.

"മേരിക്കുട്ടിക്കു" നിലത്തെഴുത്തും കണക്കും വേണ്ടപോലെ അറിയാമായിരുന്നില്ല. പഴയപാഠങ്ങൾ അവൾ മിക്കവാറും മറക്കുകയാണു് പതിവു്. അപ്പോഴെല്ലാം ആശാൻ അവളെ നിഷ്ഠുരം ശിക്ഷിക്കും. ആ സന്ദർഭങ്ങളിൽ ആശാനോടൊത്തു പ്രതികാരചിന്തകൊണ്ടു് എന്റെ കൊച്ചുഹൃദയം ജ്വലിച്ചിരുന്നു. ഞാൻകിട്ടു് പഠിത്തംകഴിഞ്ഞു് ഞങ്ങൾ സ്വതന്ത്രരാകുമ്പോൾ, അനുകമ്പയോടെ അവളുടെ കൈകൾപിടിച്ചു്, അടികൊണ്ടതിന്റെ എന്തെങ്കിലും ലക്ഷണം അവയിൽ അവശേഷിച്ചിട്ടുണ്ടോയെന്നു ഞാൻ പരിശോധിക്കുമായിരുന്നു. അതിരാവിലേ അവളുടെ ആഗമനത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചു് ആറുകടവിൽ കാത്തുനില്ക്കുന്ന എനിക്കു സമ്മാനിക്കാൻ അവൾ ചെമ്പരുത്തിപ്പൂകൊണ്ടുവരും. ആ പൂവിന്റെ ഒന്നുരണ്ടിതൾ ഞാൻ അവളുടെ തലമുടിയിലും തിരുകിവയ്ക്കും. കളരിയിലേക്കുപോകാൻ സമയമാകുമ്പോൾ ആ പൂവിന്റെ കീറിപ്പറിഞ്ഞ മറ്റിതളുകൾ ആറുവക്കിലെ പുൽത്തകിടിയിൽ അവശേഷിച്ചുകിടക്കുന്നതു് ഇപ്പോൾ ഞാൻ നേരിട്ടുകാണുന്നതുപോലെതോന്നുന്നു.

നല്ലപോലെ പഠിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു ഞാൻ. അതുകൊണ്ടു് അക്കാലത്തുഞാൻ വരയ്ക്കാറുള്ള പടങ്ങളെപ്പറ്റി കുറ്റം പറയാൻ സഹപാഠികളിൽ ആരുംതന്നെ മുതിർന്നിരുന്നില്ല. നാലു് ഇതളുള്ള പൂവും, ഞെട്ടിപോയ മത്തങ്ങായും വരയ്ക്കുന്ന എളുപ്പവഴി ഞാൻ പലർക്കും കാണിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ വലുതാകുമ്പോൾ ഒരു ഡ്രായിംഗ്മാസ്റ്റർ ആകുമെന്നു് എല്ലാവരോടും പറഞ്ഞിരുന്നു. പിന്നൽകൊണ്ടു മുറ്റത്തു ഭീമനേയും ശ്രീകൃഷ്ണനേയും ത്രുപടങ്ങളും കഥകളിയിൽ കാണുന്നവേഷത്തിലേതാണ്ടു വരയ്ക്കാൻ എനിക്കു കഴിയുമായിരുന്നു. അവ, മേരിക്കുട്ടി സ്ലേറ്റുകല്ലിൽ വരയ്ക്കുന്ന മൊട്ടത്തലയും അതിൽ മുള്ളുകൾതറച്ചപോലെ കേശഭാരവുമുള്ള കോലങ്ങളേക്കാൾ വളരെ മെച്ചമാണെന്നു് ഞാൻ അഭിമാനിച്ചിരുന്നു. ഗ്രീക്കു പ്രതിമകളെപ്പോലെ കലാസുന്ദരമായ ഒരു സൃഷ്ടിയാണു് മേരിക്കുട്ടി. അവളിൽനിന്നും ഗാത്രമാത്രം വൈരൂപ്യമുള്ള മനുഷ്യച്ചിത്രങ്ങൾ സ്ലേറ്റുകല്ലിൽ പതി

യുമ്പോൾ സൃഷ്ടിയുടെ ഏതോ അദൃശ്യമായ രഹസ്യം എനിക്കു മനസ്സിലാകാതെ വന്നിട്ടുണ്ട്. അവൾ വരയ്ക്കുന്ന ആ പടങ്ങൾ എത്രമാത്രം വിലക്ഷണങ്ങളാണെന്നോ? രണ്ടു നേർവരകളിൽ ബന്ധിച്ചു മൊട്ടത്തലയും വട്ടക്കണ്ണുകളും ഉള്ള കഴുത്തില്ലാത്ത ബീഭത്സരൂപങ്ങൾ' അന്നു ഞാൻ വരച്ചിട്ടുള്ള ഏറ്റവും നല്ല പടങ്ങൾ ഒരു കടലാസുകൂട്ടിൽ ഇന്നും സൂക്ഷിച്ചുവച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്നാകട്ടെ അവയിൽക്കൂടെ എന്റെ കണ്ണോടിക്കുമ്പോൾ അവയെല്ലാം തന്നെ മനുഷ്യസാദൃശ്യവുമായി ബന്ധലേശംപോലുമില്ലാത്തവയാണെന്നുകണ്ടു ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോകുന്നു. ഹൃദയത്തിന്റെ അയഥാർത്ഥവും താൽക്കാലികവുമായ ഒരു തോന്നൽ മാത്രമാണോ സൌന്ദര്യബോധം?

ii

ആ പള്ളിക്കു വളരെയകലെയല്ലാതെ ഒരു ശിവക്ഷേത്രമുണ്ട്. ശതാബ്ദങ്ങൾക്കുമുമ്പ് കരിങ്കല്ലിൽ കെട്ടിയുയർത്തിയ ആ ദേവാലയത്തിന്റെ ഒരു വശത്തു് അവ്യക്തമായ ഭാഷയിലെഴുതിയിട്ടുള്ള ചില ശാസനങ്ങളും പണ്ടു മുഴുവൻതീർന്നിട്ടില്ലാത്ത ഒരു സ്തൂപവും കാണാം. ഭാവനയുടെ പൂർത്തീകരണത്തിനുമുമ്പുതന്നെ അതു നിർമ്മിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കൈകൾ മണ്ണടിഞ്ഞുപോയിരിക്കാം. ചുറുപ്പാടും ഉയർന്നുനിന്നിരുന്ന കന്മതിലുകൾ അവിടവിടെ ഇടിഞ്ഞു താഴെത്തന്നെ കൂനക്കിടന്നിരുന്നു. മതിലിന്റെ ചിലഭാഗങ്ങളിലുള്ള വിള്ളലുകളിൽനിന്നും അരയാലിൻതൈകൾ തഴച്ചു പൊങ്ങിയിരുന്നു. അകത്തോട്ടമാറി, പൊളിഞ്ഞുവീണ തറയോടുകൂടിയ കിണറും അതിനുമേൽ കടപിടിച്ചുനില്ക്കുന്ന രാജമല്ലിമരവും പണ്ടുപണ്ടേ അവിടുള്ളതാണു്. കഴിഞ്ഞുപോയ തലമുറയുടെ കാൽപ്പെരുമാറ്റംകൊണ്ടു മിനുത്ത നടക്കല്ലിൽക്കൂടെ കടന്നുവേണം തിരുമുമ്പിലെത്തുവാൻ! ഒരു കാലത്തു അവേക്ഷകളും, നിറവേറാത്ത പ്രതീക്ഷകളും പേറിക്കൊണ്ടു തലകുനിച്ചുനിന്നവരുടെ കാല്പാടുകളിൽനിന്നു കൊണ്ടുവേണം കണ്ണടച്ചു ദേവനെ തൊഴുവാൻ! പുഷ്പങ്ങൾക്കും സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾക്കും മധ്യത്തിൽ രത്നാഭരണങ്ങളണിഞ്ഞു ദരിദ്രേക്ഷണങ്ങളുടെ സ്പർശവും അപരാധബോധത്തോടെ അതിടയിൽ വിസ്മരിക്കയാണു്. പുലരിയുടെ സാമ്രാജ്യത്തിൽ ഏകച്ഛത്രാധിപതിയായി വിരിഞ്ഞുനിന്നപുഷ്പം അടുത്തദിവസം ഒരു നിമിഷനേരത്തേയ്ക്കുകൂടി ജീവിതം നീട്ടിക്കിട്ടാൻ സായം സന്ധ്യയുടെ മുമ്പിൽ കൈക്കൂപ്പിനില്ക്കുംപോലെ, അസാധ്യമായ ആഗ്രഹങ്ങൾ നിറവേറിക്കിട്ടാൻ അന്നും എന്റെ കൈകൾ തിരുമുമ്പിൽ ഒരു മുകുളമായി മാറി.

അമ്പലത്തിൽനിന്നും മുഴങ്ങിയ ശംഖധ്വനി, പള്ളിയിൽനിന്നും ഉയർന്ന ആരാധനമണിയുടെ മുഴക്കത്തിൽ മന്ദമന്ദം അലിഞ്ഞുചേർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഗംഭീരമായ ശംഖൊലിയിൽക്കൂടെയുള്ള ദേവന്റെ പ്രണയപ്രാർത്ഥനകൾക്കു പ്രണയചോദിതയായ ദേവി, ഇമ്പമേറിയ മണിനാദത്തിൽ സ്വാഗതമോതി, ആ സന്ധ്യാസമയങ്ങളിൽ സല്ലപിക്കയല്ലെന്നു് ആർക്കു പറയാൻ കഴിയും?

ഭക്തിയുടെ സങ്കല്പനിർവൃതിയിൽനിന്നും ആ സന്ധ്യാസമയത്തിന്റെ മനോഹാരിതയുടെ യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേക്കു പിന്തിരിയുവാൻ സുഖോന്മുഖമായ എന്റെ ഹൃദയം എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഞാൻ ക്ഷേത്രസന്നിധിയിൽനിന്നും അകന്നു് ആറുവക്കിലുള്ള മണൽത്തിട്ടയിൽക്കൂടെ മുന്നോട്ടുനീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മദ്ധ്യാഹ്നത്തിലെ ചൂടേറ്റു വികസിച്ചു തമ്മിൽത്തമ്മിൽ ഉരസിക്കൊണ്ടിരുന്ന മണൽത്തരികൾ സന്ധ്യാമാരുതന്റേറ്റു തണുത്തുചുരുങ്ങി താഴോട്ടു നടീജലം ലക്ഷ്യമാക്കി ഉരുണ്ടുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. അങ്ങനെ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ ഭൂഭാഗത്തിനു് അല്പം വടക്കുമാറി, സോപ്പുപോലെ പതയുന്ന കായ്കളുള്ള 'അടുമ്പു' മരം രണ്ടുനാലു വേരുകൾപൊട്ടി ആറ്റിലേക്കു കുനിഞ്ഞുനില്ക്കു

ന്നതു ദൂരെനിന്നുതന്നെ കാണാമായിരുന്നു. ഇന്നാകട്ടെ, ഒരു വൃക്ഷം നിന്നിരുന്നതിന്റെ ഏതാനും ചില ഉക്ഷണങ്ങൾമാത്രം അവശേഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ആ അട്ടമ്പുരം കടപുഴകി വെള്ളത്തിൽവീണ് ഒഴുകിപ്പോയ്ക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എ യെത്ര ജീവച്ഛവങ്ങളെ അന്ത്യകാലങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ 'ജ്ഞാനസ്നാനം' ചെയ്യിച്ചു പരഗതികൊടുത്തിട്ടുള്ള ഒരു പഴിച്ച മതപ്രചാരികയാണ് നീണ്ടുനീണ്ടുപോകുന്ന ആ ജലയാത്രയിൽ!

നശ്വരത്വത്തിന്റെ അടയാളങ്ങൾ ആറ്റുവക്കിലേപ്പോലെ മറ്റൊരിടത്തും അത്ര സുലഭമല്ല. ഒരുകാലത്തു ജീവശക്തി വഹിച്ചിരുന്ന പലതരം കക്കകളുടേയുംമറ്റു ജലജന്തുക്കളുടേയും ചട്ടക്കൂടുകൾ മണ്ണിനോടുചേർന്നവിടെകാണാം. എന്റെ ഓരോ പാദസ്പർശനത്തേയുമനുസരിച്ചു കുഴിഞ്ഞുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്ന പ്രപഞ്ചത്തിനു പ്രകാശത്തിന്റെ സന്ദേശവുമായി ചന്ദ്രബിംബം കിഴക്കു തെളിയാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. അവിടവിടെ ഒറ്റതിരിഞ്ഞു നിന്നിരുന്ന വെള്ളിമേഘക്കൂട്ടികളെ തുടച്ചുമിനുക്കി പറന്നുചേർത്തുകൊണ്ട് ഒരദൃശ്യശക്തി വളരെ ഉയരത്തിൽ പെരുമാറിയിരുന്നു. മുഴങ്ങുന്ന ശബ്ദത്തോടുകൂടി ഒരു മത്സ്യം തിരച്ചുണ്ടുകളിൽനിന്നും രസം നുകർന്നപ്പോൾ അകപ്പാടെ വിറച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന നദീജലം പൂളകംകൊള്ളുന്നപോലെതോന്നി. ഉയർന്ന കല്പടകളും ഉള്ള ഒരു പാലത്തിനുസമീപം ഞാൻ അപ്പോൾ എത്തിച്ചേർന്നിരുന്നു. ഇടതുഭാഗത്തു് അല്പം ഉള്ളിലോട്ടുമാറിയുണ്ട്, ഒരാശുപത്രി— ജീവിതത്തിന്റേയും മരണത്തിന്റേയും മൽപ്പിടുത്തത്തിൽ രണ്ടിലൊന്നു വിജയിക്കേണ്ട ആ പന്തയസ്ഥലം. മനുഷ്യദേഹത്തെയിട്ടു പന്താടുന്നവരും, സഹജവേദനയിൽ സഹതപിക്കാത്തവരുമായ ഒരു പ്രത്യേകസൃഷ്ടികളാണ് അവിടുള്ളവർ. മനുഷ്യത്വത്തിൽനിന്നും ഒരു പടികടന്നവരോ, പിന്നിൽ നില്ക്കുന്നവരോ ആണ് എല്ലാ ഡാക്ടർമാരും.

സന്ധ്യയ്ക്കുമുമ്പേ പൂട്ടാറുള്ള ആ ആശുപത്രിയുടെ വരാന്തയിൽ ഒരു വിളക്ക് അന്നു് എരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. ഏതോ ആസന്നമരണനെ അന്ത്യശുശ്രൂഷകർക്കായി അവിടെ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ അപ്പോൾ ന്യായമായിട്ട് ഊഹിച്ചു. ഒരാകാംക്ഷയോടെ ഞാനങ്ങോട്ടുചെന്നു. വെള്ളവസ്ത്രങ്ങൾ വിരിച്ചിരുന്ന ഒരു കട്ടിലിൽ രോഗികിടന്നിരുന്നു. ഒറ്റനോട്ടത്തിനു് എനിക്ക് ആൾമനസ്സിലായി. അത്രയുവരെ എന്റെ ഏടയും അവലംബിച്ചിരുന്ന രീതി പെട്ടെന്നുമാറി, പകരം വേദനയുടേയും അസ്വസ്ഥതയുടേയും കുമിളകൾ നുരയിട്ടുപൊങ്ങി. മന്ദ്രമായ ഒരു ശബ്ദത്തിൽ പൊട്ടിയടങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് എനിക്കു കേൾക്കാമായിരുന്നു. വേദനയുടെ സൂക്ഷ്മാംശങ്ങൾ ആ മുറിയുണ്ടായിരുന്ന ഓരോ വസ്തുവിലും തങ്ങിനില്ക്കുന്നതു് ഞാൻ അപ്പോൾ സൂക്ഷിച്ചുകണ്ടു. മരക്കുരിശിൽ മരണമടഞ്ഞ സ്വപുത്രന്റെ രക്തമൊഴുകുന്ന ദേഹം മടിയിൽ കിടത്തി സ്നേഹരൂപിണിയായ മാതാവു് കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന രീതിയിൽ ഉള്ള ഒരു മൺപ്രതിമ ഭിത്തിയുടെ മദ്ധ്യഭാഗത്തു ബന്ധിച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ മുമ്പിൽ, മിക്കവാറും എരിഞ്ഞുതീരാറായ ഒരു മെഴുകുതിരി കണ്ണീരൊലിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അന്ത്യസേവനം നിർവഹിച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ അല്പമായ വെളിച്ചത്തെ തീരെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു ഘാതകനെപ്പോലെ അന്ധകാരം കൂടെക്കൂടെ പതുങ്ങിവന്നു് അതിനെ ഞെക്കിക്കൊല്ലാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടും, നാളത്തിന്റെ യല്ലപ്പോഴുമുള്ള വെട്ടിത്തിളങ്ങലിൽ വിരണ്ടു്, ജന്നലിൽക്കൂടിയും അല്പം ചാരിയിരുന്ന വാതിലിൽക്കൂടിയും പുറത്തേയ്ക്കു ചാടിക്കൊണ്ടുമിരുന്നു. കൊമ്പുകളും മുഖത്തിന്റെ മിക്കവാറും ഭാഗങ്ങളും വെടിച്ചുപോയിരുന്ന ഒരു കലമാനി

ന്റെ തല എതിർവശത്തുള്ള ഭിത്തിയിൽ ഉറപ്പിച്ചുവച്ചിരുന്നു. ശരീരഘടനയെ വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള പല ചിത്രങ്ങളും അവിടെ തൂക്കിയിട്ടിരുന്നെങ്കിലും ഒരു തലയോടിന്റെ പടം എന്നെ കൂടുതൽ ചിന്തിപ്പിച്ചു. അതിന്റെ മിഴിയില്ലാത്ത കണ്ണുകളിൽകൂടെയുള്ള വീക്ഷണം ഒരു സുന്ദരസൗഹൃദത്തിന്റെ അവ്യക്തമായ ഓർമ്മപോലെ താഴെ കട്ടിലിൽ കിടന്നിരുന്ന രോഗിണിയായ എന്റെ സഖിയിലേയ്ക്കു ചില പ്പോൾ തിരിയുന്നുണ്ടെന്നു ഭയം എന്നെ സ്തംഭിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു.

സൂരണയുടെ കലവറയിൽ അങ്ങിങ്ങു താറുമാറായിക്കിടന്നിരുന്ന ഓരോ ദൃശ്യങ്ങളോടും അവളുടെ തൽക്കാലാവസ്ഥയെ തുലനംചെയ്കയല്ലേ ഞാനപ്പോൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതെന്നു് സംശയമുണ്ടു്. ഒരു പുഞ്ചിരി എപ്പോഴും തങ്ങിനിന്നിരുന്ന ആ അധരങ്ങൾ അന്നു വരണ്ടും, മിനുങ്ങിത്തുടുത്തിരുന്ന കവിൾത്തടങ്ങൾ വിളറിയും കാണപ്പെട്ടു. സജീവമായിരുന്ന കണ്ണുകളടഞ്ഞു് നിശ്ചലമായിരുന്നു. കാറുവീശുമ്പോൾ ഒഴുകിമാറിക്കൊണ്ടിരുന്ന ചൂണ്ണകന്തളങ്ങളുടെ ചലനവും, ശ്വാസോച്ഛ്വാസംകൊണ്ടു് ഇളകിക്കൊണ്ടിരുന്ന മാറിടത്തിന്റെ അനക്കവും നീക്കിയാൽ ആ ദേഹം മുഴുവൻതന്നെ നിശ്ചേഷ്ടമായിരുന്നു. സ്ലേറ്റുകല്ലിൽ അവൾ അപ്പപ്പോൾ വരച്ചുമായിച്ചുകളഞ്ഞിട്ടും നിശ്ശേഷം നശിക്കാതെ എവിടെയോ മറഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന ആ പഴയ വികൃതരൂപങ്ങളെല്ലാം പെട്ടെന്നു ജീവശക്തി കൈക്കൊണ്ടു് ആ കിടക്കയ്ക്കു ചുറ്റും നിമിഷനേരത്തേക്കു തലയുയർത്തി താണ്ഡവമാടുന്നുണ്ടെന്നും, വിഭ്രാന്തിയിൽ ശരീരികളായിത്തീർന്നിരുന്ന ആ കഴുത്തില്ലാത്ത സൃഷ്ടികൾ തങ്ങളുടെ പ്രണേതാവിനെ അവരുടെ ലോകത്തേയ്ക്കും അപഹരിച്ചുകൊണ്ടു പോയേക്കാമെന്നും ഒരു ഭയം എങ്ങനെയോ എന്നെ പിടികൂടിയിരുന്നു.

iii

രാത്രി അതിന്റെ മൂന്നാംയാമത്തോടുമെത്തിയിരുന്നു. അപ്പോഴേയ്ക്കും എന്റെ ഹൃദയം ആ പഴയകാലങ്ങളിലെ അനുഭവങ്ങളെ സൂരണയിലെങ്കിലും ഒന്നുകൂടി നേരിട്ടുകാണാൻ തനിയേ പൊയ്ക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആശാന്റെ കളരിയിലും സ്ലേറ്റുകല്ലിലെ വികൃതരൂപങ്ങളിലും ആറുവക്കിലും, അവിടുള്ള പുല്ലിൻതുമ്പത്തു തങ്ങിനില്ക്കുന്ന ചെമ്പരത്തിപ്പൂവിന്റെ കീറിപ്പറിഞ്ഞ ഭാഗങ്ങളിലും എല്ലാം മനസ്സു് അത്രയുംസമയം കൊണ്ടു കറങ്ങിത്തിരിഞ്ഞതു് എങ്ങനെയെന്നു് എനിക്കിപ്പോൾ അതിശയം തോന്നുന്നു. എന്നാൽ ആ യാമത്തിന്റെ മാന്ത്രികശക്തിയിൽ മയങ്ങുന്ന മറ്റു ജീവരാശിയിൽനിന്നും ആ നിമിഷങ്ങൾ എന്നെമാത്രം വേർതിരിച്ചു കർമ്മോന്മുഖമായ ഒരാവേശത്തെ എന്റെ സിരകളിൽ വ്യാപരിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഞാൻ പതുക്കെ മുന്നോട്ടുണ്ണഞ്ഞു. എന്റെ ഹൃദയത്തിലെ ഇടിമുഴക്കങ്ങൾ അവളെ ഉണർത്തിക്കളയുമെന്നു ഞാൻ സംശയിച്ചു. സുന്ദരമായ ഏതോ ഒരു ലോകത്തിലെ അനുഭവങ്ങളോടു നേരിട്ടു സല്ലപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ മുഖത്തിന്റെ നിമിഷംതോറുമുള്ള ഭാവഭേദങ്ങൾ ഞാൻ അപ്പോൾമാത്രമനുഭവിച്ചു. എന്റെ ഹൃദയം ആ സുന്ദരത്തിന്റെ ഔന്നത്യമുൾക്കൊണ്ടു് ഒരു മഹാതപസ്സിലേയ്ക്കു് അലിഞ്ഞുചേർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. സൂക്ഷ്മസാഗരത്തിന്റെ സ്വപ്നംപോലെ ഉയർന്നുവരുന്ന ചന്ദ്രബിംബത്തിന്റെ മുഖത്തു് ഒരു വെള്ളിമേഘത്തിന്റെ അഗ്രം അഞ്ജനമഞ്ഞു സ്പർശിക്കുംപോലെ, എന്റെ ദുഃഖതപ്തമായ മുഖം മഞ്ഞുപോലെ തണുത്തിരുന്ന അവളുടെ ഫാലദേശത്തു വേദനയോടെ ചേർന്നമർന്നു.

എത്രസമയമങ്ങനെ കഴിഞ്ഞിരിക്കുമെന്നു് ഇപ്പോൾ എനിക്കു് ഒരു രൂപവുമില്ല. ഞാൻ കണ്ണുതുറന്നപ്പോൾ, എന്റെ കണ്ണീർക്കണങ്ങൾ തന്നെ അപ്പോഴും തങ്ങിനിന്നിരുന്ന ആ നെറ്റിത്തടവും, രക്തസമ്മർദ്ദംകൊണ്ടു തുടുത്തു വീർത്ത

കവിൾത്തടങ്ങളും, ദീപ്തിയേറിയ കണ്ണുകളും എനിക്കു ദൃശ്യമായി. ക്ഷീണിച്ച ഒരു പുഞ്ചിരി വളരെ പണിപ്പെട്ടു് ആ അധരങ്ങളോളമെത്തി അവിടെത്തന്നെ വളരെനേരം ഉറഞ്ഞുനിന്നു. എന്റെ ചിന്താജടിലവും വ്യസനപൂർണ്ണവുമായിരുന്ന മുഖത്തേക്കു് അല്പനേരം നോക്കിക്കിടന്നുകൊണ്ടു് അവൾ വലതുകരമുയർത്തി എന്റെ കൈകളിൽ വച്ചു. എന്റെ ദേവിയുടെ 'പ്രസാദ'ത്തെ ഇരുകരങ്ങളുംകൊണ്ടും ഗ്രഹിച്ചു് എന്റെ ഹൃദയത്തിനേയ്ക്കുചേർത്തു് ഞാൻ മന്ദമായൊന്നു് അമർത്തി.

ഒരു രോദനത്തേക്കാൾ അത്യുച്ചമായുണ്ടായിരുന്ന നിശ്ശബ്ദത അവിടെ വ്യാപിച്ചു. ഞാൻ കട്ടിലിലിരുന്നു് അവളുടെ കവിളുകളിൽകൂടെ ഒഴുകിയിരുന്ന കണ്ണുനീർത്തുള്ളികൾ തുടച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ മുഖത്തുകണ്ട രക്തകാന്തി ക്രമേണ കുറഞ്ഞു. കണ്ണുകൾ മെല്ലെമെല്ലെ അടഞ്ഞു് അവിടെ സംഭ്രമത്തിയുടെ നേരിയനിഴൽമാത്രം അവശേഷിച്ചു. ഓരോ നിമിഷവും സശ്രദ്ധം നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന എനിക്കു് അവളുടെ ശ്വാസഗതി അല്പാല്പം അടങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കാണാമായിരുന്നു. അന്നോളമുള്ള ഞങ്ങളുടെ നിർമ്മലമായ ഹൃദയവ്യാപാരങ്ങളുടെ പതഞ്ഞുപൊങ്ങുന്ന സുരഭില ഹൃദയത്തിൽ തിങ്ങിനിറഞ്ഞിരുന്നിട്ടും ഒരപേക്ഷയെങ്കിലും കൂടാതെ, ഒരു ശബ്ദമെങ്കിലുമുയർത്താതെ ആ ഘനീഭവിച്ച സ്വപ്നം എന്റെ കൈകളിലിരുന്നുതന്നെ അവസാനിച്ചു.

ഹൃദയത്തെ യിളിച്ചുണർത്തി വേദനിപ്പിക്കുന്ന ആ അപ്രതീക്ഷിതസംഭവത്തിനു ഞാൻ സാക്ഷിനിന്നിട്ടു് ഇന്നു വർഷങ്ങൾ പലതു കടന്നുപോയിരിക്കുന്നു. എന്റെ രക്തത്തിലെ ഓരോ പരമാണുവിലും വിഷാദത്തിന്റെ നിഴൽയിരുണ്ടു എന്നെ ഒരു വിഷാദാത്മകനാക്കിമാറ്റാൻ തികച്ചും പ്രേരകമായ ആ നിമിഷങ്ങളെ ഞാനെങ്ങനെ പിന്നിട്ടുവെന്നും, അതുപോലെയുള്ള വേറൊരുനിമിഷത്തെ വീണ്ടും നേരിടുവാൻ എന്റെ ഹൃദയത്തിനിന്നു ശക്തിയുണ്ടായെന്നും എനിയ്ക്കു നിശ്ചയമില്ല. എങ്കിലും, എന്റെ ഏകാന്തവേളകളിൽ മനസ്സു് അന്നത്തെ ഹൃദയഭേദിയായ സംഭവത്തിലേക്കു പിന്നിട്ടുചെല്ലുമ്പോൾ, ഹൃദയത്തിന്റെ ചിരന്തനമായ ഭാവങ്ങളെപ്പോലും തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കാൻ മാത്രം ഉതകുന്ന സമൂഹനീതിയുടെ മർമ്മവ്യഗ്രതയും മതവ്യത്യാസത്തിന്റെ ദീക്ഷണികളും എന്നെ അന്നു വിരട്ടിയോടിച്ചിരിക്കണമെന്നും, അങ്ങനെ ഏതാണ്ടു ബോധശൂന്യമായ ഒരവസ്ഥയിൽ ഞാൻ എന്റെ കിടക്കയിൽവന്നു വീണിരിക്കണമെന്നുമാണു് തീരുമാനിക്കാറു്.

സരള ഹിന്ദി സമ്പോധിനി.

ഗ്രന്ഥകർത്താ, വിദ്വാൻ കെ. വാസുദേവൻപിള്ള

പരസഹായംകൂടാതെ ഹിന്ദി പഠിക്കുവാൻ ഇതുപോലൊരു പുസ്തകം ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു സർവ്വരാലും സമ്മതിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എല്ലാ പത്രങ്ങളും മുക്തകണ്ഠം പ്രശംസിച്ചിരിക്കുന്നു. പേജ് 320. വില രൂപാ 1. അണ 8.

THE REDDIAR PRESS & BOOK-DEPOT,
Post Box No. 4. TRIVANDRUM.

പിറേദിവസം മദ്ധ്യാഹ്നത്തിനുശേഷം എനിക്കു നല്ലബോധം വീണു. അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന മേശയുടെ പുറത്തു കുറെ തുളസിയിലയും, ഒരു ഗ്ലാസിൽ പകുതിയോളം കരുമുളകുവെള്ളവും വച്ചിരുന്നു. നെറ്റിയിൽ ഉണങ്ങി വലിഞ്ഞു തുടങ്ങിയിരുന്ന ചന്ദനലേപനം ഞാൻ കിടന്നു കൊണ്ടുതന്നെ അല്പാല്പം പൊളിച്ചെടുത്തു പൊടിച്ചു താഴെയിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. ആകാശവാഹിനിയിൽ ചന്ദ്രോഴുകിയിരുന്ന മേഘസമൂഹങ്ങളും, ദീനരോദനംചെയ്യുന്ന തലയറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന തെങ്ങിൻതലകളും ഞാൻ പുറത്തേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ടു. പള്ളിയിൽനിന്നും ഒരു ശവമണിയുടെ ശബ്ദം അപ്പോൾ എനിക്കു വ്യക്തമായികേൾക്കാമായിരുന്നു. പ്രപഞ്ചബന്ധുവുമായി നിശ്ലേഷം വേർപെട്ടു് നിത്യസുഷുപ്തിയിൽ വിശ്രമിക്കുന്നവരുടെ മൃതദേഹം അന്ത്യകർമ്മങ്ങൾചെയ്കയ്ക്കായി പള്ളിയിലേക്കു് ആനയിക്കുമ്പോഴാണു് ശവമണികേൾക്കുക മുഴങ്ങുന്ന ശബ്ദത്തിലൊന്നും, അതിനെത്തുടർന്നു് നേരിയ ശബ്ദത്തിൽ രണ്ടും, ഇടവിട്ടടിച്ചുകൊണ്ടു്, മൃതദേഹം ശവക്കോട്ടയിലെത്തുംവരെ ശവമണി അങ്ങനെ ഞരങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ആ നാദവീചികൾ എത്താവുന്നിടത്തോളം അകലത്തിലുള്ള സർവ്വരും അപ്പോൾ പരേതരുടെ ആത്മാവിനു നിത്യശാന്തിനേരും.

എന്റെ ഹൃദയഭിത്തിയിൽതട്ടി പ്രതിധ്വനിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ മണിനാദത്തിന്റെ അർത്ഥമെന്തെന്നു് എനിക്കപ്പോൾ നല്ലപോലെ മനസ്സിലായി. ഈ ഭൂമണ്ഡലത്തിലെ ശ്വേതപുഷ്പങ്ങൾക്കും മധ്യത്തിൽ അന്ത്യനിദ്രകൊള്ളുന്ന എന്റെ ജീവസഖിയുടെ കനകവിഗ്രഹവും, ചിരകാലമായി അതിനുചുറും സ്പന്ദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന എന്റെ സങ്കല്പങ്ങളും സ്മരണകളുമാത്രം അവശേഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ഇതാ അവസാനിക്കുന്നു. ആ മണിനാദം അങ്ങനെ നീണ്ടുനീണ്ടുപോയി. അടുത്തൊരു ഭൂമിയിൽ—പക്ഷെ നാളെത്തന്നെ നിലത്തുവിരിച്ച മേയിൽ ശ്വാസമടങ്ങി തെക്കുവടക്കു നീണ്ടുനിവർന്നുകിടക്കുന്ന എന്റെ ശവശരീരവും, തലയ്ക്കൽ അനങ്ങാതെ നിന്നു് എരിയുന്ന നിലവിളക്കിൽ പുരോഹിതന്റെ കൈ, അറിയാതെ തട്ടിയാൽ പുറപ്പെട്ടേയ്ക്കാവുന്ന മന്ദ്രമായ ലോഹനാദവും, ആ മണിനാദം എന്റെ മുമ്പിലേക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അനിർവ്വചനീയമായ ഒരുമയക്കത്തിൽ ഞാൻ അലിഞ്ഞുചേർന്നു. ഞാൻ ഉണർന്നപ്പോൾ സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. മുറിയിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ചെറുദീപത്തിന്റെ വെളിച്ചം എന്റെ മുഖത്തുതട്ടി ഭിത്തിയിൽ നിഴൽവീണപ്പോൾ, അയ്യോ, ഒരു പിശാചിന്റെരൂപമാണെന്നു് എനിക്കു തോന്നിപ്പോയി.

അതെല്ലാം അങ്ങനെ പര്യവസാനിച്ചിട്ടു വർഷങ്ങൾ ഇന്നു പലതുകഴിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും അവൾ എന്നോടൊപ്പം വളർന്നുവരുന്നതായി നിമിഷനേരത്തേക്കെങ്കിലും തോന്നൽ ചിലപ്പോഴെല്ലാം എനിക്കുണ്ടാകാറുണ്ടു്. അപ്പോൾ ഹൃദയത്തിന്റെ പ്രേരണയനുവർത്തിച്ചു്, ആറുവയ്ക്കിൽ അവളെന്നെ കൈപിടിച്ചു കൊണ്ടുനടന്നു കാണിച്ചിട്ടുള്ള ഭൂഭാഗത്തോളമെത്തി ഏതെല്ലാമോ ഞാൻ കാൽവിരൽകൊണ്ടു തപ്പിനോക്കിപോയിട്ടുണ്ടു്. ഗതികെട്ട ഒരു നിശ്വാസത്തോടെ ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ അങ്ങു് അക്കരെ, നിർജ്ജീവമായി അപ്പോഴും തെളിയാതെ കാണാമായിരുന്ന ആ ചെറുദീപം എന്റെ മാംസചക്ഷുസ്സുകൾക്കു പിടികൊടുക്കാതെ അകന്നകന്നുപോകുന്നതായിട്ടാണു് എനിക്കനുഭവപ്പെടാറു്.

ഗ്രാമത്തിലേക്കു്.

എം. സി. അപ്പുക്കുട്ടിനമ്പ്യാർ.

പട്ടണവാസം കഴിഞ്ഞിതായെത്തിയി-
ട്ടൊട്ടുനാളായെന്റെ കൊച്ചുഗേഹത്തിൽ ഞാൻ!
അംബരചുംബിതരമ്യഹർമ്മ്യങ്ങളും—
സംബഹുലങ്ങളാം ജീവിതചര്യയും—
സുന്ദരമായ വിനോദസ്ഥലങ്ങളും
നന്ദനോദ്യാന സമാനമാം തോട്ടവും,
സ്നേഹജനാവൃതനായിക്കഴിഞ്ഞുള്ള
മോഹനമായൊരജ്ജീവിതകാലവും,
ഹൃദ്യസ്മരണയിൽ വിട്ടെന്നിന്നിതാ-
യുദ്യമിക്കുന്നൊരു കർഷകനാകുവാൻ!
വിദ്യാർത്ഥിജീവിതകാലത്തുതന്നെ ഞാ-
നുദ്യോഗമാശിച്ചു ദൂരദേശങ്ങളിൽ,
മാതാപിതാക്കൾതൻ ശാസനായാക്കുക-
ളേതാനുമെന്നേ വിലക്കിയന്നാകുളിൽ,
പട്ടണജീവിതമാധുര്യചിന്തയിൽ-
പെട്ടുമൽച്ചിത്തം വിവശമായ്ത്തീർന്നു പായ്!
വീടുവിട്ടേകനായന്നൊരുനാൾ പല
നാടുകൾതോറുമേ ചുറ്റിയലഞ്ഞുഞാൻ!
നാലഞ്ചുവത്സരം സക്കാർ പ്രവൃത്തിതൻ-
നാനാവശങ്ങളുമാസ്വദിച്ചുന്നുഞാൻ.
ഇന്നിതാ വീണ്ടുമിഗ്രാമപ്രദേശത്തിൽ-
യന്നിരിക്കുന്നൊരു കർഷകനാകുവാൻ!
ശീലകാല്യത്തിൽ കലപ്പ ചുമലിൽ വെ-
ച്ചാലസ്യമെന്യേ വയലിലിറങ്ങുവാൻ,
പാടത്തുനിന്നുയർന്നീടും മധുരമാം
പാട്ടുകൾകേട്ടു പുളകിതനാകുവാൻ,
സച്ഛജലം വഹിച്ചോടും പുഴകളും—
പച്ചനെൽപ്പാടവും കണ്ടാസ്വദിക്കുവാൻ,
വെമ്പുകയാണിന്നു മാമകമാനസം:—
സമ്പൽസ്സമൃദ്ധമാം ഗ്രാമമേ വന്ദനം!

ഓമനക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ ഹഠാദാകർഷിക്കുന്ന

ശിശുപാഠം

ഒന്നാംതരം മേനിക്കടലാസ്സിൽ

അനേകം ചിത്രങ്ങളോടുകൂടി രണ്ടുകള്ളറിൽ

കമനീയമായി അച്ചടിച്ചു തയ്യാറായിരിക്കുന്നു

വില രണ്ടണ മാത്രം. എല്ലാ സ്ഥലത്തും കിട്ടുന്നതാണു്.

സാഹിത്യകാരൻ

യു. കേശവൻനംപൂതിരി.

പരിവർത്തനത്തിനു് തികച്ചുംവിധേയമാണു് ലോകം! ആദർശങ്ങളുടേയും അഭിപ്രായങ്ങളുടേയും ഗതാഗതച്ചുഴിയിൽ സംഭ്രാന്തമാകാത്തവർ വിരളമത്രെ. ഇന്നത്തെ സായാഹ്നത്തിൽ ജനലക്ഷങ്ങളുടെ ആദരസമന്വിതമായ വീക്ഷണങ്ങളാൽ പുളകച്ചാർത്തണിഞ്ഞു്, സ്തുതിഗീതങ്ങളാൽ ശ്രവണങ്ങളം കുളുപ്പിച്ചു് ഉറക്കറയിൽ അങ്ങനെ വിശ്രമംകൊള്ളുന്ന ആ 'ബഹുമാന്യനായ' നേതാവു് ആസന്നമായ പൊൻപുലരിയിൽ ആസ്വദിപ്പാൻപോകുന്ന അനുഭൂതികളം എന്തെല്ലാമായിരിക്കാം! വിശ്വസ്രഷ്ടാവിനപോലും അജ്ഞാതമായ സംഗതിയാണതു്! ശകാരഭാണ്ഡാഗാരത്തിലെ 'അനഘരത്നങ്ങളു'മേന്തി, അസൂർഭാവഹായാഭികളാൽ ദുർന്നിരീക്ഷ്യനാരായി, സംഹാരാദ്ധ്വോഷങ്ങളും വഹിച്ചു് അർത്തണഞ്ഞു് ഉറക്കറയുടെ കനകകവാടംതകർക്കുന്ന ഇന്ദ്രലത്തെ തന്റെ അനുയായിസംഘത്തിന്റെ ഭീകരാരവം കേൾക്കുന്നെങ്കിൽ! അങ്ങനെ കേൾക്കുവാൻ ഇടയാകുന്നെങ്കിൽ അതാണു് ലോകസാധാരണ. ഈ സ്ഥിതിഗതികളിൽ സംഭ്രാന്തമാകേണ്ട ആവശ്യമെന്തു്? ഇല്ല. ഇന്നത്തെ ലോകത്തെപ്പറ്റി അറിയുന്നവർ ഇതിലദ്ഭുതപ്പെടുകയില്ല. ലോകത്തിന്റെ പരിവർത്തനോന്മുഖമായ ലോകത്തിന്റെ—ചെയ്തിയാണതു്. ഒന്നിനും — നന്മയ്ക്കുപോലും, സ്ഥായിയായ നില്പു് അതു് അനുവദിച്ചിട്ടില്ല. അനുവദിക്കയില്ല. ഇന്നത്തെ ആചാരം നാളത്തെ അനാചാരമായി മാറുന്നെങ്കിൽ, അടുത്തദിവസം അതുതന്നെ ശ്രേഷ്ഠമായ ആചാരമായും ലോകം വിധിച്ചേക്കാം. അതെ; അതു് അതിന്റെ നിയമം മാത്രമാണു്.

എന്നാൽ ഈദൃശങ്ങളായ പരിവർത്തനക്കൊടുംകാറ്റടികളാൽ അണുവളവും ചലിക്കാതെ, യശശ്ചന്ദ്രികാശീതളജ്യോതിസ്സാൽ എക്കാലവും വിശ്വത്തിൽ സമാശ്വാസപീയൂഷം വർഷിക്കുന്ന ചില മഹാവ്യക്തികളുണ്ടു്. അവർ! അവരത്രെ സാഹിത്യകാരന്മാർ! സംസ്കാരസമ്പത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന സുവർണ്ണജ്യോതിസ്സുകളം!

വിശ്വമുഖത്തിൽ ഭാഷയെന്ന മഹനീയവിദ്യുൽകണമുപിടിച്ച ദിവ്യമുഹൂർത്തത്തിൽതന്നെ ആ പരിപാവനനാമധേയവും സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠയെ കൈക്കൊണ്ടതാണു്. അങ്ങനെ സാഹിത്യകാരൻ വിശ്വത്തിന്റെ ഒരു സുപ്രധാനഘടകമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ലോകത്തിന്റെ സർവതോമുഖമായ അഭ്യുദയങ്ങൾക്കും ആ സാഹിത്യകാരൻ മാർഗ്ഗദർശിയായി. സാംസ്കാരികമായ വളർച്ചകം ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള അവന്റെ മഹനീയപ്രയത്നങ്ങളെ വിസ്മരിക്കാൻ പുരോഗമനോത്സുകമായ ലോകത്തിനും സാധ്യമല്ലാതെവന്നു. അതാണു് അതിന്റെ അമേയമായമഹിമ: സാഹിത്യകാരന്റെ നിസ്വാർത്ഥമായ ചെയ്തികൾക്കു്—നിസ്തുലമായ സാഹിത്യസൃഷ്ടികൾക്കു്—ലോകം കല്പിച്ച വില അതാണു്. ദൈനംദിനാവശ്യങ്ങൾക്കായവതരിച്ച ഭാഷയും, അവളുടെ ഭർത്താവായ സാഹിത്യകർത്താവും, ബഹുവിധങ്ങളായ വിപ്ലവക്കൊടുംപിരികൊംക്കും അതീതമായി അങ്ങനെ നിലകൊള്ളുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു.

ആദികവിയായ വാല്മീകിമഹർഷി തുടങ്ങിയ വിശ്വസാഹിത്യകാരന്മാരും, അവരുടെ അമൂല്യസൃഷ്ടികളും, അനേകശതവർഷങ്ങൾക്കിപ്പുറം—ഇന്നും—വിജയിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതിലത്ഭുതത്തിനവകാശമില്ല. അനശ്വരമായ സാഹിത്യത്തിന്റെ സൃഷ്ടാക്കൾ! അതെ; അനുഗൃഹീതസാഹിത്യകാരന്മാർ!

എന്നാൽ ജലബുദ്ബുദതുല്യം നിമിഷജീവികളായ ചില സാഹിത്യങ്ങളും, അവയുടെ കർത്താക്കളും നമ്മുടെ സ്മരണയിൽപ്പെട്ടുന്നില്ലേ? ഉണ്ട്. തീർച്ചയായും ഉണ്ട്.

സങ്കുചിതമായ ദൃഷ്ടിയിൽകൂടിയുള്ള വീക്ഷണങ്ങളാൽ മാർഗ്ഭ്രഷ്ടരായി, സാർവ്വദേശീയമായ ആദർശങ്ങളെ അവർ വിഗണിച്ചു. എന്നു മാത്രമോ, യശോഭിലാഷാന്ധതയാൽ കേവലം കാലികപ്രയോജനങ്ങളായ വിഷയങ്ങളേയും രീതിയേയും ആശ്രയിച്ചു. എന്തിനു്? അതിവേഗം വിശ്വസാഹിത്യസ്രഷ്ടാക്കളുടെ മഹനീയപരിഷത്തിൽ സ്ഥാനം സമ്പാദിപ്പാൻ! ഫലമോ, വായുവിൽ ഉത്തരോത്തരം ഉയരുന്ന തുലാശകലംപോലെ കാണികളെ അല്പകാലം ആശ്ചര്യസംഭ്രാന്തരാക്കുന്നു. വിശ്വസാഹിത്യകാരമണ്ഡലത്തിൽ ലബ്ധസ്ഥാനികനായി സ്വയം വ്യാമോഹിക്കുന്നു. ഉപരിപ്ലവദൃഷ്ടികളായ സഹചരസംഘത്തിന്റെ നായകനായി, ആ അനുഗൃഹീതമഹാത്മാക്കളെ— വിശ്വസാഹിത്യകാരന്മാരെ—അവഹേളിപ്പാൻ ആർത്തനായുന്നു! വിജ്ഞാനികളായ ചില ചിന്തകന്മാരുടെ ആദരസമന്വിതമായ ജനങ്ങളെപ്പോലും ഗണിക്കാതെ കഷ്ടം! ആ സാഹിത്യകാരസ്ഥാനദുർമോഹി അധഃപതിച്ചു് അധഃപതിച്ചു് ഒടുവിൽ ചെന്നു വീഴുന്നതോ അവഹേളനവാരാശിയുടെ ഗംഭീരമായ ഹൃദന്തത്തിനുള്ളിൽ! വിശാലചക്ഷുസ്സായ ലോകം ആ സ്വപ്നജീവിക്കു അർഹമായ സ്വീകരണം തന്നെ നൽകുന്നെങ്കിൽ അതല്ലേ നീതി? ഈദൃശസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഗതികളെ മാനദണ്ഡമാക്കി മഹനീയസാഹിത്യകാരപദവിയെ തുലനം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയാൽ അതാണു് അജ്ഞത!

നോക്കുക! അതാ ആ സംപൂജ്യസ്ഥാനത്തിൽ പരിവർത്തനങ്ങൾക്കെല്ലാം സ്വാഗതമരുളി, മധുരമന്ദസ്മേരത്താൽ അവയ്ക്കെല്ലാം നിർല്ലോഭങ്ങൾ നൽകി വിജയിച്ചരുളുന്ന ആ സംപൂജ്യ ഗുരുവരന്മാർ— ആദികവി തുടങ്ങിയ വിശ്വസാഹിത്യപ്രണേതാക്കൾ! അവരെ ഒന്നു ദർശിക്കുക! അപ്പോൾ അറിയാം—സുസംസ്കൃതമായ നിങ്ങളുടെ ഹൃദന്തം അപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു ചൂണ്ടിത്തരും—സാഹിത്യകാരപദവിയുടെ മഹനീയത! അപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു കാണാറാകും. പരിവർത്തനകോലാഹലത്തിൽ നഷ്ടീകൃതമാകാത്ത ശിരസ്സുകൾ! കമ്പിതമാകാത്ത സുദൃഢചേതസ്സുകൾ!

അഹോ! വിശ്വസാഹിത്യകാരന്മാർ! വിശ്വനിയാമകന്മാർ! വിശ്വസംസ്കാരത്തിന്റെ സംസ്രഷ്ടിയും, സംരക്ഷണവും നിർവ്വഹിക്കുന്ന ആ മഹാത്മാക്കൾ—സാഹിത്യകാരന്മാർ— അചിരാൽ വിജയിക്കട്ടെ!!

ഒന്നാന്തരം പേപ്പറുകളിൽ മനോഹരമായും ബലമായും ബയൻഡുചെയ്ത

അക്കൌണ്ടുബുക്കുകളും

സ്റ്റേഷനറിസാമാനങ്ങളും

മിതമായ വിലയ്ക്കു് ഇവിടെ കിട്ടുന്നതാണു്.

THE REDDIAR PRESS & BOOK-DEPOT
P. B. No. 4. TRIVANDRUM.

ഷഷ്ട്യബ്ദപൂർത്തിമംഗളം

ഓമെന്നുള്ളക്ഷരത്തിൻ പൊരുളൊളി പിലസീ-
ടുന്ന വസ്തുസ്വരൂപ-
ന്തീ മേളിക്കുന്ന സൽ സാഹിതിയുടെ സുഖസാ-
മ്രാജ്യ സിംഹാസനത്തിൽ
ചിന്മെന്മയ്യാത്തു, ഷഷ്ട്യബ്ദപൂർത്തിയിപുണരും
ശങ്കരപ്പിള്ള ഭാഗ്യ-
പ്പൂമേനിക്കിട്ട പൊന്നിൻ കുളർമണി തിലകം
പോലെ രാജിപ്പുതാക.

വടക്കുംകൂർ രവിവർമ്മ വലിയരാജാ.

അരായാംകുടിതൻ തപോലതികയിൽ
ക്കാച്ചുള്ള കായേ,തൊരാ-
ളാരാദ്ധ്യൻ കവിമണ്ഡലത്തിനഖിലം
"പാട്ട"ത്തിനും നേട്ടമാർ,
താരാനാഥകിശോരശേഖരകൃപാ-
പാത്രായിതാത്മാവുമാ-
രാരാജത്സിത കീർത്തിശാലി വിജയി-
ക്കട്ടേ! ചിരം ശങ്കരൻ.

കവിതിലകൻ വടക്കുംകൂർ രാജരാജവർമ്മരാജാ.

വിദ്യാഭിമാനപരിഷൽപരിഭാഷണാതി
ഹൃദ്യാത്മബോധപരിപാവിതജീവലോകഃ
അദ്യാതിഷഷ്ടി ജനിഭാ പരതോഷണായ
സദ്യാഗവാനഭവി "പി. ആറി"ത്ഥ ശങ്കരാഖ്യഃ.

ഋഷിയിൽ പരമേശ്വരൻ നംപൂരി.

ആരാൽ കൈരളിദേവിതൻ ചെറു കഥാ-
സമ്പത്തു സമ്പുഷ്ടമാ;-
യാരാ "ലാഘ്യകുടി"ക്കു നൂതനയശ-
പ്രാകാശ്യമഭൂത്തമായ്;
സംഹാരാഭം നിജ ഷഷ്ടിപൂർത്തിമഹമൊ-
ത്താമാന്യനല്ലുന്നു; നാം
നേരാനെന്തിനി വേറെയുള്ളു, പുരജിൽ-
കാരുണ്യ വായ്പെന്നിയെ.

ഇ. വി. സുബ്രഹ്മണ്യൻനംപൂരി.

ഇയ്യുഴിത്തട്ടിലീ മറ്റൊരു സുദിനമിനി-
ക്കിട്ടുവാൻ സാദ്ധ്യമാമെ-
ന്നീയുള്ളോക്കില്ല ശങ്കയ്ക്കണുമുടമതേ
മട്ടു സംപുഷ്ടശോഭം
സ്വീയഷഷ്ട്യബ്ദപൂർത്തിസവകലഷിതക-
ർത്തുള്ള പുണ്യപ്രഭാവൻ
പീ യാർ ശ്രീ ശങ്കരപ്പിള്ളയെ വെടിയരുതേ
ശംഭുവാം തമ്പുരാനേ!

ഭക്തൻ മള്ളിയൂർ ശങ്കരൻനംപൂരി.

ശിഷ്ടൻ, ശിഷ്യാഗ്രഗണ്യൻ, ജനകഭഗിനിജൻ,
ഭാഗിനേയീ മണാളൻ,
നാട്ടാക്കെല്ലാക്കുമിഷ്ടൻ, കവിവരനമലൻ
ശങ്കരപ്പിള്ള തന്റെ
ഷഷ്ട്യബ്ദംപൂർത്തിയാകുന്നൊരു ജനിഭമഹം
നീലകണ്ഠാഭിധാനൻ
ശ്ലേഷ്മൻ കെങ്കേമമാക്കീ, സഹജരിവർ ചിരം
വാഴണേ "ചാരുകീർത്ത്യാ."

മലയിൽ കുഞ്ഞൻപിള്ള.

സൌഹാർദ്ദത്തികയിന്റെ പാവനതയാ-
സൌശീല്യമപ്പൊരുഷം
പ്രാഗല്ഭ്യത്തിൽ വളർന്ന വിദ്യ വിനയം
ദേശാഭിമാനവ്രതം
സാഹിത്യത്തികവിന്റെ മാന്മികകലാ-
ചാതുര്യവൈഖ്യാഗുണം
സ്നേഹിക്കുന്നതിനെന്നു വേണ്ട സകലം
മൽത്തോഴനിൽ കണ്ടിടാം

വിദ്വാൻ ടി. എൻ. നായർ.

ഇന്നലെവരെച്ചെയ്ത ജോലികൊണ്ടൊന്നും തൃപ്തി
യന്നില്ല കമ്മസാക്ഷിക്കിന്നും വിശ്രമമില്ല
അന്ധകാരമാം മൂടുപടവും യോഗനിദ്രാ-
ബന്ധവുമുപേക്ഷിച്ചു പൊന്നരുഷസ്സുണരുവേ

മന്ദമാരുതൻ പുഷ്പവൃന്ദത്തെയാശ്ലേഷിച്ചു
മന്ദിരംതോറും ചെന്നു വൃത്താന്തമുണർത്തവേ
ഇക്ഷിതി വിക്ഷോഭത്താൽ വിളങ്ങും രൂപഭേദം
പക്ഷിസഞ്ചയം പാർത്തു പാട്ടുപാടീടുംനേരം

ചെങ്കനൽപ്രഭപൂണ്ട കിഴക്കേ ദിക്കിൽനിന്നു
കുങ്കുമച്ചാറണിഞ്ഞ പൊൻകുടം സൂര്യബിംബം
മഞ്ഞുളദീപ്തങ്ങളാം തങ്കന്തൂൽ ശലാക കൊ-
ണ്ടഞ്ജനം ചെയ്തെല്ലാർക്കും കണ്ണുകൾതെളിക്കുന്നു

എന്നല്ല വൈക്കത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യംതുളുമ്പുന്ന
പൊന്നു താഴികക്കുടമാകുന്നോ "രായാംകുടി"
ഇന്നാരാൽ പ്രകാശിപ്പുതെന്തു കാരണം? ശരി-
കണ്ടിട്ടില്ലേ മഹാദേവക്ഷേത്രത്തിൽ മഹോത്സവം

കൊണ്ടാടുന്നതുമാരും ഭാവുകം നേരുന്നതും
ആയ്ശ്രീകൃഷ്ണവേദശാസ്ത്രങ്ങളഭ്യസിച്ചോ-
രായ്മനാരനുഗ്രഹിക്കുന്നതും വഴിപോലെ
എന്നല്ല പണ്ടേതന്നെ ഗുരുവാം "ശങ്കരാഖ്യൻ"

ഉന്നതൻ കലീലസംസ്കാരസമ്പന്നൻ മഹാൻ
സാഹിത്യ നഭസ്സിലെ ധ്രുവനക്ഷത്രം പാ-
സ്സേഹത്തിൻപുറവയാണവശേഷിപ്പൊഴും.
അമ്പത്തിയഞ്ചു ജന്മനക്ഷത്രംവരെ ശിഷ്യ-
സമ്പത്തു സമ്പാദിച്ചു ജീവിതാദ്ധ്യായങ്ങളിൽ
കുറിച്ചു, വിശ്രമിപ്പാനായില്ല മറ്റദ്ധ്യായം
കുറിക്കുന്നിതു ക്ഷേത്രഭരണം വീണ്ടും ജയാൽ
അധ്യേതാക്കളാം പൂമൊട്ടൊക്കയേവരിഞ്ഞിനി
യദ്ധ്യാത്മപ്രദീപമാണ്ടുത്തലക്ഷ്യം പാർത്താൽ
ശ്രേയുഷ്മൻ! ഭവാനിന്നു ഷഷ്ട്യബ്ദപൂർത്യുത്സവം
ആഘോഷിക്കുന്നു ഭവജീവിതംപണ്ടേപ്പോലെ
ആയുരാരോഗ്യഭാഗ്യത്തികവാൽ നീണാൾവാഴും-
നായിരമായിരം കൈക്കൂപ്പിടാം മഹാത്മാവേ!

പി. ആർ. കൃഷ്ണൻവൈദ്യൻ, കല്ലറ.

ഒരു നല്ല സാഹിത്യകാരനും കാഥികനുമായ ആയാംകുടി പി. ആർ. ശങ്കരപ്പിള്ളയുടെ ഷഷ്ട്യബ്ദപൂർത്തി പ്രമാണിച്ചു് എഴുതിയതു്.

"പ്രശ്നാനുഷ്ഠാനപദ്ധതി"

(ഒരു വിശിഷ്ട ഫലിത ജ്യോതിഷ ഗ്രന്ഥം)

ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽവച്ചു് പ്രാചീനവും ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അവശ്യം ഗ്രഹിച്ചിരിക്കേണ്ടതും ശ്രദ്ധങ്ങളായ പല തത്വങ്ങളും അടങ്ങിയിട്ടുള്ളതും പ്രശ്നമാർഗ്ഗം മുതലായ ഇതര ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഇല്ലാത്തതുമായ മുഷ്ടിപ്രശ്നം, സാദ്ധ്യപ്രശ്നം മുതലായ പല രഹസ്യ വിഷയങ്ങളുടങ്ങിയിട്ടുള്ളതും ജ്യോതിഷവിദ്യാർത്ഥികൾക്കും ജ്യോത്സ്യന്മാർക്കും എന്നു മാത്രമല്ലാ, എഴുത്തറിയാവുന്ന ഏവർക്കും പരസഹായംകൂടാതെതന്നെ ഇതിലെ തത്വങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു്, 'ഗണിത വിദ്വന്മണി' പുലിയൂർ ബ്രഹ്മശ്രീ പുരുഷോത്തമൻ നമ്പൂതിരി അവർകളുടെ "ദൈവജ്ഞതോഷിണി" എന്ന ലളിതമായ ഭാഷാവ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടിയതുമായ ഈ പുസ്തകത്തിനു വില 3 ക. മാത്രം.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ് & ബുക്കുഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം.

ദേശഭക്തൻ

[ശ്രീ. പാണ്ഡേയബേചൻ ശർമ്മാ 'ഉഗ്രൻ']

വിവർത്തകൻ, സി. എൻ. മംഗലം.

(1)

"സ്വാമിൻ, ഇന്നു് എന്തെങ്കിലും മനോഹരമായിട്ടൊന്നിനെ സൃഷ്ടിക്കു. നമുക്കു ഗൌരവം കൂടുതലാകുവാൻ തക്കവിധത്തിലുള്ള ഒരു പ്രാണിയെ സൃഷ്ടിക്കു. എന്താ? എന്താ?"

"പ്രിയതമേ, മറ്റു ജോലിയെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു് ഇവിടെവന്നു് എന്റെ നിർമ്മാണശക്തി പരീക്ഷിച്ചുനോക്കുവാൻ തോന്നിയതെന്തേ? ഇതു സത്യമാണോ?"

"ഞാൻ അങ്ങയെ പരീക്ഷിക്കുകയോ? ഹരി ഹരി! ഭർത്താവേ, അങ്ങു് എന്നെ എന്തിനു വെറുതെ പുകഴ്ത്തുന്നു? വെറുതെയിരുന്നു് അങ്ങയുടെ സൃഷ്ടിയായ മർത്ത്യലോകത്തിന്റെ തമാശ കാണുകയായിരുന്നു. മനസ്സു മടുത്തപ്പോൾ അങ്ങയുടെ സമീപത്തിലേക്കു വന്നതാണു്. ഇപ്പോൾ പ്രപഞ്ചത്തിൽ മൌലികത കാണപ്പെടുന്നില്ല. പണ്ടത്തെ ആ പ്രാകൃതഭോഷമാത്രമാണു് നാലുദിക്കിലും കാണുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു്. ഒരാൾ കരയുന്നു, പിന്നെയൊരാൾ പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു; ഒരുവൻ സ്നേഹിക്കുന്നു, മറ്റൊരാൾ അക്രമം പ്രയത്നിക്കുന്നു. രാജാവു് ക്രമേണ യാചനയ്ക്കിറങ്ങുന്നു. യാചകനാകട്ടെ രാജ്യഭരണത്തിനൊരുങ്ങുന്നു. ഈവക സംഗതികളിൽ മൌലികതയെവിടെ? അതുകൊണ്ടു ഞാൻ യാചിക്കുന്നു, മനോരഞ്ജനത്തിനുതകുന്ന ഒരു സൃഷ്ടിചെയ്യാനൊരുങ്ങു. പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ളതിൽ കൂടുതൽപേരും ശപിക്കുകയാണു്; ഒരുതവണ ആശിസ്സും സ്വീകരിക്കു."

"വളരെ നല്ലതു് ഇപ്പോൾ മനസ്സും പ്രസന്നമാണു്. മനുഷ്യനിർമ്മാണത്തിനുള്ളസാമഗ്രികൾ ആരെക്കൊണ്ടെങ്കിലും ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുവരുവിക്കു. ഇന്നു ഞാൻ ഭൂമിയുടെ പുരോഭാഗത്തുവെച്ചുതന്നെ, ഭൂമിയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി സൃഷ്ടിക്കാം."

"ഈ ഞാൻ അങ്ങയെ സഹായിക്കുക! അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ വേണ്ട. സൃഷ്ടിയൊക്കെ ആയിക്കഴിഞ്ഞു. നിർമ്മാണത്തിനുള്ള യോഗ്യത എനിക്കുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അങ്ങയെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുവാൻ വരുമായിരുന്നോ?"

"എന്തിനാണു് പ്രിയേ, കോപിക്കുന്നതു്? പാവയുണ്ടാക്കുന്നതിനു് ആരാണിപ്പോൾ പറഞ്ഞതു്? ഭൂമി ഇവിടെ മിണ്ടാതെയിരുന്നാൽ മതി. അതെ, ചിലപ്പോൾ എന്റെ നേരെയും ചിലപ്പോൾ എന്റെ പ്രവൃത്തിയുടെ നേരെയും ഭൂമിയുടെ മധുരവീക്ഷണങ്ങളയച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം; ഇത്രമാത്രമുള്ള ഭൂമിയുടെ സഹായം കൊണ്ടു് എന്റെ സൃഷ്ടിക്കു ജീവസ്സുണ്ടാകും. മനസ്സിലായോ?"

"ഓഹോ മനസ്സിലായി. അങ്ങയുടെ സ്വഭാവവും കലിയുഗത്തിലെ വൃദ്ധന്മാരുടേതുപോലെയായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നെന്നു കാണാനുണ്ടു്. ഇപ്പോൾ മാത്രമാണു് കണ്ണുകളിൽ താരുണ്യലഹരി പരന്നിട്ടുള്ളതു്."

(ഹിന്ദിയിൽനിന്നു് ഏകദേശവിവർത്തനം.)

"ഭയതിയുടെ സ്വഭാവം നന്നായിക്കൊണ്ടുമിരിക്കുന്നുണ്ടു്. വൃദ്ധമാർയ്യാറികളുടെ, യൌവനയുക്തകളായ കാമിനികളെപ്പോലെ ഇടയ്ക്കിടെ 'ഛേ' 'ഛു' എന്നു ചിലയ്ക്കുകയാണുചെയ്യുന്നതു്. ഉം, വേഗമാകട്ടെ; സാധനങ്ങളെല്ലാം യഥാസ്ഥിക്കു."

(2)

മണ്ണു്, വെള്ളം, തീ, ആകാശം, വായു എന്നിവ ചേർത്തു് ബ്രഹ്മദേവൻ ഒരു പാവയെ നിർമ്മിച്ചു. അനന്തരം അദ്ദേഹം ആദ്യമായി ചൈതന്യത്തിനോടു് ആ പാവയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു് ആജ്ഞാപിച്ചു. അതിന്റെ പ്രവേശനത്തിനുശേഷം സൌന്ദര്യം, ദയ, സ്നേഹം, വിദ്യ, ബുദ്ധി, ബലം, സന്തോഷം, ഉത്സാഹം, ധൈര്യം, ഗാംഭീര്യം മുതലായ എല്ലാ സദ്ഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ടും ആ പാവയെ അലങ്കരിച്ചു. അവസാനം ആയുസ്സിനേയും ഭാഗ്യത്തിനേയും കുറിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹം ലേഖനിയെടുത്ത സമയം ബ്രഹ്മാണി തടഞ്ഞു —

"കേൾക്കൂ, ഈയാളുടെ ഭാഗ്യത്തെക്കുറിച്ചു് എന്തെഴുതുവാൻപോകുന്നു? ആയുസ്സു് എത്രത്തോളം കൊടുക്കും?"

"ഊം? ഭയതിക്കു് ഈ സംഗതികളറിയേണ്ടതിന്റെ ഉദ്ദേശം? ഭയതിക്കു കുറേ തമാശ കാണുകയല്ലേ വേണ്ടു; അതു കണ്ടോളൂ... ഹൊ! പുരികം ചുളിക്കുവാനാരംഭിച്ചുവോ?..... കേട്ട മനസ്സിലാക്കിക്കോളൂ. ഈയാളുടെ ഭാഗ്യത്തിൽ ഭയങ്കര ദരിദ്രതയും ദുഃഖവും ചിന്തയും എഴുതുവാനാണദ്ദ്യമിക്കുന്നതു്; ആയുസ്സു് ഇരുപതു വർഷത്തെയുണ്ടായിരിക്കും."

"ഏ! താങ്കളെന്താ തമാശ പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്? ബലം, ധൈര്യം, ദയ, ശോഭ, സൌന്ദര്യം, വിദ്യ, ബുദ്ധി മുതലായവ നല്കിയതിനുശേഷം ദരിദ്രത, ദുഃഖം, ചിന്ത ആദിയായവ കൊടുക്കുന്നതിന്റെ ആവശ്യമെന്താണു്? പിന്നെയോ, ഇരുപതു വർഷത്തെ ജീവിതവും! ഇതേ കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടാണു് മനുഷ്യലോകത്തിലെ കയികർ അങ്ങയെക്കുറിച്ചു് ആവലാതിപ്പെടുന്നതു്. ഇനിയും ആരേക്കൊണ്ടെങ്കിലും "പോരേ നാന്മുഖനെന്നാലവനും പാരം തെറ്റിപ്പോയല്ലോ" എന്നു് എഴുതിക്കേണമെന്നാണല്ലോ വിചാരം?"

സൃഷ്ടികർത്താവു് മന്ദഹസിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:—"നിർമ്മാണം ആയിക്കഴിഞ്ഞു; ഇനി തമാശ മുഴുവനും കണ്ടോളൂ. നമുക്കു് നേരമ്പോക്കു വേഗം കാണുവാനാണു് ഇയ്യനെറ ആയുസ്സു കുറച്ചുചെയ്തതു്."

സരസ്വതീദേവി ചോദിച്ചു.—

"ഇയ്യനെ മനുഷ്യലോകത്തിലുള്ളവർ എന്തു പേരുകൊണ്ടാണു് പുകഴ്ത്തുക?"

പ്രജാപതി അഭിമാനംനിറഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ മറുപടി പറഞ്ഞു:—"ദേശഭക്തൻ."

(3)

ദേശഭക്തനു പത്തൊമ്പതു വയസ്സായപ്പോഴാണു്, സ്വർഗ്ഗനാഥനായ ഇന്ദ്രനും, കൈലാസവാസിയായ ശിവനും, വൈകുണ്ഠവാസിയായ വിഷ്ണുവും, പ്രപഞ്ചത്തിലെ രംഗമണ്ഡപത്തിൽ അവൻ പ്രവേശിച്ചതു കണ്ടതു്. അതിലാശ്ചര്യമൊന്നുമില്ല. ദേവസമൂഹത്തിന്റെ ഓരോ ദിവസം, നമ്മുടെ അനേക ശതാബ്ദങ്ങളെക്കാൾ നീളമേറിയതാണു്. അവരുടെ സ്വല്പ നിമിഷങ്ങളെക്കാളും കുറവുള്ളതായിരുന്നു നമ്മുടെ പത്തൊമ്പതു വത്സരം.

ദേശഭക്തനെ ദർശിച്ചു് ഭഗവാൻ ശിവൻ സന്തുഷ്ടനായി നൃത്തമാരംഭിച്ചു. അദ്ദേഹം തന്റെ പ്രാണപ്രിയയായ പാർവ്വതിയുടെ ശ്രദ്ധയെ ദേശഭക്തന്റെ നേരെ ആകർഷിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:—

"നോക്കൂ. സൃഷ്ടിയിലെ അദ്ഭുതപൂർവ്വമായൊരു നിർമ്മിതിയാണിതു്. ഏതൊരു ദേവനും സ്വയം ധന്യനെന്നു് അഭിമാനിക്കത്തക്കതാണു് ദേശഭക്തനാവുക എന്നുള്ളതു്. പ്രിയേ, ഇയ്യനെ ആശീർവദിക്കു."

പ്രസന്നവദനയായിട്ട് ഉമ പറഞ്ഞു:—

"ദേശഭക്തന്നു ജയം ഭവിക്കട്ടെ!"

ഒരുദിവസം ദേശഭക്തന്റെ ചൈതന്യംനിറഞ്ഞ മുഖമണ്ഡലത്തിൽ ലക്ഷ്മീദേവിയുടെ ദൃഷ്ടിയാദൃച്ഛികമായി ചെന്നുപതിച്ചു. ആ സമയത്തു ദേശഭക്തൻ, കൈയിൽ കൈത്തോക്കു ധരിച്ചുകൊണ്ട്, ഏതോ ഒരു ദേശദ്രോഹിയെ പിൻതുടരുകയായിരുന്നു. ഇന്ദിരാദേവി സംഭ്രമിച്ച്, വിഷ്ണുഭഗവാനെ അവന്റെ നേരെ ആകർഷിച്ചു പറഞ്ഞു —

"ഇതാരാണ്? മുഖത്തിലെന്തൊരു തേജസ്സ്! എന്തൊരു പവിത്രത!...ചെയ്യാൻ പോകുന്നതോ രാക്ഷസീയമായ പ്രവൃത്തി!!—കൊലപാതകം! ഇതെന്തൊരു ക്രീഡയാണ്, ലീലാധാരിൻ!"

വിഷ്ണുഭഗവാൻ അരുളിച്ചെയ്തു:—

"മിണ്ടാതെ നോക്കൂ."

"പരിത്രാണായ സാധൂനാം
വിനാശായ ച ദുഷ്കൃതാം!
ധർമ്മസംസ്ഥാപനാർത്ഥായ
സംഭവാമി യുഗേ യുഗേ!!"

"ഇവൻ—ദേശഭക്തൻ—രാക്ഷസകർമ്മമാണ് ചെയ്യാനൊരുങ്ങുന്നതെങ്കിൽ രാമൻ, കൃഷ്ണൻ, പ്രതാപൻ, ശിവാ(ജി), നെപ്പോളിയൻ ഇവരെല്ലാംരാക്ഷസകർമ്മമാണ്ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ദേവി, ഇദ്ദേഹത്തെ പ്രണമിക്കൂ. (സൃഷ്ടി)കർത്താവിന്റെ പരിഷ്കൃതമായ ഒരു കൃതിയാണിതു്."

* * *

കൈയിലെ കൈത്തോക്ക് ദേശദ്രോഹിയുടെ മസ്തകത്തിന്നുനേരെ നീട്ടിക്കൊണ്ടു ദേശഭക്തൻ പറഞ്ഞു:—

"മൂഢ, പശ്ചാത്തപിക്കൂ. ദേശദ്രോഹത്തിൽ നിന്നു വിരമിച്ചു മാതൃഭൂസേവയ്ക്കായി പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുക അല്ലെങ്കിൽ മരിക്കുന്നതിന്നു തയ്യാറായിക്കൊള്ളുക."

ദേശദ്രോഹിയുടെ മുഖത്തിൽ നിന്ദ, അഹങ്കാരം എന്നിവയുടെ മന്ദസ്മിതം പാഞ്ഞുകേറി. അയാൾ ശാസനസ്വരത്തിൽ മറുപടികൊടുത്തു.

"വിഡ്ഢി, ശ്രദ്ധിച്ചോ! ഞങ്ങൾ ഭരണാധികാരികളുടെ പ്രീതിഭാജനങ്ങളാണ്. ഞങ്ങളുടെ മാതാപിതാക്കളും, ഈശ്വരനും സർവ്വശക്തനായ സക്രാട്ടാണ്. സക്രാട്ടിന്നെതിരായി രാഷ്ട്രത്തെക്കുറിച്ചു പ്രശംസ!"

"അവസാനമായി ഞാൻ വീണ്ടും പറയുകയാണ്, മാതാവിന്നു ജേയ് വിളിക്കൂ, മറ്റു പ്രകാരമാണെങ്കിൽ, ഇങ്ങോട്ടു നോക്കൂ" ദേശഭക്തന്റെ തോക്കു ഗർജ്ജിക്കുവാൻ ഒരുക്കമായി.

അപ്പത്തു തലയ്ക്കുമീതെ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. എന്നു മനസ്സിലാക്കിയ ദേശദ്രോഹി തന്റെ കീശയിൽനിന്നു ചെറുകായ്കളമെടുത്തു് ശക്തിയിലൂതി. അയാളുടെ അനവധി അംഗരക്ഷകന്മാർ അയാളുടെകൂടെ, മറവിലായി ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നതോന്നുന്നു. നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കെ, ഇരുപതോളം ദേശദ്രോഹികളടങ്ങിയ ഒരു വ്യൂഹം ദേശഭക്തന്റെ നേരെ കുതിച്ചുകേറി. പിന്നീടുണ്ടായതു് നിശ്ശബ്ദമായിരുന്ന, ദേശഭക്തന്റെ തോക്കു് ഗർജ്ജിച്ചു!! ക്ഷണനേരത്തിന്നുള്ളിൽ ദേശദ്രോഹികളിൽ തലവൻ, പ്രാണിന്നുതുല്യം ഭൂമിയിലുരുളുകയായി. തടവിലാക്കപ്പെടുന്നതിന്നു മുമ്പായി പ്രയത്നസാഫല്യംകിട്ടിയ ദേശഭക്തൻ ആനന്ദതുന്ദിലനായി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:—

"മാതാവിന്നു ജയംഭവിക്കട്ടെ!"

വിറയ്ക്കുന്ന ഇന്ദ്രാസനവും, പുഷ്പവൃഷ്ടിചെയ്യുന്ന നന്ദനോദ്യാനവും, താണ്ഡവനൃത്തത്തിൽ ലീനനായ രുദ്രനും, കളകളരവം പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ദേവനദിയും ഏകസ്വരത്തിൽ ഉച്ചരിച്ചു.

"ദേശഭക്തന്നു് ജയം ഭവിക്കട്ടെ."

വിധാതാവു് സ്നേഹഗദ്ഗദത്തോടെ പറഞ്ഞു, സപ്രേയസിയോടു്.—

"കാണുന്നില്ലേ, ദേശഭക്തന്റെ ചരണസ്പർശത്താൽ, ഭാഗ്യഹീനമായ കാരാഗൃഹം തന്നെ

ത്താൻ സ്വർഗ്ഗമായിക്കരുതുന്നു, ഇരിമ്പുചങ്ങല—കൈവിലങ്ങും കാൽവിലങ്ങു—കരം 'പാരസ്' (ലോഹത്തെ സ്പർശംകൊണ്ടു് സ്വർണ്ണമാക്കുന്ന സാങ്കല്പികശില)ത്തെ സമ്പാദിച്ചു എന്നതോന്നും. പ്രപഞ്ചഹൃദയത്തിൽ ആഹ്ലാദസമുദ്രം കരകവിഞ്ഞു പുളയുന്നു, വസുന്ധരാദേവി ആനന്ദനിമഗ്നയാകുന്നു. ഇതാണെന്റെ നിർമ്മാണം; ഇതാണെന്റെ ഐശ്വര്യം—പ്രിയേ, ഗാനമാലാപിക്കു, മംഗളമാഘോഷിക്കു; ഇന്നു് എന്റെ ലേഖനി ധന്യയായി!"

(4)

ദേശഭക്തന്റെ അന്തിമ ഭാഗം എഴുതപ്പെട്ടവാൻ പോകുന്ന ദിവസം സ്വർഗ്ഗലോകത്തിൽ ആഹ്ലാദത്തിന്റെ അപാരപാരാവാരം ഉയർന്നു മറിയുകയായിരുന്നു. ഒരുമാത്രമറിയ കല്പവൃക്ഷമാകട്ടെ, സ്വകുസുമങ്ങളെക്കൊണ്ടു്, മുപ്പത്തുകോടി സുരാംഗനകളുടെയും താലങ്ങളെ നിറച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു; അമരാവതി സ്വയം അപൂർവമാംവണ്ണം അലങ്കരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു; ദിക്കെങ്ങും മംഗളഗാനങ്ങൾ ആലാപിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

തക്കസമയത്തിനു വളരെ മുൻപേ തന്നെ ദേവഗണം വിമാനാരൂഢരായി അന്തരിക്ഷത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതിനും ദേശഭക്തന്റെ ആഗമനത്തെ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതിനുമാരംഭിച്ചു.

* * *

രാജകീയ ഭടന്മാർ ഭീഷണങ്ങളായ ശസ്ത്രാസ്ത്രങ്ങളോടുകൂടി സന്നദ്ധരായി ഒരു മൈതാനത്തിൽ നില്ക്കുകയായിരുന്നു. ദേശഭക്തനിൽ 'രാജദ്രോഹ"കുറ്റം ആരോപിച്ചു ന്യായനാടകം അഭിനയിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്നു; "ഒന്നുകിൽ ദേശഭക്തൻ സ്വകർമ്മങ്ങളിൽ പശ്ചാത്താപം പ്രകടിപ്പിച്ചു 'സമ്രാട്ടിനു ജയം ഭവിക്കട്ടെ' എന്നു പ്രഘോഷിക്കണം; അല്ലെങ്കിൽ തോക്കിനാൽ വെടിവെക്കപ്പെടണം." എന്നുള്ള ന്യായാധീശന്റെ വിധിയും പ്രസ്താവിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ദേശഭക്തൻ എന്തിനും പശ്ചാത്തപിക്കണം? അതിനാൽ അയാളെ രാജഭടന്മാർ ശൃംഖലാനിബദ്ധനാക്കി പീരങ്കിവായിൽ കൊണ്ടു നിർത്തി.

രാജപ്രതിനിധി പറഞ്ഞു:—

"കുറ്റവാളീ, ന്യായം രക്ഷിക്കുന്നതിനായി അവസാനപ്രാവശ്യം വീണ്ടും പറയുന്നു, "സമ്രാട്ടു് ജയിക്കട്ടെ." എന്നു വിളിച്ചു പറ. പശ്ചാത്തപിക്കു!"

മന്ദഹസിച്ചുകൊണ്ടു് ആ തടവുകാരൻ—ദേശഭക്തൻ—ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.—

"നിങ്ങൾനിങ്ങളുടെജോലിനോക്കിക്കൊൾകിം. ഞാൻ പശ്ചാത്തപ്പിക്കണമെന്നു് ആഗ്രഹം വ്യർത്ഥമാകുന്നു. 'സമ്രാട്ടു് ജയിക്കട്ടെ' എന്നു് എന്നെക്കൊണ്ടു പറയിക്കുവാൻ നിങ്ങളെന്തിനിത്ര പ്രയാസപ്പെടുന്നു? ശരിക്കുള്ള സമ്രാട്ടു് എവിടെ? നിങ്ങൾ പറഞ്ഞു എന്നുള്ളതിനാൽ, ലോകത്തിലെ കൊള്ളക്കാരെ സമ്രാട്ടായിഞാനെങ്ങനെ കണക്കാക്കും? സമ്രാട്ടു് മനുഷ്യദ്രോഹിയാകാൻ സാധ്യമാണോ? സമ്രാട്ടു് ന്യായത്തിന്റെ കഴുത്തു ഞെരിക്കുക സാധ്യമാണോ? സമ്രാട്ടു് ആരുടെയെങ്കിലും തലയിൽ തന്റെ ദണ്ഡനീതി വെടിയെയുണ്ട പുമത്തുക എന്നതു സാധ്യമാണോ? സഹോദരേ, നിങ്ങൾ "സമ്രാട്ടു്" എന്നു പറയുന്ന വ്യക്തിയെ മനുഷ്യനായും അതിനെ ബഹുമാനിക്കുന്നവരും പറയുക രാക്ഷസൻ' എന്നാണു്. പിന്നെയെങ്ങനെ സമ്രാട്ടിന്റെ ജയം പ്രഘോഷിക്കുന്നു? നിങ്ങളെന്നെ പീരങ്കിയിലെരിച്ചുകൊള്ളൂ—ഇതിനാണു സമ്രാട്ടിനു ഭാവുകം, ഇതുകൊണ്ടു തന്നെയാണു് അയാളുടെ പാപങ്ങളാൽ നിറയപ്പെട്ട കുടം പിളരുക, അയാൾക്കു് മുക്തികിട്ടുക."

* * *

അമരമണ്ഡലത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന മനുഷ്യതാമാതാവിന്റെ അങ്കതലത്തിലിരുന്നുകൊണ്ടു ദേശഭക്തനും ഒപ്പംമുപ്പത്തുകോടി ദേവന്മാരും കണ്ടു, പഞ്ചഭൂതയവനികിതമായ

പുലരികളുടെ പാട്ട്

ടി. എൻ. ആർ. യമ്മ, ബനാറീസ്.

തെളിതെളെക്കതിരുതിരും
കസവാടകം ചുറ്റി,
തെളിമയെഴും ചന്ദന-
ത്തൊട്ടുകുറിയും കുത്തി,
കിളുകിലെച്ചിരി പൊഴിയും
തരിവളകളും ചാർത്തി,
എവിടേയ്ക്കു പോകുന്നു
പുലരികളേ, നിങ്ങളും?

അതിദൂര,ത്തതി ദൂര-
ത്തൊരുമയുടെ നാട്ടിൽ
പുതുവത്സരോത്സവ-
ക്കൊടി പൊങ്ങിയ നാട്ടിൽ-
തിരുവോണക്കളി കാണാൻ
പോകുന്നു ഞങ്ങളും;
വരികില്ലേ നിങ്ങളും;
വരമോത്സവമല്ലേ?

ഒരു മാത്ര നില്ക്കുകാ
നാടിനെപ്പറ്റി
ഒരുവാക്കു ചൊല്ലുവാൻ
കനിയുമോ നിങ്ങളും?

ചിറകിട്ടടിക്കുമെൻ
ചെറുചിത്ത പത്രി-
ക്കയു നവും തേനൊഴി-
പ്പൊൻപകലമായം!
വികചമാം താമര-
പ്പൂമലരിന്നൊപ്പം
വിലസീടും തനുഖ-
മണിമഞ്ചൂഷയല്പം
മൃദുമന്ദഹാസത്തിൻ
പ്രഭകൊണ്ടു മിനുക്കി
മധുമധുരം ചൊരിയുകയാ-
യതിലേക മിടുക്കി:—
'മലയാള'മെന്നവർ
പറയുമാരാജ്യം;
മലയാഴികം ചുഴുകയാൽ
പേരതിനു യോജ്യം;
മന്ഥിതന്നുടെ മലർവനിയായ്
മിന്നുന്നൊരു ദേശം;
മന്ഥിതമമാതിഥ്യ-
ഗുണപൂരിതകോശം;
അവിടെയൊരു ലക്ഷ്മിയുമ-
ണ്ടമരപുരം തീർക്കാൻ;
യുവതികളാമെങ്ങളിലു-
മതിലജ്ജ ചേക്കാൻ!
ഭൂതഭ്രദേവിതൻ
പടപങ്കജയുഗ്മം
പരിചിനൊടായ് തഴുകുന്ന
നിജ സുതയാം രത്നം!
മലകളുടെ തോളുകളിൽ
കൈകളും കുത്തി
ഒരു നിമിഷം നിന്നുപോ-
മിവരവളെ നോക്കി!

ഒരു പ്രതിമയെ അക്രമോപാസകന്മാർ തോക്കു കൊണ്ടു വെട്ടിരിച്ചുയ്.

ആ പ്രതിമയുടെ ഓരോ അണുവിനേയും ദേവന്മാർ രത്നത്തെയെന്നപോലെ കൈയിലാക്കി. വളരെ നേരത്തോളം, "ദേശഭക്തൻ ജയിക്കട്ടെ." എന്ന ശബ്ദത്താൽ ദേവലോകം മുഖരിതമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

[പ്രകൃത്യകാശം വിയത്തകന്നു.]

കമനികളേ, നിങ്ങളാ
രമണീയത പാടി-
ക്കദനമെഴും കരളിന്നൊരു
കളിരല്ലും തരുമോ?
ചലദമലത്തെന്മരുത-
ന്നണിഗന്ധവിശേഷം
പകരുന്നൊരു നീലാംബര-
വേണിയുടൻ ചൊല്ലി:—

പുത്തനായിട്ടെന്തു ചൊൽവാൻ?
മുഗ്ദ്ധമാമക്കൊച്ചുരാജ്യം,
പൃഥിതന്റെ മാറിലിഴ
പച്ചരത്നത്താലിയത്രേ!
കേരകല്പതരുക്കൾ തൻ
ചാരുനീലച്ചാമരങ്ങൾ
ആഗതക്കുളിരാതപത്തെ-
യാകെനീക്കിസ്സൽക്കരിക്കും!
മാമലയിൽ നിന്നു നീന്തി-
ട്ടുമരങ്ങൾ പുല്കിയരും
മാരുതന്റെ മന്ത്രലോലി
സ്വാഗതങ്ങളെങ്ങും കിട്ടും!
വെണ്മചേരും പൂങ്കവിളിൽ
നിന്നളകരാജി നീക്കി,
പുഞ്ചിരിപ്പുഞ്ചൊല ലോല
സഞ്ചിതാഭം പാട്യം നൽകും!
നെന്മണിപ്പൊൻ കിങ്ങിണികാ-
ളേന്തും വയൽബാലവൃന്ദം-
താർമകൾ തൻ പിഞ്ചുമക്കൾ—
താലമേന്തിത്താണുനില്ക്കും!
കുത്തഴിഞ്ഞ പട്ടുതണൽ-
പ്പച്ചയാം മടിത്തട്ടിൽ
വച്ചു തീർത്ത പിച്ചിമാല
കൊച്ചുലർക്കാവുകൾ നൽകും!

അവിതർക്കിത ഭാവാത്മക-
മാഗാനം നിന്നു;
അവികലമാ ഭംഗികളെൻ
ഹൃദയത്തിലലിഞ്ഞു!

അവൾ ചൊല്ലിത്തീർന്നപ്പോ-
ളതികൌതുകമാർന്നി-
ട്ടപരയൊരു രമണീമണി
കയിൽനാദം തൂവി:—

കേളികേട്ട കേരളത്തിൻ
കേളികേമമല്ലേ?
ആളിമാരേ, നിങ്ങളെല്ലാം
താളമിട്ടു പാട്ടേ!
പൊന്നിൻചിങ്ങമാസമായാൽ
പിന്നെയെല്ലാം മാറും;
പൊന്നണിഞ്ഞ ഭാവനകൾ
കിങ്ങിണികൾ ചാർത്തും!

നിറയയുകും നൂമിഴികളാൽ
പുറമേ നോക്കിയൊന്നാട്ടം;
ഇരുളലകൾ തൻ കുടികൾ-കാട്ടുക-
ളെരിയും പൂത്തിരി കാട്ടും!
പൂവിറുക്കും ബാലർ തന്റെ
'പൂവിളി'കൾ കേൾക്കാം;
ഭായിയുടെ ഭാസുരമാം
ഭാഗ്യശംഖനാദം!

അലയടിക്കുമാമുട്ടുരളിത-
ന്നാമോദപൂരിത ഗാനാൽ,
അലർ ലതികകൾ മതിമയങ്ങിയ-
ത്തലകൾ ചായ്ച്ചുകൊട്ടുക.!
വെണ്മണലാൽ പുഞ്ചിരിക്കും
വെണ്ണപോലെ മുറ്റം;
വർണ്ണമെഴും പൂക്കളതിൽ
വർണ്ണമലേ തീർക്കും!

അനുദിനമായ നവനവാകൃതി-
യണിയും, മാറിടും വൃത്തം;
അനുപമങ്ങളായണി തിരിഞ്ഞിടും
കവനരീതികൾക്കൊപ്പം!
ഓണനാളിനോമനത്വം
കാണണമാനാട്ടിൽ
കമനീയാഭമാം കനകത്തിനു, നൽ-
പ്പുരിമളമായപോലെ!

കൊച്ചുമഞ്ഞപ്പട്ടണിഞ്ഞു
പുത്തനുഞ്ഞാലേറും
കുട്ടികളാ നീലയാനി-
ലക്കുബാലനെന്നാപ്പം!
പൊന്നിലഞ്ഞിച്ചോട്ടിലൊരു
കുമ്മിയടി കേമംക്കാം;

തുടുതുടുപ്പെഴും കരവളകളും
കുടുകുടെച്ചിരി തൂവും!
കമ്പിതരാം മങ്കമാർതൻ
തുമ്പിതുള്ളൽ കാണ്മതും;

ആഴിയുമോമനക്കുളിർമുടിയുടെ-
യഴകൊഴുകലിൽക്കൂടി!
പുതിയ കോടികളുടുത്തൊരുങ്ങിയും
ഗതിയെഴാത്തവർ പോലും;
ചതുർവ്വിധത്തിലായ് തളിരിലകളിൽ
വിഭോജനിനു ചേരും;

കാറമൊന്നും തമ്മിലോതാ-
തൊറ്റഭാവചീനം;
ചെറ്റയും വന്മാളികയു-
മൊറ്റ നുലിൽ ചേരും!

ഇതുവിധമതു പറകിലിന്നതി-
ന്നുതിയെത്തുകി,ല്ലോതാം;
മധുരമോഹനമാകുമാ നാട്ടിലേ-
യ്ക്കിതു,യിതാ ഞങ്ങൾ നീങ്ങാം!
അണിമുടിയിൽക്കനകച്ചെ-
മ്പനിനീരലർ ചൂടി,
മണിഹംസപ്പിടപോലവ-
രടിവച്ചുഥ നീങ്ങി;
അവർ തുവിയ ഗാനത്തിൻ
ധ്വനിയെങ്ങും തിങ്ങി;
അതുവന്നെൻ ഹൃദയത്തിൻ
ചുമരുകളിൽ തേങ്ങീ!
മമ വിസ്മൃതി മറ നീക്കീല-
മല നാടിനെയോർത്തോ,
അവരുടെക്കാണുന്നൊരു
പുതുകാഴ്ചയെയോർത്തോ,
ഒരു കണ്ണീർക്കണമെന്നുടെ
മിഴിമൊട്ടിൻ തുമ്പിൽ
വരവാ,യതു താഴത്തൊരു
മുത്തുമഞ്ഞിൻ മുത്തായ്!!

(പകർപ്പവകാശം)

ശിശുഗണിതം

ഓമനക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ഈ കമനീയ
മായ പുസ്തകം ഒന്നര ആണയ്ക്ക്
എല്ലാ പുസ്തകവ്യാപാരികളുടെ പക്കലും കിട്ടുന്നതാണ്

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ് & ബുക്ക്ഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം.

പുരോഗമനം

വക്കം അബ്ദുൽഖാദർ.

പാത്രങ്ങൾ:

1 ഒരു അമിതവാദി

2 ഒരു യാഥാസ്ഥിതികൻ

3 ഒരു മിതവാദി

അമിതവാദി:—പുരോഗമനത്തെയും വിപ്ലവത്തെയും സംബന്ധിച്ചു് നിങ്ങൾ തട്ടിമൂളിക്കുന്ന അസംബന്ധങ്ങൾ ഇക്കാലത്തു വിലപ്പോകയില്ലെന്നു് ഇനിയെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കണം. നിങ്ങളും നിങ്ങളെപ്പോലുള്ള പിന്തിരിപ്പന്മാരും അരിഞ്ഞുവീഴ്ത്തപ്പെടുന്ന കാലമാണിതെന്നു് ഓർമ്മിക്കണം. പുരോഗമനത്തെപ്പറ്റി നിങ്ങൾക്കെന്തറിയാം? നിങ്ങൾ മുടിച്ച ഒരു പഴഞ്ചനാണു്.

യാഥാസ്ഥിതികൻ:—പുലഭ്യം പുലമ്പലും അട്ടിമറിയ്ക്കലുമല്ലേ നിങ്ങളുടെ പുരോഗമനം?

അ. വാ:—എന്താണു് പുരോഗമനമെന്നു് നിങ്ങൾക്കറിയാമോ?

യാഥാ—അറിയാതെന്തിരിക്കുന്നു! നിങ്ങളെപ്പോലുള്ളവർ പറയുന്ന ഡിഡ്ഢിത്തം. പുരോഗമനം എന്നും വിപ്ലവമെന്നും പറഞ്ഞു് ആളുകളെ വഴിയേ നടക്കുവാൻ സമ്മതിക്കരുതു്. പോക്കിരിത്തരങ്ങൾക്കെല്ലാം ഒരു അതിരുവേണം, കേട്ടോ?

അ. വാ—എന്താണെടോ താൻ അസംബന്ധം പുലമ്പുന്നതു്! താൻ സാമ്പ്രദേശീയകൃത്തകമുതലാളിത്തക്കൂട്ടുകെട്ടിൽ പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കരിങ്കാലിയാണെന്നു് തോന്നുന്നല്ലോ. താൻ മൂരാച്ചിവർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ടവനാണു്.

യാഥാ—തന്റെ ഇത്തരം പേരുകൾ കേട്ടാൽ ഞങ്ങൾ കലുങ്ങുകയില്ല.

അ. വാ—എടോ, താൻ മൂത്തമൂരാച്ചിയല്ലെ? ലോകം എങ്ങനെയിരുന്നുവെന്നും ഇപ്പോൾ എങ്ങനെയിരിക്കുന്നുവെന്നും ഇനി എങ്ങനെയിരിക്കുമെന്നും തനിക്കു് അറിയാമോ? പൂളിച്ചുനാറുന്ന പഴഞ്ചൻകൂക്കളെ പൂജിച്ചുകൊണ്ടു് വാതിലടച്ചകത്തിരുന്നാൽപോരാ. ലോകത്തിറങ്ങി പൊരുച്ചാഴികളോടു പടവെട്ടണം.

യാഥാ—എന്തു്! പെരുച്ചാഴിയോ?

അ. വാ—പെരുച്ചാഴി എന്നുവച്ചാൽ എന്താണെന്നു തനിക്കു മനസ്സിലാവുന്നില്ല, അല്ലേ. താൻ വെറും പഴഞ്ചനാണു്.

യാഥാ—വലിയ തരത്തിലുള്ള എലിപ്പതിപ്പിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണോ താൻ പെരുച്ചാഴി എന്നു് പറയുന്നതു്?

അ. വാ—ആധുനികപുരോഗമനശാസ്ത്രത്തിലും വിപ്ലവതത്ത്വശാസ്ത്രത്തിലും ഇങ്ങനെപല പേരുകളുണ്ടു്. തനിക്കു് അവയെപ്പറ്റി എന്തറിയാം? മുതലാളി, കരിങ്കാലി, മൂരാച്ചി പിന്തിരിപ്പൻ മുതലായ തരക്കാരെ അർത്ഥമാക്കുന്ന ഒരു പേരാണു് 'പെരുച്ചാഴി.' ഇപ്പോൾമനസ്സിലായോ? തന്റെ എലിപ്പതിപ്പൊന്നുമല്ല.

യാഥാ—തന്റെ ശാസ്ത്രം ദൈവത്താൽ വിലക്കപ്പെട്ടതും ശപിക്കപ്പെട്ടതുമായ ഒരു സാധനമാണു്. ഞങ്ങൾ ശാസ്ത്രത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല.

അ. വാ—അതുകൊണ്ടാണു് ഞങ്ങൾ അതിനെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. താനും തന്റെ പക്ഷക്കാരും തനിമണ്ടന്മാരും വങ്കന്മാരുമാകുന്നു. ഈശ്വരനെന്നും മതമെന്നും പറയപ്പെടുന്ന മയക്കുമരുന്നുകൾ നിങ്ങളെ വഞ്ചിച്ചിരിക്കുന്നു. അതു

ലോകത്തെ മുഴിക്കുന്ന മൂതലാളിത്തത്തിന്റെ വളണ്ടിയറാണു്. എടോ താനും തന്റെ വർഗ്ഗവും മുടിയണം. ഈശ്വരനും മതവും തുലയണം.

യാഥാ—തന്റെ പുരോഗമനവും യിപ്ലവവും ചെകുത്താന്റെ ചാപല്യങ്ങളാണു്. താൻ ഒരു ചെകുത്താനാണു്.

അ. യാ—താൻ വിപ്ലവത്തെയും പുരോഗമനത്തെയും അധിക്ഷേപിച്ചാൽ—

യാഥാ—താൻ ഈശ്വരനെയും മതത്തെയും അധിക്ഷേപിച്ചാൽ—

അ. യാ—അധിക്ഷേപിച്ചാൽ താൻ എന്നെ വിഴുങ്ങിക്കളയുമോ?

യാഥാ—താൻ എന്നെ യിഴുങ്ങിക്കളയുമോ?

അ. യാ—എടാ മൂരാച്ചീ!

യാഥാ—എടാ പോക്കിരീ!

(അമിതവാദിയും യാഥാസ്ഥിതികനും തമ്മിൽ കൈയ്യേറാത്തിനു് തുനിയുന്നു. അവർ തമ്മിൽ അടിപിടി നടക്കുന്ന ബഹളം. മിതവാദി പ്രവേശിക്കുന്നു.)

മിതവാദി—മതി, മതി (രണ്ടുപേരെയും പിടിച്ചുമാറ്റുന്നു). ഇതുതന്നെയാണു് നിങ്ങളുടെ പുരോഗമനവും യിപ്ലവവും. രണ്ടുപേരും മാന്യന്മാരാണു്.

യാഥാ—(മിതവാദിയോടു് അമിതവാദിയെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടു്) ഇയാൾ ഈശ്വരനെയും മതത്തെയും സംബന്ധിച്ചു് പറഞ്ഞ അഭിപ്രായം കേട്ടില്ലെ?

അ. യാ—(മിതവാദിയോടു്, യാഥാസ്ഥിതികനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടു്) യിപ്ലവത്തെയും പുരോഗമനത്തെയും സംബന്ധിച്ചു് ഈ മൂരാച്ചി പറഞ്ഞ അഭിപ്രായം നിങ്ങൾ കേട്ടോ?

മിതവാദി—എല്ലാം ഞാൻ കേട്ടുകൊണ്ടു നില്ക്കുകയിരുന്നു.

അ. യാ—(മിതവാദിയോടു്) ഈ പഴഞ്ചൻ പട്ടവിഡ്ഢിയാണെന്നു് നിങ്ങൾ സമ്മതിക്കുന്നില്ലേ? ഇയാൾ ഇടിയപ്പെടേണ്ടവനാണെന്നു് നിങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നില്ലേ?

യാഥാ—(മിതവാദിയോടു്) ഇയാൾ യകതിരിയില്ലാത്ത ഒരു ആക്രമണകാരിയാണെന്നു് അഭിപ്രായപ്പെടാതിരിക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു ധൈര്യമുണ്ടോ?

മിത—നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ കാരണക്കാരാണു്. നിങ്ങളിലാരോടും ഞാൻ യോജിക്കുന്നില്ല. കാര്യബോധമില്ലാതെ അയുമിയുംപറഞ്ഞു് കലഹിക്കുന്ന അല്പബുദ്ധികളാണു് നിങ്ങൾ. അമിതവാദവും യാഥാസ്ഥിതികത്വവും ഒന്നുപോലെ അപകടകരമാണു്. നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും മർക്കടമുഷ്ടിക്കാരാകുന്നു. തെളിവുകളെയും വസ്തുതകളെയും നിങ്ങൾ ആരായുന്നില്ല. നിങ്ങൾക്കു് സഹിഷ്ണുതയില്ല; സത്യാന്വേഷണതൽപ്പരതയില്ല. ശാസ്ത്രത്തെയും, മതത്തെയും സംബന്ധിച്ചു വാദിക്കാൻ നിങ്ങൾ അർഹരല്ല.

അ. യാ—(മിതവാദിയോടു്) താനാരാ ഇത്ര വലിയ ബുദ്ധിമാൻ? താൻ ഏതു ചേരിക്കാരനാണു്? താൻ പകുതി കരിങ്കാലിയാണെന്നു് തോന്നുന്നല്ലോ.

മിത—ഞാൻ ഒരു മിതവാദിയാണു്.

അ. യാ—മിതവാദിയോ? എനിക്കു് മനസ്സിലാവുന്നില്ല.

യാഥാ—എനിക്കും മനസ്സിലാവുന്നില്ല (മിതവാദിയോടു്) നിങ്ങൾ ഈശ്വരനിൽ യിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ? മതത്തിൽ യിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ?

അ. യാ—(മിതവാദിയോടു്) ഞാൻ ചോദിക്കട്ടെ, നിങ്ങൾ പുരോഗമനത്തിൽ യിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ? യിപ്ലവത്തിൽ യിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ?

യാഥാ—(അമിതവാദിയോടു്) തലതിരിഞ്ഞ തന്റെ യിപ്ലവത്തിലും പുരോഗമനത്തിലും ആരു യിശ്വസിക്കുമെടോ?

അ. യാ—(യാഥാസ്ഥിതികനോടു്) തലയില്ലാത്ത തന്റെ മതത്തിലും ഈശ്വരനിലും ആരു യിശ്വസിക്കാൻ?

യാഥാ—തന്നോട്ട് ചോദിച്ചില്ല.

അ. വാ—തന്നോട്ടും ചോദിച്ചില്ല. താൻ ഇപ്പോൾ ഇടിയ്ക്കപ്പെട്ടും. അതായതു തന്നെഞാൻ ഇപ്പോൾ ഇടിയ്ക്കും.

യാഥാ—താൻ പുരോഗമിക്കുന്നതും വിപ്ലവമുണ്ടാക്കുന്നതും ഇങ്ങനെ തന്നെ.

മിത—നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും അബദ്ധത്തിലാണ്. സ്നേഹിക്കാൻവേണ്ടി കൊല്ലുന്നതും കൊല്ലാൻവേണ്ടി സ്നേഹിക്കുന്നതും മനുഷ്യതത്ത്വത്തിന്റെ പുരോഗതിയോ മതമോ അല്ല. ദൈവത്തെ മനുഷ്യനാക്കുന്നവനും മനുഷ്യനെ ദൈവമാക്കുന്നവനും മനുഷ്യതത്ത്വത്തെ കെടുത്തുന്നവനാണ്.

അ. വാ—(മിതവാദിയോട്) വേണ്ടാ, വേണ്ടാ, പ്രസംഗിക്കേണ്ടാ, താൻ ഒരു മൂരാച്ചിയാണ്.

യാഥാ—(മിതവാദിയോട്) താൻ പകൃതിപ്പോക്കിരിയാണ്. താൻ ഈശ്വരനിലും മതത്തിലും വിശ്വസിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ തന്റെ വാക്കുകൾ എനിക്ക് കേൾക്കണ്ടാ.

മിത—നിങ്ങൾ ലോകസമാധാനത്തിന്റെ ശത്രുക്കളും യുക്തിഹീനരും ആകുന്നു. യുക്തിഹീനതയെ അധിഷ്ഠാനപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു വിപ്ലവവും പുരോഗതിയും മതവും മനുഷ്യനെ നന്നാക്കാൻ പോകുന്നില്ല.

അ. വാ—നിങ്ങൾ പകൃതി മൂരാച്ചിയാണ്. നിങ്ങൾ പ്രസംഗിക്കണ്ടാ.

യാഥാ—നിങ്ങൾ നരകത്തിൽ വീഴുന്നവനാണ്. പ്രസംഗിക്കണ്ടാ.

അ. വാ—(യാഥാസ്ഥിതികനോട്) ഓടെടാ തന്റെ നരകവും സ്വർഗ്ഗവുംകൊണ്ട്. ഉം—ഓട്.....

(അമിതവാദിയും യാഥാസ്ഥിതികനും വീണ്ടും അടിപിടികൂടുന്നു. മിതവാദി ഗത്യന്തരമില്ലാതെ പിൻവലിഞ്ഞു പോകുന്നു.)

ശ്രീ. കോവൂരിന്റെ സാഹിത്യശക്തികളുടെ
വെന്നിക്കൊടിക്കൂറ.

കൊലച്ചോറ്.

180 പുറമുള്ള ഈ വലിയ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചിരിപ്പിക്കയും, ചിന്തിപ്പിക്കയും, നിങ്ങളുടെ സ്മരണയിൽ എന്നും തിളങ്ങി നിൽക്കയും ചെയ്യുന്ന 18 ചെറു കഥകളാണുള്ളതു്.

'ഗോറവേയിൽ വച്ചു്' ഇതിലാണ്. ബോംബെ മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ കോളിളക്കമുണ്ടാക്കിയ 'ബോംബായ് വാലാ' ഇതിലാണ്.

'തിരണ്ടിവാലും' 'വെടിക്കെട്ടും' ഇതിലുണ്ട്.

വില രൂപാ 1. അണ 8.

റെഡ്യാർപ്രസ്സ് & ബുക്ക്ഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം.

ഹീരക കണിക

മതിൽഭാഗം ചന്ദ്രശേഖരൻപിള്ള.

മധുരമാം സ്മൃതികളതൻ മനോഹരനഗരമെൻ
വിധുരിതഹൃദയത്തിൽ സ്ഥാപിതമായി.

നീലവാനിൻനിലയത്തിൽ നിരന്നെങ്ങും വിരാ
നീരയമാം താരലോകമെന്നയുപോലെ [ജിക്കും

അകളങ്കപ്രണയത്തിൻജലധിതന്നടിയിലായ്
വികലാഭം ബദ്ധവാഗ്നിയമന്നിരുന്നു.

ദാഹമേറിവലഞ്ഞീടുംമീൻകണക്കെൻനയനങ്ങ-
ളാത്തരായാതനകാന്തിജലധിതന്നിൽ.

മടകരമായിടുമാമുദ്ധാകേളീവിലാസമെൻ
ഹൃദയത്തിൻവേലിയേറ്റമായിരുന്നെന്നും.

മധുനിഭമധുരമാപ്രേമപീഡയിന്നെൻ മന-
മധികമായ് വേദനയാൽ നിറയ്ക്കുകയായ്.

സുഖഭോഗവിലാസത്തിൽ മുഴുകീടുംവ്യർത്ഥാഹീന
ജനമന്യദുഃഖമെത്ര മനസ്സിലാക്കും?

സ്മരണതൻ മറയ്ക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞോരാ പീഡയി
കദനത്തിൽ കണ്ണുനീരായൊഴുകീടുന്നു. [ന്നീ

മിഥ്യാപൂർണ്ണമായീടുമീ ലോകവീഥിതന്നിൽ മമ
നിത്യസഹചാരി നീതാനില്ല സംശയം.

മധുമാസപൂർണ്ണിമതൻ മാടകമാപുഞ്ചിരിയിൽ
വിധുമുഖി നിന്നെ ഞാനന്നാദ്യമായ് കണ്ടേൻ.

നിസ്സംശയം ദീർഘകാലപരിചയക്രമനിന്നിൽ
നിഴലിക്കുംമട്ടിലപ്പോളെനിക്കുതോന്നി.

പുനിലാവിൽകുളിച്ചെത്തും തടില്ലതകന്നകുനിൻ
പൂവലംഗം ദർശനീയമായിരുന്നപ്പോൾ.

വിഭ്രമത്തിൻനിഴലതിൽ പതിച്ചിരുന്നെന്നാകി
വിശ്വാസമെൻഹൃദയത്തിലുറച്ചിരുന്നു. [ലും

വിമോഹിതമായിടുമാ മായാലോകപ്രഭാവത്തിലും
വിശ്വാസമാം ഹൃദയമോടമന്നിരുന്നു.

പരിപൂതമായിടുംനിൻ തനുസ്പർശമേറ്റമെല്ലെ-
പ്പവമാനപോതമെന്നെ തഴുകുംനേരം

കണ്ണുനീരിൽമുഴുകിലും പുളകത്തിൻപൂമ്പട്ടിനാൽ
നിർണ്ണയം ഞാൻ സമാശ്വസിച്ചീടുകയായി.

മായ്കുവാനാചിത്രമെത്ര ശ്രമിക്കിലും മായാതെ
ചിത്തമിന്നുനിറമാർന്നതെളിഞ്ഞുനില്പൂ. [യെൻ

കണ്ണുനീരിൻധാരകൊണ്ടു കഴുകിലും തെളിയാർന്നാ
യണ്ണമേറിയ സമുജ്ജ്വലകാന്തിയേല്പുയായ്.

ജീവിതത്തിൻ മരുഭൂവിലത്രധാരയൊഴുക്കിയെൻ
ചിത്തവഞ്ചിനയിക്കയായ് ശുദ്ധമാം പ്രേമം.

നിരന്തരം താപവഹ്നിമദ്ധ്യേപ്പിക്കും ജീവിതത്തി
നിരാക്ഷേപം ഭയാവഷ്ടം ചൊരിയുക നീ. [ൽ

സമാരാധ്യസുഖം പ്രാപിച്ചെവമിന്നു മമ മനം
സമാശ്വാസമടഞ്ഞല്പമുറങ്ങിടട്ടെ.

(ഹിന്ദിയിൽനിന്നു).

മനുഷ്യൻ എങ്ങനെ ഉണ്ടായി?

പി. ദാമോദരൻപിള്ള, ബി. ഏ.

മനുഷ്യൻ എങ്ങനെ ഉണ്ടായി? പടിഞ്ഞാറൻകാറു കിഴക്കോട്ടുപോയപ്പോൾ ചില സ്ത്രീകൾ ഗർഭംധരിച്ചതായി ചൈനയിൽ ഒരു ധിശ്വാസമുണ്ട്. പുരുഷബന്ധമൊന്നും കൂടാതെ ശിശുക്കൾ ജനിക്കുന്നതിനു് ഉദാഹരണങ്ങൾ എത്രവേണമെങ്കിലും എവിടെനിന്നും പെറുക്കിയെടുക്കാം. പ്ലേറോ, അലക്സാൻഡർ, ജരയുഷ്ടൻ, ശ്രീരാമൻ, ശ്രീകൃഷ്ണൻ, ക്രിസ്തു, ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ എന്നിങ്ങനെ പോകുന്നു അക്കഥ. ദുര്യോധനാദികൾ കൂടത്തിൽ സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടവരാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇന്നത്തെ ശാസ്ത്രജ്ഞകണ്ഠരന്മാർക്കു് അതു സമ്മതമല്ല. നേരേമറിച്ചു്, സ്യൂടികക്കുഴൽ വഴി കുട്ടികളുണ്ടാകുമെന്നു പറയുക. അതിൽപ്പിന്നെ സംശയമൊന്നുമില്ല. കൂടവും സ്യൂടികക്കുഴലും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമാണു് സകല കുഴപ്പത്തിനും കാരണമെന്നാണു് അവരുടെ ഈ നിലകണ്ടാൽ തോന്നുക. എന്നാൽ നാരദന്റെ ബീജം സ്യൂടികപ്പാത്രത്തിൽതന്നെ നിക്ഷേപിച്ചതായി ജ്ഞാനവാസിഷ്ഠത്തിൽ കാണാം. ഇന്നത്തെ സ്യൂടികാഭാജനപ്രയോഗം അന്നേ അജ്ഞാതമല്ലായിരുന്നു എന്നറിയുമ്പോൾ അതൊന്നും കണ്ടിട്ടും കേട്ടിട്ടുമില്ലാത്ത ഇന്നത്തെ ജ്ഞാനലവദുർവ്വിദഗ്ദ്ധനായ ശാസ്ത്രവിദ്യാർത്ഥി എന്തു വിചാരിക്കും?

അതെന്തുതന്നെയുമിരിക്കട്ടെ. മനുഷ്യൻ ആദ്യം ഭൂമിയിലെങ്ങനെ ഉൽഭവിച്ചു എന്നുള്ളതാണു് ചോദ്യം. ഇതിനെപ്പറ്റി ഇന്നു് വ്യക്തമായ രണ്ടു് അഭിപ്രായങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ഒന്നു്, താഴ്ന്ന തരം ജീവികളിൽനിന്നു പരിണാമഗതിയുടെ അവസാനലക്ഷ്യമെന്ന നിലയിൽ മനുഷ്യനുണ്ടായി. രണ്ടാമതു്, പരിണാമത്താൽ തന്നെയെങ്കിലും, അവൻ ഒരു പ്രത്യേക ശാഖയായിട്ടാണു് ഇന്നത്തെ നിലയിലെ വളർന്നിട്ടുള്ളതു്: ഈ അഭിപ്രായമനുസരിച്ചു്, മനുഷ്യനും, മനുഷ്യക്കുരങ്ങും തമ്മിൽ യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. ഒരു നാലുലക്ഷം വർഷം മുൻപുമുതൽ തന്നെ ഇന്നത്തെ മനുഷ്യവർഗ്ഗം മറ്റു ജീവിവർഗ്ഗങ്ങളുമായി ബന്ധമൊന്നുമില്ലാതെ നേരെ പുരോഗമിക്കുകയാണുണ്ടായതു്.

ആദ്യത്തെ അഭിപ്രായത്തിനുള്ള തെളിവുകൾ നിരവധിയാണു്. കുരങ്ങിന്റേയും പഴയ മനുഷ്യന്റേയും തലയോട്ടികൾ തമ്മിൽ ചേർതിരിക്കാൻ ഇന്നും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കു വലിയ കഴിയൊന്നുമില്ല. ആഫ്രിക്കയിലെ ബകപാനാലാൻഡിൽനിന്നു് ഈയിടെ കിട്ടിയ തലയോട്ടികൾ ആദ്യം മനുഷ്യക്കുരങ്ങിന്റേതാണെന്നു വിചാരിക്കപ്പെട്ടു. പിന്നെ മനുഷ്യന്റേതാണെന്നു കണ്ടുപിടിക്കയും, 'ലേബൽ' മാറിയൊട്ടിക്കയും ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. മനുഷ്യക്കുരങ്ങിലെ സ്ത്രീജാതിക്കു് നമ്മുടെ സ്ത്രീകളുടെ ആർത്തവംപോലുമുണ്ടു്. കളിമാത്രമില്ലെന്നേയുള്ളു. യുറോപ്യൻസ്ത്രീകളെ, നമ്മുടെ ചില കുട്ടരെപ്പോലെ, അവയും അനുകരിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. പിന്നെയെങ്ങനെയാണു് മനുഷ്യനും മനുഷ്യക്കുരങ്ങനും സാക്ഷാൽ ഭിന്നവർഗ്ഗങ്ങളാണെന്നു് പറയേണ്ടതു്?

രണ്ടാമത്തെ അഭിപ്രായത്തിനുള്ള തെളിവുകളും അല്പം പരിശോധിക്കേണ്ടതാണു്. ഭൂമിയുടെ ഇരുപതരയുള്ള ആയുസ്സിനെ ബഹുലക്ഷം വർഷംവീതം അടങ്ങിയ ഓരോ യുഗമായി ഇന്നത്തെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും വിഭജിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ യുഗങ്ങളും, നമ്മുടെ പഴയ യുഗങ്ങളും തമ്മിൽ വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നേയുള്ളു. ഇപ്പോഴത്തെ

യുഗത്തിനു മുൻപിലുള്ള യുഗത്തിനു് ആധുനിക ശാസ്ത്രജ്ഞകാരം ഹിമയുഗം അഥവാ പ്ലീസ്റ്റോസീൻയുഗം എന്നാണു പറയുന്നതു്. ആ യുഗത്തിൽ നാലു തവണ ഭൂമി ഏതാണ്ടു സർവ്വത്ര ഹിമാവൃതമായിത്തന്നെ കിടന്നിട്ടുണ്ടു്.

ഈ ഹിമപ്രളയങ്ങളിൽ ആദ്യത്തേതു് അതിനു മുൻപുണ്ടായിരുന്ന മിക്ക ജീവിവർഗ്ഗങ്ങളേയും നാമാവശേഷമാക്കി. കുതിര, ഒട്ടകം എന്നിങ്ങനെ ചില വർഗ്ഗങ്ങൾമാത്രം ആ കൊടുംതണുപ്പിനെ അതിജീവിച്ചു. അവ താരതമ്യേന ചൂടുള്ള പ്രദേശങ്ങളെ ശരണംപ്രാപിച്ചതായിരിക്കണം ഇതിനു കാരണം. ഹിമപ്രളയകാലങ്ങൾക്കിടയിൽ ചൂടുള്ള കാലങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ആദ്യത്തെ ഹിമപ്രളയത്തെ തുടർന്നുണ്ടായ ചൂടുകാലത്തു് ഏഷ്യയിൽനിന്നു ബൈറിങ്ങു് കരയിട്ടുകവഴി പല ജീവികളും അമേരിക്കയിലെത്തി. അന്നു് അമേരിക്ക ഏഷ്യയിൽനിന്നു് ഇന്നത്തെപ്പോലെ വേർപെട്ടിരുന്നില്ലെന്നു ഓർക്കേണ്ടതാണു്. ഇപ്പോൾ കാണുന്ന ബൈറിങ്ങു് കടലിടുക്കു് പിന്നീടു വളരെക്കാലത്തിനുശേഷം ഉണ്ടായതാണു്. എങ്കിലും അന്നു് അമേരിക്കയ്ക്കു പോയ വർഗ്ഗങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ആന, കുതിര, സിംഹം, മാൻ, കരടി, പട്ടി മുതലായവ ഉൾപ്പെടുന്നു. കുറെ മൃഗങ്ങൾ തെക്കേഅമേരിക്കയിൽനിന്നും വടക്കേ അമേരിക്കയിലെത്തിയിട്ടുണ്ടത്രേ. എന്നാൽ പിന്നത്തെ ഹിമപ്രളയങ്ങളിൽ അവയിൽ മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭാഗവും നശിച്ചു. ബാക്കി മൂന്നിലൊരു ഭാഗം മാത്രമേ ഇപ്പോൾ ശേഷിക്കുന്നുള്ളു. ഇവ പരിണാമംകൊണ്ടു് ഇത്ര ദീർഘകാലത്തിനിടയിൽ വല്ലതരത്തിലും വ്യത്യാസപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ? നാലു ലക്ഷം വർഷത്തിനു മുൻപുള്ള കുതിരയുടെ തലയോട്ടി ഇന്നത്തെ കുതിരയുടെ തലയോട്ടിയിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമല്ലെന്നാണു കണ്ടിരിക്കുന്നതു്. ഒരു പുതിയ വർഗ്ഗംപോലും ഈ നാലുലക്ഷം വർഷത്തിനിടയിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

മൃഗങ്ങളിൽ മാറ്റമൊന്നുമില്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യന്റെ കഥയോ? അക്കാലത്തെ "നിയാൻഡർത്തൽ" മനുഷ്യൻ അഞ്ചിൽ മൂന്നു ഭാഗം മനുഷ്യനും ബാക്കി മനുഷ്യക്കുരങ്ങുമായിരുന്നു. അവന്റെ നെറ്റിയും താടിയും കുരങ്ങിന്റേതുപോലെ ഇടുങ്ങി പിന്നാക്കം ചരിഞ്ഞാണിരിക്കുന്നതു്. കൺകുഴികൾ വലുതായിരുന്നു. മൂക്കു ചെറുതും പരന്നതുമായിരുന്നു. നട്ടെല്ലു വളഞ്ഞു്, കാലു് മുട്ടുകൾ അകന്നിരുന്ന അവൻ നടന്നിരുന്നതും മനുഷ്യക്കുരങ്ങിനെപ്പോലെയാണു്.

ഒരുപക്ഷേ കുരങ്ങിൽനിന്നു മനുഷ്യനിലേക്കുള്ള പരിവർത്തനത്തിനിടയിൽ "നിയാൻഡർത്തൽ" മനുഷ്യൻ ഒരു അന്തരാളഘട്ടത്തെ കുറിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. മേൽപ്പറഞ്ഞ ഹിമയുഗത്തിന്റെ അന്തിമദശകളിൽ അവിർഭവിച്ച "ക്രോമാഗ്നൺ" വർഗ്ഗത്തിന്റെ പൂർവ്വഗാമിയാണു് നിയാൻഡർത്തൽ മനുഷ്യനെന്നു വിചാരിക്കപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ കുറെ ആയിരം വർഷംകൊണ്ടു് നിയാൻഡർത്തൽ മനുഷ്യൻ പെട്ടെന്നു ക്രോമാഗ്നൺ വർഗ്ഗമായിത്തീർന്നെന്നു കരുതേണ്ടിവരും. അതേസമയം നാലുലക്ഷം വർഷംകൊണ്ടു് ഇന്നത്തെ യാതൊരു മൃഗത്തിനും പറയത്തക്ക യാതൊരു വ്യത്യാസവും വന്നിട്ടില്ലെന്നു പ്രത്യക്ഷവുമാണു്! അതിനാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ മാറ്റം വിശ്വസിക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. മാഴ്സെലിൻബൂർ എന്ന ഫ്രഞ്ചു് നരവംശവിജ്ഞാനി പറയുന്നതു്. ആ മാതിരി ഒരു വർഗ്ഗവ്യതിയാനം ഉണ്ടാകുക എന്ന പ്രശ്നം ഉടിക്കുകപോലും ചെയ്യുന്നില്ലെന്നാണു്. മറെറാരു കാര്യംകൂടി പറയേണ്ടതുണ്ടു്. നിയാൻഡർത്തൽമനുഷ്യന്റെ സമീപപ്രദേശങ്ങളിൽത്തന്നെ ഇന്നത്തെ നീഗ്രോവർഗ്ഗവും ജീവിച്ചിരുന്നു. നിയാൻഡർത്തൽമനുഷ്യൻ വളരെയങ്ങു മാറിപ്പോയെങ്കിൽ, നീഗ്രോമനുഷ്യൻ മാറിയില്ലെന്നും പറയുന്നതു് അവിചാരസഹമാണു്.

അതിനാൽ ഹിമാനീയുഗത്തിനു മുൻപു മനുഷ്യൻ ഏറെക്കുറെ ഇന്നത്തെപ്പോലെതന്നെ

രൂപപ്പെട്ടിരുന്നതെന്നും, അവനു പറയത്തക്ക പുരോഗതിയൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്കു് അവൻ മനുഷ്യക്കുരങ്ങിൽനിന്നു് ഉൽഭവിച്ചു എന്നുള്ളതു് അത്രതന്നെ സുവചനമല്ലെന്നു കാണാം. എങ്കിലും ഇതുകൊണ്ടു് പല കാര്യങ്ങൾക്കും സമാധാനംകിട്ടാതെ വരുന്നു എന്നുള്ളതു വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. ആദിമയുഗങ്ങളിൽ നിയാൻഡർത്തൽ മനുഷ്യൻ ഉണ്ടായിരുന്നതിനു ലക്ഷ്യമൊന്നും കാണുന്നില്ല ഇതിനു കാരണമെന്തു്? അവൻ പെട്ടെന്നു് ആവിർഭവിക്കയും, അതുപോലെതന്നെ പെട്ടെന്നു തിരോഭവിക്കയും ചെയ്തതെങ്ങനെ? ക്രോമാഗ്നൺ മനുഷ്യൻ അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ എങ്ങനെ പ്രത്യക്ഷനായി?

ഇതിനൊന്നിനും ഉത്തരമില്ല; ഒരു പക്ഷെ ഉത്തരം ഉണ്ടാകയില്ലെന്നുതന്നെ വരികയും ചെയ്തേക്കാം. എങ്കിലും ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ആ വഴിക്കുള്ള യാതൊരു ശ്രമവും കുറയ്ക്കുന്നില്ല. അയാളുടെ നിസ്വാർത്ഥതയും, തീക്ഷ്ണതയും അത്ഭുതകരമാണെന്നു സമ്മതിച്ചേ മതിയാവൂ.

ഏതായാലും മനുഷ്യനുണ്ടായി. അവന്റെ വർഗ്ഗപ്രചാരം ഇണചേരുന്നതിനെയണെല്ലോ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇതിനെപ്പറ്റിയും അനേകം സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഉണ്ടു്. മൃഗങ്ങളെപ്പോലെ കൂട്ടംകൂടി ജീവിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിൽ ഇണചേരുന്നതു് ഒരു ക്രമം അനുസരിച്ചായിരിക്കണമെന്നു നിർബന്ധമില്ല. മനുഷ്യനും ഇങ്ങനെതന്നെയാണു് ആദിമകാലത്തു വർഗ്ഗപ്രചാരണം സാധിച്ചിരുന്നതെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഈയിടെ ആ വിചാരം തെറ്റാണെന്നു കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ആദിമവർഗ്ഗങ്ങളൊന്നും കണ്ടമാനമുള്ള സ്ത്രീപുരുഷബന്ധം അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. യൌവനാരംഭത്തിൽ അതു് അനുവദിക്കുന്നതോ, ഒരു പ്രായപൂർത്തിക്കാലത്തിനിടയിൽ പല ബന്ധങ്ങളും സമ്മതിക്കുന്നതോ ആയ ചില വർഗ്ഗങ്ങളും ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു്. ഇതിനർത്ഥമില്ല. പക്ഷെ, രണ്ടു വർഗ്ഗത്തിലും സാക്ഷാത്തായി പറഞ്ഞാൽ ഏകഭോഗ്യാവ്രതമാണു് കാണുന്നതു്. ഗർഭകാലത്തും, കുട്ടിയുടെ ശൈശവത്തിലും മാതാപിതൃബന്ധം അഭംഗമായി പരിപാലിക്കുന്നതിൽ അവ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. കൂടുതൽ പരിഷ്കാരം പ്രാപിച്ച ഇന്നത്തെ ചില വർഗ്ഗങ്ങളിലും ഇതു കാണ്മാനുണ്ടു്.

മൃഗങ്ങളും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ഒരു വ്യത്യാസമായി പറയപ്പെട്ടിരുന്നതു് മനുഷ്യനെപ്പോലെ മൃഗങ്ങൾ ഏതു കാലത്തും ഒന്നുപോലെ കാമതൽപ്പരങ്ങളല്ലെന്നുള്ളതാണു്. ഈ സ്വഭാവം മനുഷ്യന്റേയും മൃഗത്തിന്റേയും സാമൂഹ്യസമ്പ്രദായങ്ങളിൽ ഭേദം വരുത്തിയതത്രേ. മൃഗങ്ങൾക്കു കാമപൂർത്തിക്കു് ചില പ്രത്യേക കാലങ്ങൾ ഉണ്ടു്. മനുഷ്യനു് അങ്ങനെയൊരു ക്ലിപ്തമില്ല. എന്നാൽ ഈ വിശ്വാസവും അത്ര ശരിയല്ലെന്നു തെളിയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കുരങ്ങിന്റേയും, മനുഷ്യക്കുരങ്ങിന്റേയും കാമസ്വഭാവം മനുഷ്യന്റേതുപോലെതന്നെയാണു്.

ഏകഭോഗ്യാവ്രതത്തിനു കാരണം കാലഭേദമില്ലാതെ എപ്പോഴും ഒന്നുപോലെ ശേഷിക്കുന്ന കാമമാണെങ്കിൽ മൃഗങ്ങളിലും ഏകഭോഗ്യാവ്രതത്തിനു പ്രസക്തിയുണ്ടായിരിക്കണം. എന്നാൽ കുരങ്ങന്മാർക്കു് അങ്ങനെയില്ല. അവ കൂട്ടമായി കൂട്ടമായി ജീവിക്കുന്നു. കണ്ടമാനം കാമബന്ധങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യന്റെ കുടുംബബന്ധം കുരങ്ങിനില്ലതാനും.

കൂട്ടമായി ജീവിക്കുന്ന വർഗ്ഗത്തിന്റെ വാസനകളെല്ലാം മനുഷ്യനുണ്ടെന്നു തെളിയിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. സാമൂഹ്യാചാരങ്ങളെ ലംഘിച്ചു് പലതരം ബന്ധങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടാൻ അവനു ധാരാളം കഴിയും. എന്നുതന്നെയല്ല, പല മനുഷ്യരും സമുദായത്തെപ്പറ്റി ഭയമില്ലെങ്കിൽ സാമൂഹജീവിതപ്രവണതകളും വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും. സാമൂഹ്യനിരോധങ്ങൾ പെട്ടെന്നു നീക്കിക്കളഞ്ഞാൽ മനുഷ്യനിൽ പിന്നെ ശേഷിക്കുന്നതു് മൃഗസമൂഹത്തിന്റെ വാസനകളായിരിക്കും. ആദ്യത്തെ ലോകമഹായുദ്ധം പല

നിരോധങ്ങളേയും പൊളിച്ചെറിഞ്ഞു; ഫലം മറിച്ചാന്നായിരുന്നുമില്ല. അത്രമാത്രമല്ല, ഈ നിരോധങ്ങളും ഉണ്ടായതുതന്നെയും മനുഷ്യന്റെ മൃഗവാസനകൾക്ക് ഒരു പ്രതിബന്ധമായിട്ടാണെന്നതാണ്.

എങ്കിലും ഏകഭാര്യാത്വത്തിനു് മുമ്പെ കൂടുതൽ പ്രസക്തി കാണുന്നുണ്ടു്. ഇതിനു കാരണം, കൂടുതൽ ദീർഘകാലത്തേയ്ക്കു നീണ്ടുനില്ക്കുന്ന ബന്ധങ്ങളും മനുഷ്യനുള്ള കഴിവാണു്. ഇടതെ മാറുക എന്ന പുരോഗമനരീതി മനുഷ്യനേക്കാളും കൂടുതൽ മൃഗങ്ങളിലാണു കാണുന്നതു്. മനുഷ്യൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു സ്ഥായിതയാണു്, മാറ്റമല്ല. ഈ സ്ഥായിത പാലിക്കാൻ സ്ത്രീജാതിയെ ബലാൽക്കാരേണ കീഴടക്കാൻ കഴിയുന്നതു് മനുഷ്യനു മാത്രമാകുന്നു. ഇതു് രണ്ടാമത്തെ കാരണമാണു്. മൂന്നാമതായി, മനുഷ്യന്റെ സമ്പൽബോധം. ഇതു് ചില മൃഗങ്ങളിൽ അല്പമാത്രമായി ഇല്ലെന്നില്ല. എങ്കിലും അവയ്ക്കു് തങ്ങളുടെ വസ്തുക്കളോടുള്ള ബന്ധത്തിനു് അത്ര ശക്തിയില്ല. ഇവിടെയും കൂടുതൽ സ്ഥായിത ആഗ്രഹിക്കുന്നതു മനുഷ്യനാണു്. ഈവക ഘടകങ്ങളും മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ കടന്നുകൂടിയ കാലം വളരെ വിദൂരമാണു്. അന്നു് ഇന്നത്തെ മനുഷ്യവസ്തുക്കളൊന്നും ഭൂമുഖത്തിൽ അവിർഭവിച്ചിരുന്നില്ലല്ലോ.

മേൽപ്പറഞ്ഞതൊക്കെ ചില ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളാണു്. വേറെ ചിലർ നല്ലൊന്നതെളിവുകളും മൃഗങ്ങളിലും പക്ഷികളിലും ഒരുവക പാതിവ്രത്യവും, ഏകപത്നീവ്രതവും നിലവിലിരിക്കുന്നതെന്നോ, അവയ്ക്കു് ആ ആശയം മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടെന്നോ സ്ഥാപിക്കുന്നവയാണു്. ചില പാമ്പുകൾ ഇണയെ പിരിഞ്ഞാൽ പ്രായോപവേശംചെയ്യും; ഇണയെ കൊന്നവനെ പിൻതുടർന്നു പകവീട്ടുന്ന പാമ്പുകളും ഉണ്ടു്. ചില കുരങ്ങുകൾ ഇണയുടെ അടുക്കൽ മറ്റു കുരങ്ങുകൾ അടുക്കാൻ സമ്മതിക്കയില്ല. മനുഷ്യരിലെ പാതിവ്രത്യം, ഏകപത്നീവ്രതം എന്നിവയ്ക്കും, ക്രമമല്ലാത്ത ബന്ധങ്ങൾക്കും മൃഗപക്ഷികളിൽ തന്നെയാണു് ആദ്യമായുണ്ടായതെന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. ആദികാവ്യത്തിനുതന്നെയും കാരണം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ പാതിവ്രത്യമല്ല, ക്രൌഞ്ചപക്ഷികളുടെ പാതിവ്രത്യമാണു്. അതിൽനിന്നു വാല്മീകി സീതയുടെ പാതിവ്രത്യത്തിലേക്കു കടന്നു എന്നേയുള്ളൂ. മനുഷ്യരിൽ ഈ ഗുണം മൃഗങ്ങളിൽ കണ്ടതുപോലെ കൂടുതൽകാലം നിലനില്ക്കുന്നു എന്നു പറയാം. ചുരുക്കത്തിൽ മനുഷ്യനിൽഉള്ള ഗുണങ്ങളൊന്നും മൃഗങ്ങളിൽ ഇല്ലാതില്ല

ഇതുകൊണ്ടു മനുഷ്യൻ നേരിട്ടു് മൃഗങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടായതാണെന്നു പറയാമോ? അങ്ങനെ പറയുമ്പോഴുള്ള കുഴപ്പം നിയാൻഡർത്തൽമനുഷ്യന്റേയും, ക്രോമാഗ്നൺ മനുഷ്യന്റേയും കാര്യത്തിൽ നാം കണ്ടു. എന്നാൽ മൃഗങ്ങളുമായി അവനു് പ്രബലമായ കുടുംബബന്ധമുള്ളതായിരുന്നുവോ? ഒരിക്കലുമില്ല. എന്തെന്നാൽ അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ മൃഗത്വം യാതൊന്നും മനുഷ്യനിൽ കാണുകയില്ലായിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ മനുഷ്യനിൽ മൃഗത്വം ധാരാളമുണ്ടെന്നതന്നെയല്ല, മൃഗത്തിൽ കുറെ മനുഷ്യത്വവും ഉണ്ടു്! അതിനാൽ രണ്ടു വർഗ്ഗങ്ങളുംതമ്മിൽ കുടുംബബന്ധമുണ്ടെന്നുള്ളതിനേപ്പറ്റി സംശയിക്കാനില്ല. ഒരേ കുടുംബത്തിലെ അകന്ന രണ്ടു ശാഖകളാണു് മൃഗവും മനുഷ്യനുമെന്നു പറയാം. ഈ ശാഖകളിലെ ചില ചില്ലറകൾ അവിടവിടെ കൂട്ടിമുട്ടുന്നുമുണ്ടു്.

മനുഷ്യക്കുരങ്ങിൽനിന്നാണു് മനുഷ്യൻ ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളതു് എന്ന സിദ്ധാന്തത്തിനു പല ഉലച്ചിലുകളും തട്ടിപ്പോയെന്നു സമ്മതിക്കണം. എന്നാൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗവും കുരങ്ങും വളരെ അടുത്ത ശാഖകളാണെന്നു സ്ഥാപിക്കാൻ പ്രയാസമില്ലല്ലോ. മനുഷ്യൻ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾ അതേപടി ചെയ്യാൻ കുരങ്ങിനുള്ള കഴിവു് നിഷേധിക്കാൻവയ്യ. അതുകൂടാതെ ചില കുഴപ്പങ്ങളിൽ അകപ്പെട്ടാൽ ഏതാണ്ടു മനുഷ്യനേ

പ്പോലെതന്നെ സ്വന്തം ബുദ്ധി ഉപയോഗിച്ച് അവയിൽനിന്നു കുരുക്കയറാൻ ചിലജാതി കുരങ്ങുകൾക്കു സാധിക്കും. കൈയെത്താത്ത സ്ഥാനത്തു് ആഹാരം വച്ചുകൊടുത്താൽ അവ നൂലിളമുള്ള വടി കണ്ടാൽമതി, ഉടൻ അതെടുത്തു പയുക്കെ ആഹാരം നീക്കിനീക്കി അടുക്കൽ വരുത്തും. പൊക്കത്തിലാണെങ്കിൽ കുറെ വീഞ്ഞപ്പെട്ടി കൾകൂടെ കൊടുക്കണം. അവ ഒന്നിനുമുകളിൽ ഒന്നായി അടുക്കിവച്ചിട്ട് അതിന്റെ മുകളിൽ കയറിനിന്നു ആഹാരം കൈയടുപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളും. പക്ഷെ ഒരു കായ്യം; ഇല്ലാത്ത വടിയോ, പെട്ടിയോ എവിടെ ഉണ്ടെന്നു് അന്വേഷിച്ചു കണ്ടുപിടിക്കാനുള്ള ബുദ്ധി അവയ്ക്കില്ല. അതു മനുഷ്യനുമാത്രമേ ഉള്ളൂ. ഇതൊരു വലിയ വ്യത്യാസമാണോ എന്നു സംശയിക്കണം. എന്തെന്നാൽ, ഓസ്മീനിയാ ദ്വീപിൽ ഇരുന്നൂറു വർഷം മുൻപു് ബ്രിട്ടീഷുകാർ ചെന്നപ്പോൾ ഒരു കടിൽകെട്ടി ജീവിക്കാൻ അറിവില്ലാത്ത മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെക്കണ്ടു. അമേരിക്കയിൽ യൂറോപ്യന്മാർ ചെന്നപ്പോൾ കണ്ടതു് കൃഷിചെയ്യാൻ അറിവില്ലാത്ത കൂട്ടരെയാണു്. ഒരു സ്ഥലത്തെ ആഹാരസാധനങ്ങൾ തിന്നുതീരുമ്പോൾ മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിലെ വൃക്ഷങ്ങളുമായി യുദ്ധത്തിലേർപ്പെട്ടു് ഒന്നുകിൽ സ്വയം നശിക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ അവരെ നശിപ്പിച്ചു് അവിടത്തെ ആഹാരസാധനങ്ങൾ അനുഭവിക്കുക—ഇതായിരുന്നു അവിടത്തെ ക്ഷാമനിവാരണരീതി. പക്ഷെ, മൃഗങ്ങളും ഇങ്ങനെ ചെയ്യാറുണ്ടു്.

ആകെക്കൂടി പറയാവുന്നതു് മനുഷ്യൻ മൃഗത്തിന്റെ ഒടുവിലത്തെ സഹോദരനാണെന്നോ മറ്റോ ആണു്. ചില ചില്ലറ കായ്യങ്ങളിൽ മാത്രമേ രണ്ടുകൂട്ടരും തമ്മിൽ എന്തെങ്കിലും അല്പ വ്യത്യാസമുള്ളൂ. പക്ഷെ, ആ അല്പ വ്യത്യാസം—അതാണു് സകല വ്യത്യാസവും!

മാവി

കെ. കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള, മൂവാറുപുഴ.

അമ്മയെന്നൊടു ചൊല്ലിവിട്ടതു
ഞാൻ മറന്നതു കഷ്ടമായ്
എന്തിനെന്നുമെവിടെയെന്നു
മെനിക്കറിവില്ല സത്യമായ്
കൂട്ടരൊത്തു കളിച്ചു വീഥിയിൽ
തിട്ടമല്ലാതിരിപ്പുഞാൻ.
ഈയൊളിച്ചുകളി കഴിഞ്ഞിനി
കായവും തളർന്നീടവേ
മായവിദ്യ രസിച്ചു കണ്ടപോ-
ലീയവനരം മായയേ
അമ്മതൻ മുമ്പിലെത്തി ഞാനിനി
യിമ്മിയിമ്മിക്കരയണം.
അമ്മയെന്നൊടു ചൊല്ലിവിട്ടതു
ഞാൻ മറന്നതു കഷ്ടമായ്
എങ്ങുദേവി നീയെങ്ങുദേവി നീ-
യെങ്ങു പോകണമോതു നീ
എന്തിനെന്നെയയച്ചു വീഥിയി-
ലന്തിനേരമടുത്തുപോയ്.
അംബികേ! ഭവതിക്കു കായ്യ-
മെന്തു ഞാൻ കരുതേണമോ?
അമ്മുഖത്തിലെനിക്കു നോക്കുവാ-
നെന്തു സാദ്ധ്യത വേണമോ?
ഓർക്കുവാൻ കഴിവില്ല, സാധുഞാ-
നിക്കളിക്കു രസിക്കയാൽ.
അമ്മയെന്നൊടു ചൊല്ലിവിട്ടതു
ഞാൻ മറന്നതു കഷ്ടമായ്
എൻ സഹോദരരുണ്ടുതവ-
ക്കൊന്നുമേയറിവില്ലപോൽ
അമ്മതന്നെ വിളിപ്പതുണ്ടുപോൽ
തിന്മചെയ്താരെൻ കൂട്ടരെ.
ആരുമിങ്ങു തിരികെ വന്നു
പറയതില്ലവരൊന്നുമേ
എന്തുചെയ്യാം വഴി പിഴച്ചുപോയ്
അന്തിനേരമടുത്തുപോയ്
നേർവഴി തെളിയിക്കുവാനൊരു
ഗുരുദീശനെ നൽകുമോ?

(പകുപ്പുകാശം പട്ടുകാരനു്.)

ആരുടെ കുട്ടി

താമരറാട്ട് ഗോവിന്ദൻകുട്ടി.

കത്തിയവസാനിക്കാറായ സിഗററിന്റെ ചാരം തട്ടിക്കളഞ്ഞുകൊണ്ട് രവീന്ദ്രൻ തുടർന്നു: "സ്നേഹിതാ, അതെങ്ങനെ സംഭവിച്ചുവെന്നു ഞാൻ പലപ്പോഴും തലപുകഞ്ഞാലോചിക്കാറുണ്ട്. പക്ഷെ, യാതൊരെത്തും പിടിയും കിട്ടുന്നില്ല."

ഉദ്യോഗവുംതേടി നാടുവിട്ടുപോയ രവീന്ദ്രനെ നീണ്ടരണ്ടുവർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ഞാൻ അന്നാദ്യമായി കാണുകയാണു്. ഉദ്യോഗസ്ഥലത്തെ കാലാവസ്ഥ, ജനങ്ങളുടെ സംസ്കാരം, പ്രവൃത്തിയുടെ കാഠിന്യം എന്നിങ്ങനെ പല വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചും പറയുന്നതിനിടയ്ക്ക് അവൻ ആ അനുഭവകഥയെപ്പറ്റി സൂചിപ്പിച്ച് എന്റെ ജിജ്ഞാസയെ ഉണർത്തിവിട്ടു.

ഞാൻ രവീന്ദ്രന്റെ മുഖത്തേക്കു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അങ്ങകലെ ചക്രവാളപ്പരപ്പിലേക്കു ദൃഷ്ടികൾ പായിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ ചിന്തയിൽ മുഴുകിയിരിക്കയാണു്.

"സ്നേഹിതാ, എന്തിനെപ്പറ്റിയാണ് താങ്കൾ പറഞ്ഞതു്?" ഞാൻ അവന്റെ തുമലിൽതട്ടിക്കൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

ഒരു നീണ്ട നിശ്വാസത്തിനുശേഷം അവൻ പറഞ്ഞു.

"ഓ, പറഞ്ഞതെന്താണെന്നോ? പറയാം. പക്ഷെ, ആ സംഭവത്തെപ്പറ്റിപ്പറയുമ്പോൾ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ തങ്ങിനില്ക്കുന്ന ചില സുരണകളെക്കുറിച്ചും പറയേണ്ടതുണ്ട്. ആ മധുരസ്മരണകളും ഞാൻ പറയുന്ന സംഭവവും തമ്മിൽ അത്ര ബന്ധമുള്ളതാണു്. അന്നു—എട്ടുകൊല്ലം മുമ്പു്—ഞാൻ നഗരത്തിലെ ഹൈസ്കൂളിൽ പഠിക്കുകയായിരുന്നു. എന്നെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ അച്ഛനും അമ്മയും ഒട്ടേറെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ സഹിച്ചു. 'ഒരു നേരത്തെ കഞ്ഞിക്കുപോലും വകയില്ലാത്തവൻ ഹൈസ്കൂളിൽ പഠിക്കുക' നാട്ടുകാരിൽ ചിലർ പരിഹസിച്ചു. എങ്കിലും എന്റെ അതിയായ ഉത്സാഹവും, അച്ഛനമ്മമാരുടെ അഭിലാഷവും ചുരുക്കം ചില അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ സഹായവുംകൂടി സമ്മേളിച്ചപ്പോൾ എന്റെ പഠനം തുടർന്നുപോയി.

അയിടയ്ക്കാണു് എന്റെ അയലത്തെ മാളികവീട്ടിൽ ഒരു റവന്യൂഇൻസ്പെക്ടരും കുടുംബവും താമസത്തിനെത്തിയതു്. അദ്ദേഹത്തിനൊരു പെൺകുട്ടിയുണ്ടായിരുന്നു— ദേവകി. പത്തോ, പതിമൂന്നോ വയസ്സു പ്രായം കാണും. ഇൻസ്പെക്ടർ അവളെ ഹൈസ്കൂളിൽചേർത്തു. അടുത്ത വീട്ടുകാരായതിനാൽ ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ചാണു് സ്കൂളിൽ പോവുക. പ്രത്യേകിച്ചു് ദേവകിയുടെ അമ്മ എന്നെ പറഞ്ഞേല്പിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. അങ്ങനെ ഞാനും ആ വീട്ടുകാരും തമ്മിലുള്ള അടുപ്പം കൂടുതൽ വർദ്ധിച്ചു. എന്റെ ഫീസിന്റെ കാര്യത്തിലും മറ്റും ചില ചില്ലറ സഹായങ്ങളും അവർ ചെയ്തിരുന്നു.

കൊല്ലങ്ങൾനാലുകഴിഞ്ഞു. ഞാൻ ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കി. ഒരു ജോലികിട്ടുവാൻവേണ്ടി പല ശ്രമങ്ങളും ചെയ്തു. ഫലമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. ഒടുവിൽ നിരാശനായി അനന്തരപരിപാടിയെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചു നാളുകൾ തള്ളിവിട്ടു.

ആയിടെയാണു് ഇൻസ്പെക്ടരെ സ്ഥലമാറ്റം ചെയ്തു. കുറേദൂരെ ഒരു സ്ഥലത്തേക്കു്. അദ്ദേഹം പോകാനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്തുതുടങ്ങി.

ഇൻസ്പെക്ടരും കുടുംബവും നാട്ടിലേക്കുപോകുന്നതിന്റെ തലേന്നാൾ ഞാൻ അവരെ കാണാൻ വീട്ടിലേക്കു ചെന്നു. പക്ഷെ, അവിടെ ദേവകി മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഇൻസ്പെക്ടരും ഭാര്യയും പുറത്തെവിടെയോ പോയിരുന്നു. ഞാൻ തിരിച്ചു പോകാൻ ഭാവിച്ചു. പെട്ടെന്നു ദേവകി പുറത്തേക്കുവന്നു.

"എന്താണിത്ര ബദ്ധപ്പാടു് പോകാൻ? ഈ കസാലയിലിരിക്കു്" അവൾ ഒരു കസാല നീക്കിയിട്ടുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

"അച്ഛൻ ഇവിടെ ഇല്ലല്ലൊ. പിന്നെ എന്തിനാണു് വെറുതെ താമസിക്കുന്നതു്?"

"ഓ, അച്ഛനും അമ്മയും ഇല്ലങ്കിലെന്താ ഇവിടെ ഇരിക്കാൻ പാടില്ലെ?"

"അതുകൊണ്ടല്ല, പക്ഷെ..."

"പറയു. എന്താണു് 'പക്ഷെ' എന്നുപറഞ്ഞു നിർത്തിയതു്?" അവൾ ആ സംഭാഷണം നീട്ടാൻതന്നെയാണു് ഭാവമെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. ഞാൻ എന്താണു് സമാധാനം പറയേണ്ടതു്? പ്രായപൂർത്തിവന്ന ഒരു പെൺക്കിടാവുമായി അന്യനായ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ സംസാരിക്കുന്നതു് സദാചാരത്തിന്റെ പേരിൽ വലിയ അപരാധമാണു്. സമുദായ നിയമത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വലിയ അപകടമാണതു്. വല്ല സദാചാരികളും അതുകണ്ടുപോയാൽ പിന്നെയുള്ളതും ഇല്ലാത്തതുമായി കൂട്ടിക്കെട്ടി ഒരു നീണ്ടകയറാക്കുകയായി! അവസാനം ആ നിർദ്ദോഷിയായ പെൺകുട്ടിയും ഒന്നുമറിയാത്ത ആ ചെറുപ്പക്കാരനും അതിൽ തൂങ്ങേണ്ടിവരും. ഇതൊക്കെ ഞാൻ എങ്ങനെയാണു് ദേവകിയോടു പറയുക! അഥവാ എന്തിനിതൊക്കെ അവളോടു് പറയണം? തൽക്കാലം മൌനം ദീക്ഷിക്കുകയാണു് നല്ലതെന്നുകരുതി. പക്ഷെ, അവൾ വീണ്ടും പറയാൻതുടങ്ങി. "എന്താണാലോചന. ഇവിടെ ഇരിയ്ക്കില്ലേ?" ആ മുഖത്തു ഒരു നേരിയ വിഷാദം നിഴലിക്കുന്നതുകണ്ടു. ഞാൻ പിന്നീടൊന്നും പറയാതെ ആ കസാലയിലിരുന്നു. "രവി" അവൾ പറഞ്ഞു "നാളെ ഞങ്ങൾ ഇവിടംവിട്ടു പോകും"

"അതു് കൂടാതെ കഴിയുന്നതല്ലല്ലൊ"

"എങ്കിലും...രവി!" അവളുടെ കണ്ഠം ഇടറുന്നതായിതോന്നി. ഞാൻ അവളുടെ മുഖത്തേക്കു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. ആ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞിരുന്നു.

"സഹോദരീ, എന്തിനാണു് വ്യസനിക്കുന്നതു്? ഇതൊക്കെ സാധാരണയല്ലേ? ഇനിയും അച്ഛനെ ഇങ്ങോട്ടു സ്ഥലമാറ്റം ചെയ്യുകൂടെന്നില്ലല്ലൊ"

"ഈ വേർപാടിൽ എന്റെ ഹൃദയം എത്രത്തോളം വേദനിക്കുന്നുണ്ടെന്നു രവി അറിയുന്നില്ല!"

"അറിയാം സഹോദരീ, എനിക്കസ്സലായറിയാം. രണ്ടുമൂന്നുകൊല്ലം പഴകിയ പരിസരം വിട്ടു് പെട്ടെന്നു് അന്യസ്ഥലത്തേക്കു പോകുമ്പോൾ താൽക്കാലികമായി ആരുടെ ഹൃദയത്തിലും ഒരു വേദനതോന്നും. അതെല്ലാം പുതിയ പരിസരവുമായി പഴകുമ്പോൾ വിട്ടകലുകയും ചെയ്യും. സാധാരണ അക്കം സംഭവിക്കാവുന്നതാണതു്."

"താൽക്കാലികമായുണ്ടാവുന്ന വേദനയോ! രവിയുടെ ഓരോ വാക്കും എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ തീക്കനൽ കോരിയിടുകയാണു്. രവിയെ ഞാൻ എത്രത്തോളം സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു രവി മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല!" അവൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

ഞാൻ ത്രിശങ്കുസ്വർഗ്ഗത്തിലായി. എനിക്കവളുടെ വാക്കുകൾ വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കും? കിടന്നുപൊറുക്കാൻ സ്വന്തമായൊരു വീടുപോലുമില്ലാതെ, ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുമായി ഏറ്റുമുട്ടി നട്ടംതിരിയുന്ന

ഒരു പാവപ്പെട്ടവനിൽ, കുപ്പപ്പാടെന്തെന്നറിയാതെ ഐശ്വര്യത്തിന്റെ ഉച്ചകോടിയിൽ ജീവിക്കുന്ന ഒരു യുവതി അവളുടെ പ്രേമം അപ്പിക്കുകയോ? പിന്നെ യൌവനത്തിലെ വികാരത്തള്ളിച്ചകൊണ്ട് അവൾ എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ അതത്ര കാര്യമാക്കേണ്ടതില്ലെന്നു ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. ആ സംഭാഷണം അങ്ങനെ നീണ്ടുപോകുന്നതു് അത്ര പന്തിയല്ലെന്നുതോന്നി. എന്താണു് പറയേണ്ടതെന്നറിയാതെ ഞാനൊന്നു പരുങ്ങി. പക്ഷെ അതധികം വേണ്ടിവന്നില്ല. ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ ഇൻസ്പെക്ടരും ഭാര്യയും 'ഗെയിറ്റു' കടന്നു വരുന്നതു കണ്ടു.

"അച്ഛൻ വരുന്നു" ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഇടറിയ സ്വരത്തിൽ അവൾ പറഞ്ഞു. "ഏതോ ഒരു ജ്ഞാതശക്തിയുടെ പ്രേരണയാൽ ഞാൻ രവിയെ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകഴിഞ്ഞു..." അതും പറഞ്ഞു അവൾ അകത്തേക്കു പോയി. അതോടെ ആ സംഭാഷണം അവസാനിച്ചു.

പിറ്റേന്നുതന്നെ ഇൻസ്പെക്ടരുംകുടുംബവും സ്ഥലംവിട്ടുപോയി. ഞാൻ എല്ലാം വിസ്മരിച്ചു. ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ എന്റെ മുമ്പിൽ കരാളനൃത്തം തുടങ്ങി.

മാസങ്ങളും കൊല്ലങ്ങളും ഇഴഞ്ഞിഴഞ്ഞു കടന്നുപോയി. ഞാൻ ഉദ്യോഗവുമന്വേഷിച്ചു് നാടുവിട്ടു. ഒരുമാസത്തെ തെണ്ടിയലയലിന്റെഫലമായി എനിയ്ക്കു് തമിഴ്നാട്ടിൽ ഒരു 'മില്ലിൽ' ജോലികിട്ടി—ക്ലാർക്ക്!

ഒരു ദിവസം മാനേജർ എന്നെ വിളിച്ചു് പറഞ്ഞു: "നിങ്ങൾ മജിസ്ട്രേട്ടിന്റെ വീട്ടിലോളം ഒന്നു പോയിവരണം. അദ്ദേഹം മലയാളിയാണു്."

മാനേജരുടെ കത്തുമായി ഞാൻ മജിസ്ട്രേട്ടിന്റെ വീട്ടിലെത്തി. മുറ്റത്തു ഒരുയുവാൻ വിറകുകീറിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവന്റെ ആ അടുക്കളവേഷവും മറ്റും കണ്ടപ്പോൾ ഒരു മലയാളിയാണെന്നു മനസ്സിലായി. അവൻ അവിടത്തെ അരിവയ്പുകാരനായിരുന്നു

"മജിസ്ട്രേട്ടില്ലേ ഇവിടെ?" ഞാൻ ചോദിച്ചു

"ഇല്ല; പുറത്തുപോയി. കൊച്ചമ്മ മാത്രമേ ഉള്ളു."

"ശരി. കൊച്ചമ്മയെ വിളിക്കു്. അവൻ അകത്തുപോയി. രണ്ടുമൂന്നുനിമിഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ 'കൊച്ചമ്മ' പുറത്തുവന്നു. ഏകദേശം രണ്ടുവയസ്സുപ്രായമായ ഒരു കുട്ടിയുമായി. എന്റെ ചങ്ങാതീ, ഞാൻ അത്ഭുതംകൊണ്ടു് തരിച്ചുനിന്നുപോയി! ആ രവന്യൂഇൻസ്പെക്ടരുടെ മകൾ തന്നെ! ഞാൻ ആ കുട്ടിയുടെ മുഖത്തേക്കൊന്നു നോക്കി. എനിക്കു വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ആ കുട്ടി എന്റെ തനിച്ഛായയായിരുന്നു! "അച്ഛാ...ച്ഛാ..." ആ വികൃതിക്കുട്ടൻ എന്റെ നേരേ ചൂണ്ടിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു. എനിക്കു് ആ കുട്ടിയെ ഒന്നു മാറിയെടുത്തു ചുംബിക്കുവാൻ തോന്നി. അവളുകട്ടെ വല്ലാതെയൊന്നമ്പരന്നു. പെട്ടെന്നു അവിചാരിതമായ ഒരു കൂടിക്കാഴ്ച!

അവൾ എന്നെ ഉറുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആ മുഖത്തു ചില ഭാവഭേദങ്ങൾ നിഴലിക്കുന്നതായി എനിക്കുതോന്നി. എന്നെപ്പറ്റി അവൾക്കും ചിലതു തോന്നിയിരിക്കാം. പൂർവ്വകാലസ്മരണകൾ അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ പൊന്തിയിരുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. പക്ഷെ, ഞങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള അന്തരവും പരിസരവും അതിന്റെ ശക്തി കുറച്ചുകളഞ്ഞിരുന്നു.

സ്മരണകളുടെ ചുരുളുകൾ ഓരോന്നായി എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ വിടരുവാൻതുടങ്ങി. ആ കുട്ടിക്കു് എന്റെ ഛായയുണ്ടായതെങ്ങനെ? അതുടെയാണു് ആ കുട്ടി? എന്റേയോ, മജിസ്ട്രേട്ടിന്റേയോ? രണ്ടുകൊല്ലം മുമ്പു് അവൾ പറഞ്ഞതു് എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പൊന്തിവന്നു: "ഏതോ ഒരജ്ഞാതശക്തിയുടെ പ്രേരണയാൽ ഞാൻ രവിയെ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകഴിഞ്ഞു....."

പ്രേമത്തിനപ്പുറം.

കരുവാറ്റ, പീതാംബരപ്പണിക്കർ.

കരയാതെങ്ങോമനേ! പോയിടിൽഞാൻ
തിരിയേ വരുന്നുണ്ടടുത്ത യാരം.
കടനത്താൽ കണ്ണീർ നിറച്ചു നീയീ
വദനം ഹാ പങ്കിലമാക്കിടാതെ.
പിരിയുവതല്ല നാം ജീവിതത്തി-
ലൊരുനാളും, ആകലയായിടേണ്ട
എഴുനേൽക്കു ശയ്യയിൽനിന്നു, ഞാനാ-
യുഴകെഴും പുഞ്ചിരി കെഞ്ചിടുന്നു.
തരുകെനിക്കാദ്യമായ് നല്കിയപോ-
ലരിയോരു ചുംബനം പ്രേമപൂർവം.

പലയുരുവീയിധം ഞാൻ പുലമ്പി
വിലയുന്നതാലതകേഴുകയായ്
കറയറ്റപ്രേമമാം നീക്കയത്തി-
ന്നറുതി ഞാൻ കാണാതെ താഴുകയായ്
പഴമയിൽതുലികത്തുന്ന പുത്തൻ
വഴികൾ വരയ്ക്കുകിലിന്നു നിന്ദ്യം
പരശതം മർദ്ദിതക്കായി പുത്തൻ
കവിത രചിക്കായ്കിലിന്നു കഠോരം.

എഴുതാതെ, കേഴാതെ, യിഭ്രമത്താൽ-
പതറാതെ വാഴുവോർ ധന്യരായവരം.
നിറയും നിരാശയിൽ 'പ്രേമ'മെന്ന
നൂതേൻ വഴിയും രണ്ടക്ഷരമേ!
തിരിയാതെ—തെല്ലുമയന്നിടാതെ
പിരിയുകിൽ ഭീതിയാം കൃഷ്ണ കൈ തേ.

പറയട്ടെ ശേഷം, പരിഭവിക്കാ-
തറിയുവിൻ പിന്നെ വിധിപറയാം.

കമനീയരൂപിണിയന്നൊരിക്കൽ
മമ മതം മാധുര്യം ചേർത്തു തന്നു.
മറവിയാൽ മായുമോ? അത്തരുണം
പൊഴിമാരു രംഗമോ; ദീനനായി
നയനം കലങ്ങിയടർന്ന കണ്ണീ-
രയ്യോ തൻ കവിളിൽജ്ജലം പതിച്ചു.
അല സാംഗിതെട്ടിയെണീറുമോദം
ചിരിതൂകി,യെന്നെപ്പുണർന്നു നിന്നു.

കവിയുമിപ്രേമത്തിനപ്പുറത്തായ്
കവികാണുമുള്ളോരു ലോകമുണ്ടാം!!

ആ കുട്ടിയേയും എന്നേയും ഒരേസമയത്തു് ആ മജിസ്ട്രേട്ട് കാണുകയാണെങ്കിൽ!.....അതാലോചിച്ചപ്പോൾ എന്നെ ഒരുനിമിഷംപോലും എനിക്കവിടെ നില്ക്കാൻ തോന്നിയില്ല. "അതേ ഹം വന്നാൽ ഈ കത്തു കൊടുക്കു; പിന്നെ കാണാം." ഞാൻ ആ കത്തു അവളുടെ മുമ്പിൽ മേശപ്പുറത്തുവെച്ചു് പുറത്തിറങ്ങി. പടിക്കൽഎത്തിയപ്പോൾ ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. അവൾ സംഭീതമുഖംകൊണ്ടു കണ്ണു തുടയ്ക്കുന്നതാണു് കണ്ടതു്!

രവീന്ദ്രൻ ആ കഥ പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചു. അവസാനം തന്നോടു് ചോദിച്ചു. "സുഹൃത്തേ, അപ്പോൾ അതുടെയാണു് ആ കുട്ടി? എന്റേയോ മജിസ്ട്രേട്ടിന്റേയോ? താങ്കൾ പറയൂ" എനിക്കതിനു മുത്തരം പറയുവാൻ ഇന്നേവരെയും സാധിച്ചിട്ടില്ല.

പാപനാശം ശിവൻ

പി. ചന്ദ്രശേഖരൻ.

ചലച്ചിത്രങ്ങൾക്ക് ഇനി ഏതെല്ലാം വിധത്തിൽ വേണമെങ്കിലും പകിട്ടുണ്ടാക്കിക്കൊള്ളട്ടെ! അതിലെ സംഗീതം ഹൃദ്യമല്ലെങ്കിൽ— പാട്ട് കണ്ണാനന്ദകരമല്ലെങ്കിൽ അതിനു വിജയം സിദ്ധിക്കുകയില്ല! മനുഷ്യഹൃദയത്തെ ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നതിനും ആകർഷിപ്പിക്കുന്നതിനും സംഗീതത്തിനുള്ള കഴിവ് അപരിമേയമാണ്. ഇപ്പോൾ റിലീസാകുന്ന ചിത്രങ്ങളിൽ മിക്കതിനും സംഗീതത്തിനു പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിട്ടുള്ളതിന്റെ രഹസ്യവും ഇതു തന്നെ.

കേരള മഹാ ചരിത്രം
കൂടുപ്പംവീട്ടിൽ
കെ. എൻ. ഗോപാലപിള്ള അവർകൾ
1-ാംഭാഗം 3 ക. 2-ാംഭാഗം 3 ക.
ഒന്നും രണ്ടും ഭാഗങ്ങൾ ഒന്നിച്ചു ബയൻറു ചെയ്തത് 6 ക.
റെഡ്യൂർപ്ലസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

എന്നാൽ യാതൊരു തരത്തിലുമുള്ള ഔചിത്യബോധവും കൂടാതെ പലപല ഗാനങ്ങൾ വേണ്ടടത്തും വേണ്ടാത്തിടത്തും കുത്തിത്തിരുകി പ്രേക്ഷകലോകത്തെ നിരാശരാക്കുന്ന ചിത്രങ്ങളും വിരളമല്ല. സന്ദർഭോചിതമായി മധുരഗാനങ്ങൾ ഹൃദയതന്ത്രികളെ സ്പർശിക്കുംവിധം ചലച്ചിത്രങ്ങളിൽ ഇണക്കുകയാണെങ്കിൽ അവ ചിത്രങ്ങളുടെ വിജയത്തിനു നിദാനമാകുന്നതാണ്. രസനിഷ്യന്ദികളും ഭാവോജ്ജ്വലങ്ങളുമായ നിരവധിഗാനങ്ങൾ രചിച്ച് സിനിമാവ്യവസായത്തെ നിതരാം നിസ്തുലമായി പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു മാന്യദേഹമാണ് ശ്രീ. പാപനാശംശിവൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീർത്തനങ്ങൾ ത്യാഗരാജകീർത്തനങ്ങളെപ്പോലും വെല്ലുന്നവയാണെന്നുള്ളതു നഗ്നമായ ഒരു പരമാർത്ഥമത്രേ!

ശ്രീ. ശിവൻ 1890-ൽ തഞ്ചാവൂരിലുള്ള തന്നിലം താലൂക്കിൽ പോലഹം ഗ്രാമത്തിൽ ജനിച്ചു. നൈസർഗ്ഗികമായിത്തന്നെ ഗാനരചനയിൽ പ്രതിഭത്തി പ്രദർശിപ്പിച്ച അദ്ദേഹം ഇന്ന് ചലച്ചിത്രപ്രേമികളുടെ അകമഴിഞ്ഞ ആദരവിനു പാത്രീഭൂതനായിരിക്കുകയാണ്.

ശ്രീ. ശിവന്റെ യഥാർത്ഥനാമധേയം രാമയ്യർ എന്നത്രേ. ബാല്യകാലത്തു അദ്ദേഹം പാപനാശത്തിൽ തന്നെ താമസിക്കുകയും വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്കയും ചെയ്തു. ഒരുവിധം എഴുതുവാനും വായിക്കുവാനും മനസ്സിലാക്കിയതോടെ അദ്ദേഹം സ്വമാതുലനോടുകൂടി മൈസ്സൂരിലേക്കു പോയി. മൈലാപ്പൂരിനു സമീപമുള്ള "മരുവെളി" എന്ന സ്ഥലത്തു ശ്രീനിവാസത്തെരുവിൽ ശിവപ്രസാദമന്ദിരത്തിലാണ് ശിവനിപ്പോൾ നിവസിക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹം ബാല്യത്തിലെ സല്പം സംസ്കൃതം അഭ്യസിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. തിരുവനന്തപുരം സംസ്കൃത കാളേജിലാണ് അദ്ദേഹം പഠിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണ്.

അക്കാലത്താണ് കരമന നീലകണ്ഠദാസന്റെ ശിഷ്യത്വം ലഭിക്കുന്നതിനും ശിവന് ഇടയായതു്. ശ്രീ. നീലകണ്ഠദാസരുടെ കീർത്തനങ്ങൾ സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചു് അയ്യങ്കു് ഒരു മാന്യസ്ഥാനം നൽകിയതും ശിവനാണു്. സംഗീതകലയിൽ നല്ല മിഴിവും തികവും നേടിയതോടെ ശിവൻ തെന്നിന്ത്യയിലെ എല്ലാ പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളും സന്ദർശിച്ചു. ചാരിതാർത്ഥ്യനായി— തിരുവാരൂർ— നാഗപട്ടണം— മായവരം—തിരുവയ്യാർ—തിപ്പലി എന്നീ സ്ഥലങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഭക്തൂദ്യോതകങ്ങളായ മോഹനഗാനങ്ങളും ശ്രീ. ശിവൻ രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹം വളരെ ഈശ്വരഭക്തനായിരുന്നു. ബലിപൂജാദികളും നടത്തുന്നതിലും അദ്ദേഹം താൽപര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചുകാണുന്നു.

ശ്രവണസുഖവും പദമാധുരിയും അവയുടെ മനോജ്ഞതയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്.

അരിയാക്കുടി രാമാനുജയ്യങ്കാർ—മസൂരി സുബ്രഹ്മണ്യയ്യർ—ശെമ്മാങ്കുടി തുടങ്ങിയ ഗാനസാമ്രാട്ടുകളുടെ ആരാധനാമൂർത്തിയാണു് ശിവൻ. അയ്യർ തന്നെയാണു് ശിവന്റെ കീർത്തനങ്ങളെ പ്രചുരപ്രചാരത്തിലാക്കിയതും. സുപ്രസിദ്ധഭാഗവതന്മാരും ഗാനരചിതാക്കളുമായ ഘനം കൃഷ്ണയ്യർ തുടങ്ങിയവരെപ്പോലെ പാവനനാശം ശിവൻ തമിഴ് ഭാഷയിലാണധികവും ഗാനങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അവയിലെ ശയ്യാഗുണം മറെറാരാളിന്റെ കവിതയിലും ഇത്രയേറെ വ്യക്തമായി പ്രശോഭിച്ചു കാണുകയില്ല. അതിലാണു് പാവനനാശന്റെ സംഗീതദിവ്യത്വം നിഴലിച്ചു കാണുന്നതു്.

അദ്ദേഹം നല്ലൊരു നടനംകൂടിയാണു്. "ഭക്തകുചേല", "ഭക്തദുചിതാ" തുടങ്ങിയ ഏതാനും ഭക്തിരസപ്രധാനങ്ങളായ ചിത്രങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം തന്മയത്വമായി അഭിനയിച്ചു നിരവധി ചിത്രങ്ങൾക്കു് അദ്ദേഹം ഗാനങ്ങളും രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഒരിക്കൽ എന്റെ ഒരു സ്നേഹിതൻ സിനിമാ ദർശനത്തിൽ വിമുഖൻ—അയാളോടു് ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"ഹേയ് മി.....പിക്ചറിനുണ്ടോ?"

"ഗാനരചയിതാവാരു?"

"പാപനാശം"

"ഉവ്വ്"

ശിവന്റെ ഗാനത്തിന്റെ മധുരിമ!

ശിവന്റെ ഗാനങ്ങൾ പ്രചുരപ്രചാരത്തിലിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിന്റെ ഭരതവാക്യവും ചൊല്ലിയതു് ഒഴിയാൻ പോകുന്നതുപോലൊരുതോന്നൽ! ഇനിയും പഴമയുടെ പാതിരാവിനെ നോക്കുന്നതാരു്? എങ്കിലും ശിവന്റെ ഗാനത്തിന്റെ സാരൂപവിശേഷവും അനന്യദൃശ്യമാണു്. നമുക്കു ശിവന്റെ ഗാനങ്ങൾ സ്വാനഗ്രാഹിയിലും നാടകത്തിലും കേൾക്കാം. ഉന്നതാനന്ദം കൊള്ളാം.

തെന്നിന്ത്യൻ ഗായകശിരോമണികളിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്തസ്ഥാനം ശ്രീ. ശിവനും ഉണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏറാവും മനോജ്ഞങ്ങളായ കവനതല്ലജങ്ങൾ ചേർത്തു "കീർത്തനമാല" എന്നൊരു ഗ്രന്ഥവും നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാഗസുധാലഹരിയുടെ പ്രതിഭ എക്കാലവും സംഗീതാഭിജ്ഞരുടെ കണ്ണിലുണ്ണിയായിരിക്കുമെന്നു തീർച്ച.

ഇക്കഴിഞ്ഞ 1950 ഡിസംബർ 24 നു് അദ്ദേഹത്തിനുപയുക്തമായ വിശ്രമം നൽകുന്നു. ഈശ്വരപരമായ കീർത്തനങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധചെലുത്തിയും നല്ല നല്ല കവനതല്ലജങ്ങൾകൊണ്ടു തമിഴ് നാടിനെ രോമാഞ്ചകഞ്ചുകമണിയിച്ചും അദ്ദേഹം ദീർഘകാലം സംഗീതകലയെ പരിപോഷിപ്പിക്കുമാറാകട്ടെ.

കാട്ടുപൂക്കൾ.

ജയസേനൻ, അയിനിക്കാട്ട്.

[വിശ്വവിഖ്യാതി നേടിയ ഭാരതീയ കവയിത്രിയായ സരോജിനീനായഡുവിന്റെ ചിന്താമധുരവും, സൌന്ദര്യാത്മകവും, ധന്യാത്മകവുമായ ഒരു മനോഹരഭാവഗീതത്തിന്റെസ്വതന്ത്രവിവർത്തനം]

പട്ടടക്കാട്ടിലെച്ചീറും പ്രേതംപോലെപ്പൊട്ടിത്തുള്ള മലക്കിനാവേ!.....

* * *

അല്ലയോ പൂക്കളെ, മോഹനജീവിതക്കല്ലിൽവിരിഞ്ഞ പൊൻസ്വപ്നങ്ങളെ,
എന്നുടെയോമൽവഴിയെ വിതാനിച്ച
മിന്നിനിന്നാടും മലരുകളെ,
നാട്ടുകാർ ചൊല്ലുന്നു, നിങ്ങൾ വെറും തുച്ഛക്കാട്ടിലെപ്പൂക്കളെന്നു, ഹന്ത!

* * *

വില്ലീസുചേല പുതച്ചുധരിത്രിയിലുല്ലാസാൽ വീണ നക്ഷത്രത്തിന്റെ
തങ്കച്ചുരുട്ടുകളാണോ,യെന്നോമനത്തിങ്കളിൻ നവ്യകിനാക്കളാണോ?
ദേവതാരത്തോപ്പിലാടിക്കുണുങ്ങുന്ന
ദേവവൃന്ദത്തിന്റെ രാജ്ഞിയാകും,
മഞ്ഞുമദാലസമാദകയായിപ്പൊൽ-
മഞ്ഞിൻതടാകത്തിലൂളയിട്ടും,
നൽകിയാകുന്ന രംഭേതൻ ഹേമന്തപുത്തൻപൊന്നമ്പലപ്പൊൻവിളക്കോ?
ചന്ദ്രികയാടിയുലാത്തി വിലസിപ്പൊൻ-
മന്ദഗീതധ്വനി തൂകീടുമ്പോഴും,
മിന്നിമിനുങ്ങിത്തിളങ്ങിയാടിപ്പാട്ടും —
പൊന്നിളംമോഹിനി തന്റെ നടും-
മുന്തിരിച്ചാറു പകരുവാൻ നിൽക്കുമ്പോൾ-
ച്ചെന്താമരയുടെപ്പൊൻപാത്രമോ?

* * *

മഞ്ജിമപൂത്ത മധുമാസകാലത്തിൽ-
മഞ്ഞുള്ളക്കാല്ലുകൊണ്ടുംബിച്ചീടും
തങ്കത്തരിപ്പണിയിട്ടുനീലപ്പട്ടിൻ
ചന്തമേറും പൊൻതളികളല്ലേ?
മേടുരശ്മിവിരിഞ്ഞയക്കിങ്ങിണി-
യാടരാലിങ്കൽ കിടപ്പുതെന്തേ?
വൃന്ദാവനത്തിലെക്കല്പകപ്പൂമൊട്ടോ?
ചന്ദ്രലോകത്തിൻകമനികളോ?

* * *

പൂമധുവോലും വിരുത്തുണിൽ സ്വർഗ്ഗീയക്കാമദമോഹനപ്പവധുവാം
ചന്തകനകക്കളിത്തൊഴിയെ ജഗാ-
ലോത്തു ചിന്തിച്ചു പൊഴിച്ചീടുന്ന
മിന്നുന്ന കണ്ണീരിൻമുത്തുകളോ, മിന്നും-
മിന്നാമിനുങ്ങിന്റെ മാണിക്യമോ!.....

* * *

നിങ്ങളം കാണുന്നു, സുരഭനതൻനീരദ-
ത്തൊങ്ങിന്റെ ശ്യാമളക്കാർപ്പുകയിൽ,
പൊയ്പോയതങ്കക്കിനാവിന്റെ മിന്നലിൻ
വായ്പാന്ന യുജ്ജ്വലയാത്മാക്കളെ!
ചന്തകനകക്കിനാവിന്റെ മിന്നീടും-
പൂത്തനാം പ്രേതപ്പിശാചുക്കളെ!!

* * *

വെള്ളാമ്പലിൻവെള്ളിപ്പൂക്കളം നളിനിതുള്ളിക്കുണങ്ങിക്കളിച്ചു മന്ദം!..... [യിൽ

പകുപ്പവകാശം.

പത്രാധിപർ—ഭാഗ്യവതരേ, നിങ്ങളുടെ ഇന്നത്തെ കച്ചേരിക്കു വരാൻ എനിക്കു സാധിക്കയില്ല. അടുത്ത പത്രത്തിൽ നല്ല അഭിപ്രായം തട്ടിമൂളിച്ചേക്കാം. അയ്യപോരേ!

ഭാഗവതർ—പാട്ടുകേൾക്കാതെ എങ്ങനെ അഭിപ്രായം എഴുതും?

പത്രാ—പാട്ടുകേട്ടിട്ടെഴുതിച്ചു പ്രശംസിക്കുന്നതിനിക്കാനൊക്കുമോ? അയ്യ പറയൂ.

* * *

ഒരുവൻ—എന്റെ ഈ അസുഖത്തിനു് ഒരേ ഒരു മരുന്നേ ഉള്ളൂ.

സ്നേഹിതൻ—എന്നാൽ അതു വാങ്ങിസേവിക്കരുതോ? എന്താണ മരുന്നിന്റെ പേരു്?

ഒന്നാമൻ—പണമാണു് ആ മരുന്നു്.

* * *

വാദ്ധ്യാർ—(കുട്ടിയോടു്) എടോ താൻ ഒരു കുഴുതയാണു്.

കുട്ടി—അപ്പോൾ സാർ ഒരു ധന്യധന്യനായിരിക്കണമല്ലോ.

വാദ്ധ്യാർ—അതെങ്ങനെ?

കുട്ടി—സാറല്ലേ അന്നു പഠിപ്പിച്ചതു്. തന്നെപ്പോൽ മറ്റുള്ളോരെ കുട്ടയേ കാണുന്നവൻ ധന്യ ധന്യനാണെന്നു്.

* * *

ഒരുവൻ — (സ്നേഹിതനോടു്) നിങ്ങളുടെ മകൻ സംഗീതം പഠിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നല്ലോ? അവനിപ്പോൾ എന്തു ചെയ്യുന്നു?

സ്നേഹിതൻ—അവൻ ഗാനഭ്രഷ്ടനായശേഷം ഇപ്പോൾ ട്രാൻസ്പോർട്ടുബസ്സിൽ കണ്ടക്ടറുദ്യോഗം വഹിക്കുന്നു.

* * *

വക്കീൽ—(എതിർകക്ഷിയായ മാന്യനെ നോക്കിക്കൊണ്ടു്) എടാ, പോക്രീ, തേമ്മാടീ, തന്തയ്ക്കു പിറക്കാത്തവനേ ഇതുവരെ അയപ്പോൾ കോടതി ഇയ്യാളെ കേറിപ്പറഞ്ഞു.

"വക്കീൽ കോടതിയാണിതെന്നുള്ള കാര്യം മറന്നു കളയുന്നു." കക്ഷി നന്നേ ധിയത്തു.

വക്കീൽ—(സഗൌരവം) ഇല്ല യുവർ ഓണർ. ഇങ്ങനെ ഒക്കെ വാദി പ്രതിയേ പരസ്യമായി വിളിച്ചില്ലേ എന്നു ഞാൻ ചോദിക്കാൻ മറവിക്കയായിരുന്നു.

എം. ആർ. രാമു്. മുത്തൂർ.

ഒരു കള്ളനെ കോട്ടിൽ വിസ്തരിച്ചപ്പോൾ, അയാൾ തനിക്കു് മുപ്പത്തിരണ്ടു വയസ്സുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു.

സക്കാർവക്കീൽ—(കള്ളനോടു്) തന്നെ അഞ്ചുവർഷംമുമ്പു് ഇതേകോർട്ടിൽവച്ചു വിസ്തരിച്ചപ്പോഴും തനിക്കു് മുപ്പത്തിരണ്ടു വയസ്സുണ്ടെന്നല്ലേ പറഞ്ഞതു്?

കള്ളൻ—അതേ ഏമാനേ! ഞാൻ, ഒരിക്കലൊന്നു പറഞ്ഞേച്ചു് വേറൊരിക്കൽ മറെറാന്നു പറയുന്ന കൂട്ടത്തിലല്ല.

* * * *

മജിസ്ട്രേട്ടു്—(അപരാധിയോടു്) എടാ, നീ അഞ്ചു പ്രാവശ്യം ഈ കോടതിയിൽ വന്നിട്ടുള്ളല്ലോടാ. നിനക്കു നാണമില്ലല്ലോ.

അപരാധി—അയ്യോ! അങ്ങുന്നേ, അങ്ങുന്നു ദിവസവും വരുന്നുണ്ടല്ലോ.

* * *

ജഡ്ജി—(ജയിൽപുള്ളിയോട്) നിങ്ങടെ വിവാഹിതനാണോ?

പുള്ളി—അതേ.

ജഡ്ജി—നിങ്ങടെ ആരെയാണു് വിവാഹം കഴിച്ചിരിക്കുന്നതു്?

പുള്ളി—ഒരു സ്ത്രീയെ ആണേ.

ജഡ്ജി—(ദേഷ്യപ്പെട്ടു്) എടോ സ്ത്രീയെ അല്ലാതെ പുരുഷന്മാരെ ആരെങ്കിലും വിവാഹം കഴിച്ചുകണ്ടിട്ടുണ്ടോ?

പുള്ളി—ഒണ്ടേ. എന്റെ സഹോദരി ഒരു പുരുഷനെയാ വിവാഹം കഴിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

* * *

കുട്ടി—അച്ഛാ, ഞാൻ വിവാഹം കഴിക്കും.

പിതാവു്—ആരെയാണു്?

കുട്ടി—എന്റെ അമ്മൂമ്മേ

പിതാവു്—നിനക്കു ഭ്രാന്തുണ്ടോ? വല്ലവരും തങ്ങളുടെ അമ്മൂമ്മേ വിവാഹം കഴിച്ചിട്ടുണ്ടോടാ?

കുട്ടി—അച്ഛൻ, എന്റെ അമ്മേ വിവാഹം കഴിച്ചല്ലോ. പിന്നെന്താ എനിക്കു് അമ്മൂമ്മേ വിവാഹം കഴിച്ചാൽ?

* * * *

ഒരു ഗ്രാമീണൻ—(ട്രെയിനിന്റെ ടിക്കറ്റു വില്പനക്കാരനോടു്) രഗ്പതിനൊള്ള ടിക്കറ്റു തരൂ.

ടിക്കറ്റുകാരൻ—(സ്റ്റേഷൻലിസ്റ്റിൽ രഗ്പത് എന്ന സ്ഥലം കാണാഞ്ഞിട്ടു്) എടാ! ഈ രഗ്പതു് എവിടാ?

ഗ്രാമീണൻ—(തന്റെ മകനെ കാണിച്ചിട്ടു്) തേണ്ടെനിക്കുന്നു.

* * *

ഒരു ഇൻസ്പെക്ടർ സ്കൂളിൽവന്നു് ഒരു കുട്ടിയോടു ചോദിച്ചു:—ഞാൻ നിന്റെ അച്ഛനു് അഞ്ചു രൂപ കടംകൊടുത്തു എന്നു വിചാരിക്കുക. ആഴ്ചയിൽ ഓരോ രൂപായീതം മൂന്നാഴ്ച തിരിച്ചുതന്നുകഴിഞ്ഞാൽ ബാക്കി എത്രയുണ്ടു്?

കുട്ടി—ഒന്നുമില്ല.

ഇൻസ്പെക്ടർ—എന്റെ ചോദ്യം നിനക്കു മനസ്സിലായില്ലെന്നു തോന്നുന്നു.

കുട്ടി—മനസ്സിലായി. പക്ഷേ അങ്ങേക്കു് എന്റെ അച്ഛനെ അറിയാൻ പാടില്ല.

* * *

ക്ലർക്കു്—(പ്യൂണിനോടു്) നീ, എന്താടാ ആഫീസു് സമയത്തു് ഉറങ്ങുന്നതു്?

പ്യൂൺ—ഏമാനെ, തെറ്റുപറ്റി. എന്റെ വീട്ടിൽ ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയുണ്ടു്. അതു് എന്നെ രാത്രിയൊരിക്കലും ഒറക്കത്തില്ല.

ക്ലർക്കു്—എന്നാൽ നാളെമുതൽ അതിനെക്കൂടെ ഇങ്ങു കൊണ്ടുവന്നേക്കുക.

* * *

ഒരിടത്തു് അഞ്ചു സഹോദരന്മാരും 'ലജ്ജു' എന്നു പേരുള്ള ഒരു സഹോദരിയുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇവർ അഞ്ചുപേരുംകൂടി ഒരു വീട്ടിൽ കയറിച്ചെന്നു.

വീട്ടുകാരൻ—ഹൊ! അഞ്ചുപേരുംകൂടി ഇങ്ങുവന്നു. ലജ്ജയില്ല?

"അയ്യോ! അവർക്കു് പനിയാണു്. അവർക്കുള്ളതു് ഇങ്ങു പൊതിഞ്ഞു കെട്ടിതന്നേച്ചാൽ മതി."

* * *

പിതാവു്—ഹൊ! ഈ കത്തികൊണ്ടു വടിച്ചിട്ടു് മീശ മുറിയുന്നില്ലല്ലോ.

പുത്രൻ—അയ്യോ അച്ഛാ! ഞാനിപ്പം കരിനുമുറിച്ചപ്പം നല്ലപോലെ മുറിഞ്ഞതല്ലോ.

To.

നമ്പർ. 16281

മാനേജർ, കലാനിധി,

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

മാന്യരെ,

കലാനിധി 4-ാം സൂമം 10-ാം ദളത്തിൽ എനിക്ക് ഏററവും പ്രിയപ്പെട്ട ലേഖനങ്ങളുടെ പേരുവിവരം മുറക്ക് വ്യവസ്ഥ ചേത്തിരിക്കുന്നു.

ഗദ്യലേഖനത്തിന്റെ പേര്

പദ്യകൃതിയുടെ പേര്

പേരും മേൽവിലാസവും

തീയതി. ഒപ്പ്.

നോട്ട്—ഈ ഫാറം വെട്ടം തിരുത്തും ഇല്ലാതെ ചിങ്ങം 15-ാംതീയതിക്ക മുമ്പ് ഇവിടെ കിട്ടത്തക്കവണ്ണം പൂരിപ്പിച്ചയയ്ക്കുക.

ഫാറങ്ങളുടെ നമ്പർ എഴുതി നറുക്കിട്ടെടുക്കുന്നതും അതിൽ ആദ്യം കിട്ടുന്ന നമ്പർകാരനു് ഒരു കൊല്ലത്തെ കലാനിധി മാസികയും, രണ്ടാമതു കിട്ടുന്ന നമ്പർകാരനു് ആറു മാസത്തെ കലാനിധി മാസികയും ഇനാമായി നല്കുന്നതാണു്.

N. B.—ഫാറം പൂരിപ്പിച്ചയയ്ക്കുമ്പോൾ കവറിന്റെ പുറത്തു് ഫാറത്തിന്റെ നമ്പർകൂടി കാണിച്ചിരിക്കണം.

ആയുർവ്വേദ ഔഷധി നിഘണ്ടു

ഗുണവിവരപ്പട്ടികയോട് കൂടിയതു്.

600-ൽപരം പേജുകളും. മുഴക്കാലിക്കോ ബയൻറു്.

ആയുർവ്വേദ ഔഷധങ്ങളുടെ ശരിയായ നാമങ്ങളും, അവയുടെ യഥാർത്ഥമായ ഗുണങ്ങളും പൂർണ്ണമായി ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു് ഇന്നു മലയാളത്തിൽ അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ള നിഘണ്ടുക്കളൊന്നുകൊണ്ടുമാത്രം പര്യാപ്തമാകാതെയാണിരിക്കുന്നതു്. ഇതു നിമിത്തം ബുദ്ധിമുട്ടു അനുഭവിക്കുന്ന വൈദ്യന്മാരും, വൈദ്യവിദ്യാർത്ഥികളും, വൈദ്യശാസ്ത്രം അഭ്യസിപ്പിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകന്മാരും ഒട്ടധികമുണ്ടെന്നുള്ളതു് അധികം അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു വാസ്തവമാകുന്നു. "നിഘണ്ടുനാ വിനാ വൈദ്യോ വിദ്വാൻ വ്യാകരണം വിനാ;
അനഭ്യാസേന ധാനുഷ്കസ്സയോ ഹാസസ്യ ഭാജനം"
എന്നുള്ളതുകൊണ്ടു നിഘണ്ടുവില്ലാത്ത വൈദ്യൻ പരിഹാസത്തിനു പാത്രമാകുമെന്നതു നിർവ്വിവാദമാണു്. അതിനാൽ, വൈദ്യന്റെ കൈവശം ഒരു നിഘണ്ടു ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു് ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരു ആവശ്യമാകുന്നു.

ആയുർവ്വേദനിഘണ്ടുഗ്രന്ഥങ്ങളും സംസ്കൃതഭാഷയിൽ മാത്രമേ സുലഭങ്ങളാകുന്നുള്ളൂ. സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ശരിയായ ബോധം ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്തവർക്കു് അതുകൊണ്ടു നോക്കി കാര്യം ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു് സൌകര്യപ്പെടുന്നില്ല. എന്നു മാത്രവുമല്ല, സംസ്കൃതശാസ്ത്രഗ്രന്ഥത്തിലുള്ള ഔഷധികൾക്കു മലയാളത്തിൽ ഇന്നു പ്രചാരപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന അധികനാമങ്ങളും, വിശിഷ്യ നിരവധി ദേശ്യനാമങ്ങളും വൈദ്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ സന്ദേഹത്തിനു മാത്രമല്ല, വാദത്തിനുകൂടിയും വിഷയങ്ങളായി തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. ഇതിനുപുറമേ അവയുടെ അയഥാർത്ഥബോധം മൂലം ചികിത്സാവിഷയമായി പല കുഴപ്പങ്ങളും, ഫലക്കുറവുകളും കൂടി സംഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് അനുഭവത്തിൽപെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സംഗതിയുമാകുന്നു.

ഇപ്പോൾ നടപ്പിലിരിക്കുന്ന നിഘണ്ടുക്കൾ അവയുടെ പ്രതിപാദനരീതിയനുസരിച്ചു ഏറെക്കുറെ വ്യർത്ഥസ്ഥൂലങ്ങളും, വിവരണത്തിന്റെ സ്വഭാവമനുസരിച്ചു അല്പം ദുർഗ്രാഹ്യങ്ങളുമാണു്. കൂടാതെ, അവയുടെ വില വളരെ ഭീമമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു സാധാരണന്മാർക്കു വാങ്ങി ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു് ഇന്നത്തെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതി അശേഷം അനുവദിക്കുന്നതുമില്ല.

ഈവക വൈകല്യങ്ങളെ കഴിയുന്നതും പരിഹരിച്ചു നിർദ്ദോഷവും സുഗ്രഹവുമായ ഒരു ഔഷധനിഘണ്ടു, കാലത്തിനനുയോജ്യമായ വിധത്തിലെഴുതിച്ചു അച്ചടിച്ചു ജനോപകാരാർത്ഥം പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതിനു അനേകം കൊല്ലങ്ങളായി ഞങ്ങൾ ശ്രമിച്ചുവരികയാണു്. ഇപ്പോൾ ഏതദ്വിഷയമായ ഞങ്ങളുടെ പരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായി, ആയുർവ്വേദത്തിൽ അസാമാന്യജ്ഞാനവും പഴക്കവും കർമ്മകുശലതയുമുള്ള ഒരു പണ്ഡിതവര്യനെക്കൊണ്ടു നിഘണ്ടുരത്നാകരം, രാജനിഘണ്ടു, മദനവിനോദം, രാജവല്ലഭം, ഗുണനിഘണ്ടു, ചന്ദ്രികാനിഘണ്ടു, ഭൈഷജ്യചിന്താമണി, ഭാവപ്രകാശം, വൈദ്യകനിഘണ്ടു, വികാരതിമിരഭാസ്കരം, കേയദേവം, നിഘണ്ടുമുക്താമണി, നിഘണ്ടുസംഗ്രഹം മുതലായി പ്രാചീനങ്ങളായ പല നിഘണ്ടുഗ്രന്ഥങ്ങളെ പരിശോധിപ്പിച്ചു സംശയനിവൃത്തി വരുത്തി സുഗമവും പരിഷ്കൃതവുമായ വിധത്തിൽ എഴുതിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഒന്നാംതരം സംസ്കൃത—മലയാള ഔഷധി നിഘണ്ടു എത്രയും കമനീയമായി അച്ചടിച്ചു തയ്യാറായിരിക്കുന്നു. വില **6** ക. പോസ്റ്റേജ് പ്രത്യേകം.

The Reddiar Press & Book-Depot, Post Box No. 4 Trivandrum.

Reg: No. T. 112. Reg: No. M. 5192

Phone No. 2554. Tel. "Kalanidhi"

★ വില്പനയ്ക്കു തയ്യാറായിരിക്കുന്നു ★

നവയുഗ
ഭാഷാനിഘണ്ടു.

ഇംഗ്ലീഷു ഡിക്ഷ്ണറിയുടെ രീതിയിലുള്ള ഒരൊറ്റ മലയാളനിഘണ്ടു ഇതൊന്നു മാത്രം.
ശാസ്ത്രീയ രീതിയിൽ രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഏകഭാഷാനിഘണ്ടു.

ഗ്രന്ഥകർത്താ,

ആർ. നാരായണപ്പണിക്കർ ബി. എ., എൽ. ടി.

മറ്റു നിഘണ്ടുക്കളെ അപേക്ഷിച്ചു്
വളരെക്കൂടുതൽ ശബ്ദങ്ങൾ

ശുദ്ധ മലയാളത്തിലും, സംസ്കൃതം, ഹിന്ദി, ഉറുദു, തെലുങ്കു്, തമിഴു്, ഇംഗ്ലീഷു് ആദിയായ ഇതരഭാഷകളിലുമുള്ള ശബ്ദങ്ങൾക്കു പുറമേ വ്യുല്പത്തിചരിത്രം, ഭാഷാശൈലികൾ, പുരാണപുരുഷന്മാരുടേയും, ചരിത്രവിഖ്യാതന്മാരുടേയും സംക്ഷിപ്തചരിത്രങ്ങൾ, പ്രധാന അളവുകൾ, തൂക്കങ്ങൾ, ധാതുപാഠങ്ങൾ, അച്ചടിസങ്കേതങ്ങൾ, ലോകത്തിലെ പ്രധാന നഗരികളുടെ വിവരണങ്ങൾ മുതലായി ഒരു നിഘണ്ടുവിനാവശ്യമുള്ള എല്ലാ വിവരങ്ങളും ഇതിലുണ്ടു്.
മുൻകൂട്ടിപ്പറഞ്ഞാൽ ഇത്രയും നല്ല ഒരു ഭാഷാനിഘണ്ടു ഈ വിലയ്ക്കു് ഇപ്പോൾ ലഭിക്കുകയില്ലെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം.

860-ൽപരം പേജുകളിലായി 50,000-ത്തിലധികം

വാക്കുകളുടെ വിശദമായ അർത്ഥവിവരണങ്ങളടങ്ങിയ ഒന്നാംഭാഗത്തിനു് വില 8 ക.
അതിലും മെച്ചവും വലിപ്പവുമുള്ള രണ്ടാംഭാഗത്തിനു വില 10 ക.

The Reddiar Press & Book-Depot,
P. B. No 4. TRIVANDRUM.

Printed and Published by T. Subbiah Reddiar,
The Reddiar Press, Main Road, Trivandrum.

BHASKARA'S
TRIVANDRUM
NEWS AGENT